תוכן עניינים

כתבות

16 | **מיוחד: הרבי מדבר על תפקידו, לקשר בין יהודים**
הרבי מלך המשיח לגביר ב'יחידות': "אני יודע איך לדבר למעלה"

18 | **"תמימים צריכים להיות למדנים"**
הגאון החסיד הרב יחיאל מנחם מענדל קלמנסון ראש ישיבת ברינוא בראיון מיוחד לכ' מר-חשון

26 | **"פראבדה": לנהוג כמו רבי שניאורסאהן!**
שופר הקומוניזם לשעבר במאמר מדהים

28 | **ליובאוויטש בצל המהפכה**
שניאור ברגר במסע מרתק אל "מהפיכת אוקטובר" ששינתה את פני העולם היהודי

40 | **"אתה הרי טנקיסט"**
קווים לדמותו של הרה"ת יוסף יצחק טיפענברון ע"ה

42 | **קשר מופלא בין הרבי הרש"ב לרבי מלך המשיח**
הרב נפתלי אסטלין במאמר לקראת כ"ף מר-חשון

44 | **פסטיבל רבין, זכרון שרון ושאר ירקות**
כמה הערות אקטואליות על המצב מאת הרב שלום דובער הלוי וולפא

46 | **המקדש בפרשת וירא**
מקבץ מאמרים על מקום המזבח והמקדש – במדור "לומדים ובונים מקדש"

48 | **גם מסירות נפש יכולה להיות מאנוכיות**
מבט מיוחד ומרתק לפרשת-השבוע לפי מדרשי חז"ל הקבלה והחסידות לאור תורת חב"ד

54 | **אלף קאסמים על עיר משותקת**
ראש עיריית שדרות אלי מויאל בראיון מיוחד ל"בית משיח"

מדורים קבועים

5 | **דבר מלכות**
8 | **לוח שבועי**
9 | **דבר המערכת**
10 | **הפרשה החסידית**
11 | **מאוצר המלך**
12 | **התוועדות חסידותית**
50 | **יומנו של תמים מ-770**
58 | **שלימות הארץ**
70 | **חסידים . . איין משפחה**
73 | **במחנה צבאות ה'**

שבועון עולמי להפצת בשורת הגאולה
בית משיח

משרד ראשי
744 Eastern Parkway
Brooklyn, NY 11213-3409
טלפון: (718) 778-8000
מזכיר: שלוחה 240
מנהל: שלוחה 244
עורך: שלוחה 222
מנויים: שלוחה 242
מודעות: שלוחה 241
חסידים . . איין משפחה: שלוחה 204
פקס: (718) 778-0800
דואר אלקטרוני: EditorH@BeisMoshiach.org

ארץ הקודש
ת.ד. 201 כפר חב"ד 72915
טלפון: (03) 960-7290
מזכירות: שלוחה 0
מנויים: שלוחה 2
מודעות: שלוחה 3
עריכה וחדשות: שלוחה 4
פקס: (03) 960-7289
דואר אלקטרוני: bm770@netvision.net.il
מחלקת מנויים: b_mm@netvision.net.il
מחלקת מודעות: bm_add@netvision.net.il

מוציא לאור
מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח

משתתפים בעריכה
מנחם מענדל הכהן הנדל
שלום יעקב חזן

עורך המהדורה האנגלית
ברוך מרקר

צלם מערכת
מאיר אלפסי

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

כל הזכויות שמורות
©
Copyright 2006 by Beis Moshiach Inc

לע"נ הרב רחמים ב"ר יואב אנטיאן ע"ה

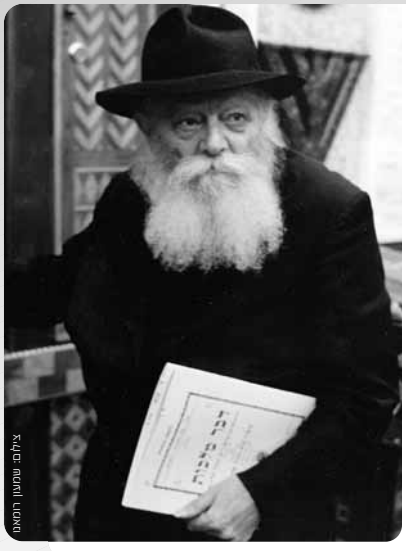

ההוראה משמו של בעל יום ההולדת

תכלית הכוונה – לפעול את ענין ה"שלום" גם במצב של "דוב", כלומר, שגם בהיותו במעמד ומצב של "דוב", "מסורבל בבשר", יהי' אצלו לימוד החסידות באופן של הבנה והשגה, "יתפרנסון", ועד"ז בנוגע להפצה במקום ה"חוצה", גם במקום ומצב של "דוב", "מסורבל בבשר" • קטע משיחת ליל כ"ף מרחשון ה'תשמ"ו • בלתי מוגה

א. ההוראה מכל האמור לעיל – בנוגע למעשה בפועל:

כאשר עוסקים בלימוד החסידות והפצת המעיינות חוצה (ענינו של בעל יום ההולדת) – אין להתפעל מן העובדה שישנו מצב של "דוב", "מסורבל בבשר".

– הן בנוגע לבשר הגוף שלו, אשר, עם היותו גוף קדוש כו', הרי הוא בכל זאת גוף גשמי, שאינו בערך כלל למעלת הנשמה, ונוסף לזה, כאשר מתאחד עם עוד יהודי ועוד יהודי, עד לכל הדור כולו, ריבוי גופים, הרי זה באופן ד"מסורבל בבשר" –

שהרי זוהי תכלית הכוונה – לפעול את ענין ה"שלום" גם במצב של "דוב", כלומר, שגם בהיותו במעמד ומצב של "דוב", "מסורבל בבשר", יהי' אצלו לימוד החסידות באופן של הבנה והשגה, "יתפרנסון", ועד"ז בנוגע להפצה במקום ה"חוצה", גם במקום ומצב של "דוב", "מסורבל בבשר".

ויתירה מזה – גם במצב של "בער", שם **לע"ז**, בהתאם להנהגתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (ממלא-מקומו של בעל יום ההולדת) שצוה לתרגם את מאמרי החסידות שלו (לא רק בלשון האידיש, הלשון שבה נאמרו המאמרים, אלא) גם בלשונות דשבעים אומות העולם, כדי שעניני החסידות (מעיינות) יוכלו לבוא גם באופן ד"יתפרנסון" גם אצל אלו שאפילו לשון אידיש אינם מבינים עדיין, שהרי אין זמן להמתין כו', כדברי בעל יום ההולדת במכתבו הידוע (שנדפס גם בקונטרס ומעיין) ש"עתה הוא זמן הבירורים היותר אחרונים דעיקבתא דמשיחא . . לא יש עתה סדר והדרגה באופני הבירורים והתיקונים כו'", ובלשון הגמרא: "חטוף ואכול חטוף ואישתי".

ולא עוד, אלא שע"י כללות העבודה דהפצת המעיינות חוצה, פועלים את הקשר והחיבור דמציאות ה"חוצה" עם העצם, ובנדו"ד – העצם דבעל יום ההולדת, עד לעצם דלמעלה – עצמות ומהות.

ומובן, שכל האמור לעיל שייך לכל אחד ואחד מישראל, גם נשים – כפי שמצינו אצל בעל יום ההולדת שדיבר ועשה כו"כ ענינים בנוגע לנשים ובנות, ובהדגשה יתירה, באופן של הפצה – ע"י בנו ממלא מקומו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

ב. ויש להוסיף בזה, שההתעסקות בלימוד החסידות והפצת המעיינות חוצה (ענינו של בעל יום ההולדת) צריכה להיות גם כאשר רואים שישנו מצב של ירידה גדולה ביותר כו' – הנה לא זו בלבד שמצב זה לא יביא לידי חלישות ח"ו בלימוד החסידות והפצת המעיינות חוצה, אלא אדרבה, יש לדעת שהכוונה בירידה זו היא כדי להפוך זאת לקדושה, אשר, ע"ז באים לעילוי גדול יותר, שזהו"ע דירידה לצורך עליי', שדוקא ע"י הירידה באים לעליי' גדולה יותר.

ובזה מודגשת עוד יותר הנקודה האמורה לעיל – חיבור דתחתון שאין למטה ממנו עם עליון שאין למעלה ממנו – שאפילו ענין הכי תחתון, לא רק תחתון ביחס למעלת העליון כי אם תחתון ממש, דבר **המנגד** כו', גם אותו יש להפוך לקדושה, וזוהי הכוונה במציאותו של המנגד – שעל

ידי הפיכתו לקדושה יהי' עילוי גדול יותר מכמו שהי' לפנ"ז. וענין זה מודגש במיוחד בפנימיות התורה:

פנימיות התורה נקראת בשם "זהר", מלשון זוהר ואור, ע"ש "והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע", היינו, שבתורה גופא הרי זה ענין של זוהר ואור, עד לתכלית העילוי שבענין האור – "**זהר הרקיע**". ולאידך, זהר ואור הרקיע – צריך להאיר **בארץ** דוקא, כמ"ש "והיו למאורות ברקיע השמים להאיר על **הארץ**", ויתירה מזה: "**בקרב** הארץ", היינו שענינו של ה"זהר" – שמאיר במקום החושך, תחתון שאין תחתון למטה ממנו.

וכידוע המשל המובא בחסידות [המהווה גם מענה לשאלתם של אלו שטענו שהצמצום הוא כפשוטו, היתכן שהמלך נמצא במקום האשפה] שהאור מאיר בכל מקום, אפילו (להבדיל) במקום האשפה [בכלל, נזהרו לומר ביטוי זה, ועכ"פ – הוסיפו "להבדיל"], ואעפ"כ, לא נגרע בו מאומה, ויתירה מזה – מוסיפה תורת החסידות – גם **המאור** עצמו, כביכול, נמצא במקום ההוא!

וביחד עם זה שלא נגרע מאומה באור מפני היותו מאיר גם במקום האשפה – הרי מכיוון ש"בכל צרתם **לו** צר", אזי **מהפך** האור את ענין ה"אשפה" גופא, אתהפכא חשוכא לנהורא, ע"ד הענין ד"זדונות נעשים לו כזכויות", שעי"ז נפעל עילוי גדול יותר מאשר העילוי ד"זכויות" מצד עצמם.

ג. ויש להביא דוגמא לכל האמור לעיל – בנגלה דתורה:

בנוגע לפעולת האור במקום האשפה – ישנה דוגמא מהדין דהמקדיש אשפה לבדק הבית כו' (כו"כ פרטי דינים כיצד יש להתנהג בכגון-דא). כלומר, מדובר אודות "אשפה" **כפשוטה** (ולא רק בנמשל...), ואעפ"כ, בכחו של יהודי להפוך "אשפה" **לקדושה**, קדושת בדק הבית.

ויתירה מזה: קדושת בדק הבית, עם היותה למטה מקדושת המזבח, הרי לאידך, יש בה עילוי שאין בקדושת מזבח – שכן, כאשר ישנו ענין הדורש בדק ותיקון **במזבח** עצמו, הרי זה נעשה מקדשי בדק הבית, ולא עוד, אלא שעי"ז פועלים בדק ותיקון אפילו **בקדש הקדשים**, כפי שמצינו במשנה: "לולין היו פתוחין בעלי' שבהן היו משלשלים את האומנין בתיבות כדי שלא יזונו עיניהן מבית קדשי הקדשים".

ונמצא, שבכחו של יהודי לקחת "אשפה" ולהפכה לקדושה, ולא סתם קדושה, אלא קדושה כזו שעל ידה יכולים לפעול בדק ותיקון **בקדש הקדשים!**

בנוגע לפעולת האור במקום האשפה – ישנה דוגמא מהדין דהמקדיש אשפה לבדק הבית כו'. כלומר, מדובר אודות "אשפה" כפשוטה, ואף-על-פי-כן, בכחו של יהודי להפוך "אשפה" לקדושה

ד. ויש להוסיף, שבעצם הענין דבדק הבית בא לידי ביטוי כללות הענין דירידה צורך עלי':

עצם המושג "בדק הבית", היינו, שיש צורך לתקן דבר מסויים בבית-המקדש, ועאכו"כ בקדש הקדשים – הרי זה רק מצד גודל הירידה, העלם והסתר דעוה"ז התחתון, והגע עצמך: אפילו לחם הפנים, שאינו קרבן שמקריבים ע"ג המזבח – לא הי' שייך בו קלקול כו', ולא עוד, אלא שהי' נשאר חם ביום השביעי כשם שהוציאוהו מן התנור. ועאכו"כ בנוגע לקדש הקדשים, לפני ולפנים, מקום הארון, אבן שתי' כו' – הרי בודאי שמצד עצמו לא שייך בו ענין הדורש תיקון. וא"כ, האפשרות לענין של "בדק הבית" בקדש הקדשים אינה אלא מצד גודל הירידה, העלם והסתר דעוה"ז התחתון.

וגודל הירידה מתבטא גם בכניסתם של האומנין לקדש הקדשים (כדי לתקן) – שהרי קדש הקדשים הוא המקום הכי מקודש בבית-המקדש, קדושה הכי נפלאה, ולכן, אסור לשום אדם להכנס לקדש הקדשים, כי אם הכהן גדול בלבד, ורק "אחת בשנה", וגם אז – בעבודת הקטורת; ואילו כאן – נכנסים לקדש הקדשים בסתם יום חול, ולא כהן גדול, כי אם "**אומנים**", אשר, לכתחילה אמנם "מצוה שיהיו הנכנסים כהנים תמימים", אבל אעפ"כ, "לא מצאו תמימים יכנסו בעלי מומין, ואם אין שם כהנים יכנסו לוים, לא מצאו לוים יכנסו ישראלים . . לא מצאו טהורים יכנסו **טמאים**". ולא רק שמותר להם להכנס, אלא **מצווים** עליהם להכנס לקדש הקדשים, ומיהו המצווה – זה שהזהיר על קדושת קדש הקדשים!!

וא"כ, נשאלת השאלה: למה עשה הוי' ככה שתהי' ירידה גדולה כזו?! והמענה לזה – שירידה זו צורך עלי':

מובן וגם פשוט ריחוק הערך בתכלית בין הנחת-רוח למעלה כאשר כהן מקריב בהמה כשרה בבית-המקדש כפי שהוא בשלימותו – לגבי מצב שבו דרוש תיקון ובדק בקדש הקדשים, ע"י אנשים שאינם בערך כלל לגבי דורות הראשונים כו', עד למצב דטמאים!

ואעפ"כ, מכיון שרצה הקב"ה שתהי' עלי' גדולה ביותר, עד לעלי' הכי גדולה – לכן, צריך להיות מצב של ירידה כו', עד לירידה גדולה ביותר, אשר, דוקא עי"ז באים לעילוי גדול יותר, ע"ד העילוי ד"זדונות נעשו לו כזכויות" לגבי "זכויות" מצד עצמם.

ה. ואם הדברים אמורים בנוגע לירידה הנ"ל – הרי הדברים ק"ו בנוגע למצב של ירידה גדולה יותר, עד לתכלית הירידה, שזוהי הירידה **דחורבן בית-המקדש**, עד כדי כך, ש"מקום שכתוב בו והזר הקרב יומת . . שועלים הלכו בו" – שמכיון שהירידה היא בתכלית, ירידה שאין למטה ממנה, הרי דוקא עי"ז באים לתכלית העילוי שאין למעלה ממנו.

ועפ"ז יש לבאר את סיפור הגמרא שכאשר רבי עקיבא ראה "שועל שיצא מבית קדשי הקדשים" – הי' **משחק**:

לכאורה אינו מובן: בתחלת הסיפור מובא שכאשר רבי עקיבא וחבריו "הגיעו להר הצופים – קרעו בגדיהם", בהתאם לדין דהרואה בית-המקדש בחורבנו כו'. ובודאי שגם רבי עקיבא עשה כן. וא"כ נשאלת השאלה: כיצד יתכן שבראותו שועל שיצא מבית קדשי הקדשים הי' משחק?! מה מקום לענין של **שחוק** במצב כזה?!...

אמנם רבי עקיבא השיב לחכמים (על שאלתם "מפני מה אתה משחק") שעי"ז "בידוע שנבואתו של זכרי' מתקיימת", אבל אעפ"כ, מובן וגם פשוט, שהנהגתו של רבי עקיבא (שהובאה בגמרא – **דין והלכה**) מוכרחת להיות בהתאם לדין דהרואה בית-המקדש בחורבנו כו'!

והביאור בזה – ע"פ האמור לעיל – שבראותו את גודל הירידה שאין למטה ממנה, "מקום שכתוב בו והזר הקרב יומת . . שועלים הלכו בו", הרי בירידה זו **ראה** רבי עקיבא **בגלוי** את מציאותה האמיתית והפנימית, שהיא צורך עלי', עד לתכלית העילוי שאין למעלה מזה, ומכיון שראה ענין זה באופן **גלוי לגמרי**, לכן, הי' יכול וצריך (**ע"פ דין**) להיות בתנועה של שמחה – "משחק" (בד בבד עם התנועה דהיפך

השמחה). — אינני רואה אופן אחר כיצד ניתן לבאר סתירה זו, ע"פ **נגלה**, מלבד הביאור האמור!

[דוגמא לדבר — הסיפור הידוע אודות דברי אדמו"ר האמצעי ביחס לקריאת התוכחה ע"י אדמו"ר הזקן: "כשאבא קורא, הערט זיך ניט קיין קללות", ואדרבה — ברכות הכי נעלות כו', כמדובר בארוכה בהתוועדויות שלפנ"ז].

ויש להוסיף, שהטעם לכך **שרבי עקיבא** דוקא ראה את פנימיות הכוונה שבירידה גדולה זו שהיא לצורך עליי הכי גדולה — מכיון שאצלו הי' מודגש ביותר כללות הענין דירידה צורך עלי', להיותו **בן גרים**, ומודגש גם בשמו — "עקיבא", שיש בו אותיות "**עקב**", עקב שברגל, חלק הכי תחתון שבגוף, ונוסף לזה, ישנם גם האותיות יו"ד אל"ף — ככל פרטי הענינים שנתבארו בנוגע לשם "עקיבא".

ולא עוד, אלא שרבי עקיבא פעל מעין זה גם אצל חבריו — שאמרו לו "עקיבא ניחמתנו עקיבא ניחמתנו". אמנם, לא פעל אצלם ענין של שמחה, שהרי לא אמרו "עקיבא שמחתנו", אבל אעפ"כ, ענין של **נחמה** — פעל אצלם!

ו. והנה, כל האמור לעיל מהוה נתינת-כח שלא להתפעל מענינים בלתי-רצויים:

כאשר רואים את הענינים המבהילים שאירעו בזמנים הכי אחרונים דוקא, עד לירידה מבהילה שאין כמותה — הרי יתכן שענין זה יביא לידי חלישות הדעת, ולא עוד, אלא שיביא לידי חלישות ח"ו בלימוד התורה וקיום המצוות, כולל — לימוד תורתו וכתביו של בעל יום ההולדת,

הנה על זה באה ההוראה האמורה לעיל — הוראת **התורה**, "תורת אמת", שמגלה את **האמת** שבכל דבר, ו"תורת חיים", הוראה ונתינת-כח **לחיות כן** בחיי היום-יום (גם ביום או לילה דימות החול) — שכאשר רואים דבר בלתי-רצוי, עד לתכלית הירידה, "שועל שיצא מבית קדשי הקדשים", צריכים לראות את הכוונה הפנימית והאמיתית שבדבר — שעי"ז יבוא עילוי גדול יותר.

כאשר רואים דבר בלתי-רצוי, עד לתכלית הירידה, "שועל שיצא מבית קדשי הקדשים", צריכים לראות את הכוונה הפנימית והאמיתית שבדבר – שעל-ידי-זה יבוא עילוי גדול יותר

ובנדו"ד, שדוקא ע"י ירידה זו — יתווסף עוד יותר בלימוד כתביו של בעל יום ההולדת, הוספה בהבנה והשגה באופן ד"יתפרנסון", והוספה בחיות ו"קאָך" שבלימוד, ועד"ז בנוגע ללימוד הכתבים של הנשיאים שקדמו לו, ועאכו"כ — בלימוד כתביו של ממלא מקומו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

ז. ויש להוסיף ולקשר ענין הנ"ל (העלי' שנעשית ע"י הירידה) גם עם שמו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו:

שמו הראשון — "יוסף" — מורה על הענין ד"יוסף ה' לי בן אחר", וידוע פירוש הצמח-צדק — שמ"אחר" נעשה "בן", היינו, שישנו ענין של ירידה, "אחר", והכוונה בזה — להפכו ולעשות ממנו "**בן**".

ועי"ז נפעל עילוי גדול יותר — כמרומז בשמו השני, "**יצחק**", מלשון צחוק ותענוג, שכן, ענין הצחוק ותענוג למעלה נעשה מהפיכת העניינים הבלתי-רצויים, דוגמת הפיכת "אחר" ל"בן".

ויש לקשר ענין זה עם היעוד "אז ימלא שחוק פינו" — הקשור במיוחד עם יום ההולדת דכ"ף מר-חשון בשנה זו:

ידועה התקנה (שנתפרסמה ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) לומר הקאפיטל תהלים המתאים למספר שנותיו, כך שביום ההולדת בכל שנה ושנה מתחילים לומר את הקאפיטל המתאים למספר השנים דיום הולדת בשנה זו.

ובכן, בקאפיטל השייך ליום ההולדת דכ"ף מר-חשון בשנה זו (קאפיטל קכ"ו) — נאמר: "**אז ימלא שחוק פינו**".

והעיקר — שאכן יקויים יעוד זה ("אז ימלא שחוק פינו") בפועל ממש, ולא רק באופן ד"**אז**", כי אם **תיכף ומיד**, כפי שהדגיש כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (בשיחותיו, ובפרט ב"קול קורא") את הענין ד"לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", "לאלתר" ממש.

ובפשטות — ביאת משיח צדקנו, שאז יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" — בעל יום ההולדת, ובנו ממלא מקומו, שניהם יחדיו, ביחד עם כל הנשיאים שלפניהם, וכן נשיאי החסידות הכללית,

וכפי שנהגו רבותינו נשיאינו להזכירם בשמותיהם דוקא [כמדובר בארוכה בימי "זמן שמחתנו" בשנה זו — עוד יותר ממה שדובר בשנים שלפנ"ז], ובזה גופא — לא בשמות שקראום בעת ה"ברית-מילה", כי אם בשמות הרגילים בפי התלמידים והחסידים:

ואנן נוסיף גם את נשיא דורנו, וכאמור, בב' שמותיו.

והעיקר — שבעגלא דידן, עוד יותר מהר מאשר "רגע כמימרא", זוכים לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו,

שאז יקויים היעוד "ונגלה כבוד הוי'", גילוי **שם הוי'**, וכן בנוגע לשמם של ישראל — "כן יעמוד זרעכם **ושמכם**", עד לשם החדש שיקראו לעתיד לבוא (לירושלים — "וקורא לך שם חדש", וכן) לבנ"י — "עתידים צדיקים שיקראו על שמו של הקב"ה" (כפי שאומרים ב"מענה לשון" בעת ההשתטחות על ציון בעל יום ההולדת, ובדורנו ובמקומנו — על הציון של הנשיא ממלא מקומו).

וכל ענינים אלו — בעגלא דידן **ממש**, באופן שיכולים למשש בחוש המישוש, כפשוטו, למטה מעשרה טפחים, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", "קהל גדול ישובו הנה".

גר בארץ הקודש ומעוניין לפרסם מודעה ב"בית משיח"?

צלצל ישירות: 052-3940070

מנדי בוסטומסקי,

מחלקת המודעות של "בית משיח" בארץ הקודש

לוח שבועי

שבוע פרשת וירא – תולדות

	זריחה		סוף זמן קריאת שמע		חצות היום והלילה		שקיעה	
	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק
יום שישי, י"ט מר-חשון	6:05	6:37	8:45	9:08	11:24	11:39	4:44	4:42
שבת קודש, כ' מר-חשון	6:06	6:38	8:45	9:09	11:24	11:40	4:43	4:41
יום ראשון, כ"א מר-חשון	6:06	6:39	8:45	9:09	11:25	11:40	4:43	4:40
יום שני, כ"ב מר-חשון	6:07	6:40	8:46	9:10	11:25	11:40	4:42	4:39
יום שלישי, כ"ג מר-חשון	6:08	6:41	8:47	9:11	11:25	11:40	4:41	4:39
יום רביעי, כ"ד מר-חשון	6:09	6:42	8:47	9:11	11:25	11:40	4:41	4:38
יום חמישי, כ"ה מר-חשון	6:10	6:44	8:48	9:12	11:25	11:40	4:40	4:37

זמני השבת		
	כניסה	יציאה
ירושלים	4:03	5:20
תל אביב	4:23	5:21
חיפה	4:12	5:19
ניו יורק	4:24	5:24
פריז	4:59	6:06
לונדון	4:01	5:10
מוסקווה	4:14	5:30

הזמנים מתייחסים למרכז הארץ. באזורי ההרים והעמקים עשויים להיות שינויים עד מספר דקות

מורה שיעור ללימוד הרמב"ם היומי

יום	ג' פרקים ליום	פרק אחד ליום	ספר המצוות
שישי י"ט מר-חשון	הלכות מאכלות אסורות פרק ב-ד.	הל' ברכות פרק ה.	מ"ע קנ. קנא. קנב. מל"ת קעב. קעד.
שבת כ' מר-חשון	פרק ה-ז.	פרק ו.	מל"ת קעג. קעה. קעו. קעז. קעח.
ראשון כ"א מר-חשון	פרק ח-י.	פרק ז.	מל"ת קעט. קפ. קפה.
שני כ"ב מר-חשון	פרק יא-יג.	פרק ח.	מל"ת קפא. קפב. קפד. קפה. קפג.
שלישי כ"ג מר-חשון	פרק יד-טז.	פרק ט.	מל"ת קפו. קפו. קפט. קצ. קצא. קצב.
רביעי כ"ד מר-חשון	פרק יז. הל' שחיטה.. בפרקים אלו. פרק א-ב.	פרק י.	מל"ת קצג. קנג. קצד. מ"ע קמו.
חמישי כ"ה מר-חשון	פרק ג-ה.	פרק יא.	מל"ת קא.
שישי כ"ו מר-חשון	פרק ו-ח.	הלכות מילה . . בפרקים אלו. פרק א.	מ"ע קמז.

להלחם על מנת לנצח

אחד מסימניו המובהקים של מלך המשיח הוא "וילחם מלחמות ה'". מבלי להכנס להגדרות מדוייקות, ברור למדי כי מלחמות ה', הן המלחמות נגד אויבי עם ישראל, וכן מלחמות שעניינן לגרום לעוד יהודים (ואנשים בכלל) לקיים את דברי ה', כנגד כל אלו המנסים לפעול בכיוון ההפוך רח"ל

כאשר מתרחשים דברים אשר אינם מתאימים לרצון ה', ואף מבטאים את ההיפך מכך, ברור שצריך להלחם כנגדם, אלא שצריך לזכור, המלחמה היא מלחמת ה', עניינה להרבות אלוקות בעולם, ולכן עליה להתבצע רק בצורה שתתרום לכך ולא להיפך.

ישנם לא מעט יהודים, יראים ושלמים מצד עצמם, אשר בטוחים כי הדרך ללחום מלחמות ה', על מנת למנוע תופעות פסולות, של הפגנת עבירות בפרהסיא — היא בשימוש בכל האמצעים. לכן הם מתרכזים בהפגנות, נגד חילולי שבת למשל, ומה שאקטואלי היום, נגד אירועי תועבה, וכמעט כל האמצעים, כולל השתוללות ואלימות, כשרים בעיניהם במלחמה זו.

אי אפשר שלא להבין גישה כזו, גם אם לא להסכים אליה. מי מאתנו אינו מזדעזע כאשר הוא רואה חילול שבת בפרהסיא? אם חלילה מגיעים למצב בו לא מזדעזעים מכך, הרי שמצבנו חמור ביותר. מי אינו חש כעס ושאט נפש, מול הכוונה לערוך אירועי תועבה בירושלים עיר הקודש? וכאשר כואב, לא תמיד בוררים באמצעים, ובפרט אחרי שהוכח כי ע"י הידברות, דמעות ותחנונים, לא ניתן לשנות את רוע הגזירה, השפה היחידה אותה מבינים לצערנו מקבלי ההחלטות, היא שפת האיום בכח.

זוהי הרוח העולה מהדברים המיוחסים לכ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א, בנוגע ל'קנאים' אשר מחו, הפגינו ופעלו במרץ נגד חילול השבת, כי אילו אותם חוגים לא היו עושים זאת הרי שאנו, חסידי חב"ד, היינו צריכים לעשות זאת במקומם.

אכן, חשוב מאד למחות, ואי אפשר להשלים עם המצב הקיים, אך עלינו לדעת ולזכור כי טובה פעולה אחת מאלף אנחות. עלינו לזכור כי תפקידנו אינו רק למחות ולהפגין, אלא לייצג ולהציג את דרכו של הרבי מה"מ.

הדרך בה מדריך אותנו הרבי מה"מ, היא לא לחכות שיקרה מאורע בלתי רצוי, ואז לנסות למנוע אותו או להפגין כנגדו, אלא לדאוג שמלכתחילה לא יוכלו אירועים כאלה לצאת אל הפועל. הדרך לעשות זאת היא לצאת במלחמת תנופה בהפצת יהדות בקרב כל שכבות העם, ובמיוחד בחוגים הרחוקים יותר מקיום התורה והמצוות, ובכך להשפיע על העם כולו.

מלחמות ה' אותן נלחמים בשליחותו של הרבי מה"מ, הן המלחמה בבורות, באדישות, בזלזול ובציניות, שכה מאפיינים לצערנו את מה שמוצג לעם ובשם העם בכלי התקשורת. הפזמון אותו שרים "באהבת ישראל, שנים עשר הפסוקים... ע"י הרמטכ"ל הגדול מכולם, נתגבר על העולם", מבטא את הדרך בה עלינו ללכת.

מוסיפים אור, כדי שלא יהיה צריך להלחם בחושך. מקרבים את לבבות ישראל לאבינו שבשמים, ומשקיעים בכך את כל הכחות, במקום במלחמות שהסיכוי שלהן להצליח, הוא נמוך, וגם אם יצליחו, לא ישתנה שום דבר מהותי.

ובמיוחד - יודעים כי זהו זמן הגאולה. ככל שנצליח להחדיר זאת בתודעה, שלנו ושל הציבור והעולם כולו, הרי לא נזדקק לעניינים לא רצויים. הפתרון נמצא בהישג יד, ועלינו רק להושיט אותה ולהגיע אליו. לפקוח את העיניים ולראות את הגאולה. כאשר זוהי הגישה, המלחמה נעשית באופן נעלה ושלם יותר, וגם הנצחון מובטח, קבלת פני מלך המשיח.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

הפרשה החסידית

לע"נ הרב זלמן יודא ב"ר שלום ישעי' דייטש ע"ה

כ"ק אדמו"ר הזקן

ארדה נא ואראה (יח, כא)

"ארדה נא" – לשון ירידה – הוא מלמעלה למטה, דהיינו להשגיח במדת החסד ללמד זכות; "ואראה הכצעקתה הבאה אלי עשו" – דהיינו אם עוונם גדול מנשוא כל כך, עד שגם על פי החסד לא יוכל למצוא זכות, אז – "כלה"; "ואם לא" – פירוש אולי על ידי החסד יוכל ללמד זכות כו'. ושזהו מה שכתוב במדרש: "ארדה נא" – ממדת הרחמים למדת הדין.

('תורה אור' פרשתנו טו, ג)

כ"ק אדמו"ר האמצעי

הכצעקתה הבאה אלי (שם)

בעשות אדם פרטי איזה דבר רע יורשם הפועל הרע הזה ויעשה ממנו צירופים רעים בשרשו הרוחני. ועולה עוד למעלה יותר על ידי הממוצעים הרבים עד רום המעלות ממש, עד שעולים לבחינת העצמות ממש. וזהו "הכצעקתה הבאה אלי".

('תורת חיים' פרשתנו קן, ד)

כ"ק אדמו"ר הצמח צדק

אשר אהבת את יצחק (כב, ב)

האדם מתענג דוקא מדברים שהם היפך טבעו. ולמשל: נפש עייפה, בעת תוקף החום, רוצה מים קרים דוקא; ומי שקר לו ביותר רוצה מים חמים דוקא.

וכן בני ישמעאל, ששרשם מבחינת החסד, אוהבים נגונים של עצבות ומרירות, ואילו בני אדום, ששרשם מבחינת הגבורה, אוהבים ניגוני שמחה.

ולזאת, אברהם שמדתו חסד ואהבה, אהב את יצחק שמדתו גבורה ויראה.

(על־פי 'אור התורה' ח"ד ע' א'תתלה)

כ"ק אדמו"ר מהר"ש

ויקרא שם בשם ה' א-ל עולם (כא, לג)

ולא כתיב א-ל העולם, לפי שעולם מקבל תמיד חיות מן אלקות, וכמו שכתוב: "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית" – מאין ליש, ולכך כתיב 'אל עולם' כיון שתמיד מקבל העולם חיותו. ועוד יש לומר שהוא לשון נצחיות וכמו שאמרו רז"ל: "כל מקום שנאמר נצח סלה ועד אין לו הפסק מן העולם ועד העולם", והיינו שיומשך מלמעלה מן הזמן גם בזמן ומקום.

('ספר המאמרים' תר"ל ע' יט)

כ"ק אדמו"ר מהורש"ב

הטבעיות לא תשתנה לעולם, דמי שהוא איש החסד לא ישתנה לעולם לאיש הגבורה, וכן מי שהוא בטבע הגבורות לא ישתנה בעצם מהותו להיות בטבע מדת החסד, וגם כמה שמייגע את עצמו לשנות טבע המדה שלו לא תשתנה המדה בעצם, רק יכול להיות התעלמות איזה כח לפי שעה ולהתנהג בהמדה הפכיות, וכמו אברהם אבינו ע"ה שכבש את רחמיו מעל בנו יחידו והתנהג במדת הגבורה, שזהו רק לפי שעה שיש בכח הנפש להעלים איזה כח לגמרי, וגם זה היה בדרך נסיון והיינו רק לקיים רצון ה' יכול להיות התגברות כזאת.

('המשך תער"ב' ח"א ע' תקט)

פתגם השבוע בענייני הגאולה

בימינו אלו נתבטלו כל המניעות והעיכובים כו', וכיון שכן, ישנה (לא רק המציאות דמשיח, אלא) גם ההתגלות דמשיח, ועכשיו צריכים רק לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש . . וכיון שכן, מובן, שכל הענינים וכל הפעולות חדורים בעניני משיח וגאולה, כולל גם באכילתו ושתייתו, שמשתוקק לסעודה דלויתן ושור הבר ויין המשומר, עד כדי כך שגם לאחרי הסעודה נשאר רעב לסעודה דלויתן ושור הבר ויין המשומר, ובמילא, טוען להקב"ה שאינו יכול לקיים המצווה ד"ואכלת ושבעת וברכת" לאמיתתה עד שהקב"ה יושיבנו על שולחנו להסעודה דלעתיד לבוא.

(משיחות ש"פ וירא תשנ"ב)

כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ

ארדה נא ואראה (יח, כא)

אנשי סדום אמנם חטאו במעשיהם הרעים. אך הקב"ה הסתכל ב"סוף מעשיהם" – האם הם יתחרטו ויחזרו בתשובה על מעשיהם הרעים, או שיעמדו ברשעתם.

(על־פי 'ספר המאמרים' תש"ג ע' 88)

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

נוסף על המבואר לעיל שקיימת מציאותו של משיח בניצוץ משיח (בחינת היחידה) שבכל אחד ואחד מישראל, קיימת גם מציאותו של משיח כפשוטו (יחידה הכללית) – כידוע ש"בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל", "א' הראוי מצדקתו להיות גואל, ולכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו'", ואילו לא היו מתערבים ענינים בלתי רצויים המונעים ומעכבים כו' הי' מתגלה ובא בפועל ממש.

וע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, משיח שדורנו, שכבר נסתיימו ונשלמו כל עניני העבודה ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו, הרי, בימינו אלו נתבטלו כל המניעות והעכובים כו', וכיון שכן, ישנה (לא רק המציאות דמשיח, אלא) גם ההתגלות דמשיח, ועכשיו צריכים רק לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש!

('ספר השיחות' ה'תשנ"ב ע' 95)

יזרז עוד יותר בית המקדש השלישי

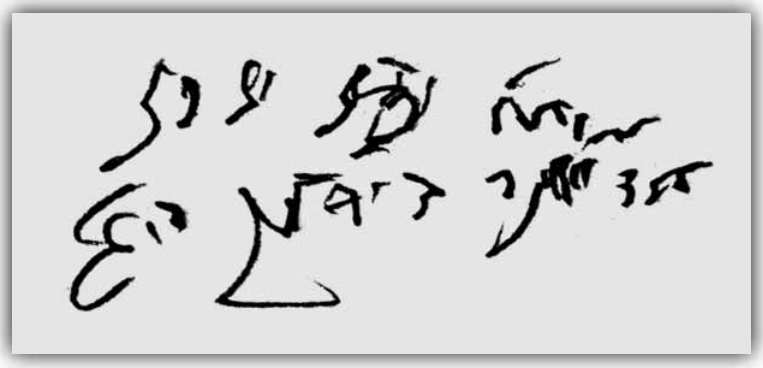

לקראת כינוס השלוחים העולמי, המתקיים בשבוע הקרוב בשכונת קראון הייטס, "כאן ציוה ה' את הברכה", ובהתאם להוראתו המיוחדת של הרבי לכינוס השלוחים דשנת ה'תשנ"ב, אשר כל הפרטים בעבודת השליחות צריכים להיות חדורים בנקודה "כיצד זה מוביל לקבלת פני משיח צדקנו" – הננו מביאים בזה מענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על דו"ח מאחד השלוחים.

נת' ות"ח וכ"ז יזרז
עוד יותר ביהמ"ק הג'

כתר
שרותי הסעות
במחירים מוזלים

קנדי
לה-גרדיה
נוארק
$29
$60+
JFK
LGA
NEWARK
Airport pickup
אפשרות איסוף משדה התעופה

718-644-4444

Keter
Van Service
Reasonable Prices
נהגים
מאנ"ש
דוברי עברית

יחוד מ"ה ובי"ן

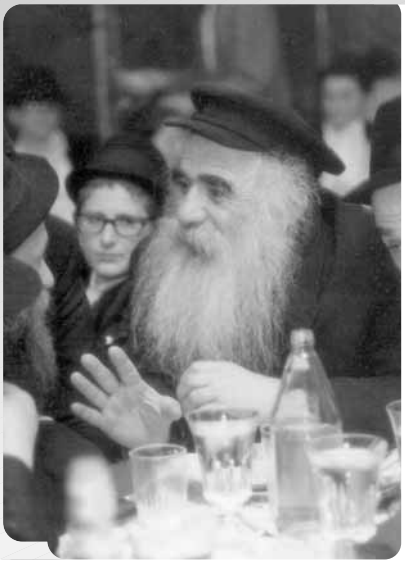

מאת הרב חיים לוי-יצחק גינזבורג
משפיע בישיבת תות"ל המרכזית - כפר חב"ד

אין מקום לשאול לשם מה צריכים אנו לומר ולהאבק על כך שהרבי נמצא גם עתה דווקא בגוף גשמי: הרי זהו עיקר עניינו של משיח!

בְּאמר ונכתב פעמים רבות אודות הצורך וההכרח, החיוני ממש בזמן זה במיוחד, ללמוד שוב ושוב ו"לחיות" עם ה'דבר מלכות' משיחות תנש"א-תשנ"ב, שזוהי **"הדרך הישרה – הקלה והמהירה מבין כל דרכי התורה – להביא התגלות וביאת המשיח בפועל ממש"** (ש"פ תזו"מ תנש"א).

– ובפרט שנתבקשנו, בקשה שהיא גם ציווי והוראה, מכ"ק אדמו"ר שליט"א: "והלוואי היו מדקדקים אנ"ש, ובפרט התמימים, בדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ אפילו בשיחותיו ובפרט אלו משנת השי"ת והשנה שקדמה להי" ('אגרות-קודש' חלק ד ע' כד).

•

באותה שיחה מפורסמת, האחרונה לעת עתה שזכינו לשמוע בכינוס השלוחים העולמי, ש"פ חיי שרה ה'תשנ"ב, בה קובע הרבי שליט"א את תפקידנו ושליחותנו העכשוויים: **"הדבר היחיד שנותר לעשות בעבודת השליחות – קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש"**, נאמרו דברים מופלאים רבים, שכל אחד מהם קובע ברכה לעצמו.

בחלק קטן מן הדברים, המפורסמים יותר, נגענו במדור זה בעבר. ננסה להתמקד על נקודות נוספות בשיחה זו, נקודות שבמבט ראשון נדמה שהן מושגים רוחניים מתורת הקבלה, שלכן יש ולא שמים לב כל-כך למיוחד שבהם, ובפרט בשליחותנו ועבודתנו המיוחדת עתה.

הרבי שליט"א מבאר שם, על יסוד המבואר ב'לקוטי תורה' לפרשת ברכה, קרוב לסיומו, כי **"נישואי יצחק ורבקה הם ענין הכי כללי בתורה ובכל סדר ההשתלשלות, המשקף את כללות עבודת האדם – ייחוד מ"ה (יצחק) וב"ן (רבקה), שזהו הייחוד של הנשמה (מ"ה) והגוף (ב"ן) של כל יהודי. עד – שלימות הייחוד והנישואין בין ישראל (כנשמות בגופים) לקב"ה, ישראל וקודשא בריך הוא כולא חד, כפי שזה יהי' בגאולה האמיתית והשלימה (לאחר ההתחלה בזה, באירוסין, בשעת מתן תורה)"**.

למי שאינו מכיר את המושגים: "מ"ה" ו"ב"ן" הם שני אופנים בצירוף האותיות של שם הוי' כאשר כותבים אותו במילויו. שכן אפשר לכתוב זאת בכמה אופנים: כשכותבים זאת ב"מילוי אל"פים" – "יו"ד", "ה"א", "וא"ו", "ה"א" – תהיה הגימטריא בסך הכל 45 – "מ"ה" (י-10, ו-6, ד-4. ה-5, א-1. ו-6, א-1, ו-6. ה-5, א-1. ס"ה 45). ואילו כשכותבים זאת ב"מילוי ההי"ן" – "יו"ד", "ה"ה", "ו"ו", ה"ה" – תהיה הגימטריא הכללית 52 – "ב"ן".

(ישנם עוד שני אופנים – אבל הם לא מוזכרים כאן ולכן לא נתעכב על משמעותם – והם השמות "ס"ג" ו"ע"ב", שהם ב"מילוי יודי"ן": כשכותבים זאת "יו"ד", "ה"י", "וא"ו", "ה"י" – תהיה הגימטריא בסך הכל 63 – "ס"ג" (י-10, ו-6, ד-4. ה-5, י-10. ו-6, א-1, ו-6. ה-5, י-10. ס"ה 63). וכאשר נוסיף את "מילוי יו"ד" גם אל ה'ו' – "יו"ד", "ה"י", "ו"ו", ה"י" – תהיה הגימטריא 72 – "ע"ב").

"מ"ה" בגימטריא "אדם". יש לו שייכות לחכמה ("חכמה – כח מ"ה") והוא מאיר בעיקר בעולם האצילות. לפיכך הוא מורה על

רוחניות ואלקות. לעומת זאת "ב"ן" בגימטריא "בהמה". הוא שייך במיוחד לספירת המלכות היורדת למטה לעולמות הנבראים, ולכן הוא מורה בכללות על גשמיות וגופניות.

תכלית כל התורה והמצוות הוא לאחד את האלקות והרוחניות עם הגשמיות והחומריות. דבר זה נקרא בלשון הקבלה והחסידות: "ייחוד מ"ה וב"ן".

ענייננו של משה רבינו, גואל ראשון, הוא בעיקר "מ"ה". רוחניות ואלקות. משה רבינו מצטייר תמיד כתכלית המעלה והשלימות, ללא שום חסרון והגבלה. "משנולד — נתמלא הבית כולו אורה". כלומר, אצלו, מהרגע שנולד, עוד לפני שהחל בעבודתו בעולם, כבר היה כולו אור וטוב. גופו הגשמי לא הסתיר כלל על האור האלוקי המופלא של נשמתו הנשגבה. ומכל שכן אחרי עבודתו בעולם, כאשר הגיע לשיאים נעלים עוד יותר. הוא קיבל והביא לכולנו את התורה שכולה אור וטוב, הקים את המשכן להשראת השכינה, ואילו היה מכניס את ישראל לארץ, הייתה אז הכניסה לארץ באופן נצחי, ללא שום אפשרות נוספת לגלות וחורבן — תכלית השלימות, באופן הנעלה ביותר.

לעומתו המלך המשיח, שהוא מזרע דוד, נקרא בעיקר על שם דוד המלך, "דוד מלכא משיחא". לעומת משה רבינו, המתואר תמיד כשיא השלימות, מתואר דוד בתנ"ך, ועוד יותר במדרשי חז"ל, כיורד למדרגות נמוכות ביותר: ישי אביו חשב בתחילה שהוא בן שפחתו ולא בנו כלל. כאשר נשלח שמואל למשחו למלך וקראו לכל בני ישי — איש לא חשב לקרוא גם לדוד. אדרבה, כעסו עליו, "על מי נטשת מעט הצאן". תמיד היה נרדף על-ידי שאול שהאשים אותו בכל מיני דברים שפלים. גם הסיפור אודות דוד ובת שבע, שאחרי כל הביאורים עדיין נשארת התמיהה והפליאה — איך מתאים לדוד מלך ישראל שאפילו יהיה **נדמה** שיש לו שייכות לדברים כה שפלים. גם בתפילותיו הוא תמיד מוצג כעני ואביון, "ואנכי תולעת ולא איש חרפת אדם ובזוי עם" וכו' וכו'.

ומבואר בחסידות (ראה ד"ה החודש תרס"ו, זאת חוקת עטר"ת ועוד) שעניינו של דוד המלך היה "ב"ן", ספירת המלכות, היורדת מטה מטה, כדי שהתיקון לא יהיה רק על-ידי גילוי האור והטוב — שאז אין כאן תיקון לחושך ולשפלות עצמם אלא רק ההתעלות וההתרוממות מעליהם וביטולם. תפקידן של נשמות אלו, "נשמות דב"ן", לרדת מטה מטה, לתחתון שאין תחתון למטה הימנו, ומשם להעלות את התחתון

משה רבינו ביקש, ואכן פעל, את הייחוד והאחדות בינו לבין המלך המשיח – שבמשה רבינו, גואל ראשון, יהיה גם העניין של משיח, שעניינו העיקרי העלאת התחתון. וכן לאידך, שבמלך המשיח, שמביא את הגאולה האמיתית והשלימה, יהיה גם עניינו של משה רבינו, גואל ראשון, כאשר משיח מכיל בתוכו גם את נשמתו ועניינו של משה רבינו, בהיותו לא רק "מלך" אלא גם "רב"

עצמו מצד עצמו למעלה מעלה. לכן עיקר התעסקותן הוא עם הגוף והגשמיות ועם עניינים נמוכים ביותר — כדי שגם התחתון והנמוך ביותר יהיו שייכים לאלקות, עד שתתגלה בהם מציאותם האמיתית, שה"יש הנברא הוא הוא היש האמיתי".

זו — כך מבאר הרבי בשיחת ש"פ חיי שרה נ"ב — הייתה בקשתו של משה רבינו "שלח נא ביד תשלח": ביד המלך המשיח, שמצד עצמו הוא שייך יותר לדוד המלך כנ"ל, ועניינו הוא תיקון והעלאת הגשמיות והחומריות.

משה רבינו ביקש, ואכן פעל, את הייחוד והאחדות בינו לבין המלך המשיח — שבמשה רבינו, גואל ראשון, יהיה גם העניין של משיח, שעניינו העיקרי העלאת התחתון. וכן לאידך, שבמלך המשיח, שמביא את הגאולה האמיתית והשלימה, יהיה גם עניינו של משה רבינו, גואל ראשון, כאשר משיח מכיל בתוכו גם את נשמתו ועניינו של משה רבינו, בהיותו לא רק "מלך" אלא גם "רב".

ולכן, מסביר הרבי, יש במשיח גם את הגדר והעניין של "שליח" — "שלח נא ביד תשלח" — מכיוון שעניינו של שליח הוא החיבור והייחוד בין שני העניינים, "ייחוד מ"ה וב"ן": מצד אחד עליו להיות מציאות נפרדת מהמשלח, בר דעת בפני עצמו ("ב"ן"), ומאידך עליו להיות בטל לגמרי למשלח, עד ששלוחו כמותו ממש ("מ"ה"). וכך צריכים להיות שני עניינים אלו במשיח, שמחד הוא "מציאות לעצמו, כביכול, של נשמה בגוף, בשר ודם [כפסק-דין הרמב"ם שמשיח הוא "מלך מבית דוד, הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו כו'", ו"ילחום מלחמות ה'", דבר המוכיח שהוא נמצא בעולם שבו קיימים מנגדים, שמשום כך הוא צריך לנהל מלחמה וינצח]. ויחד עם זאת — שלוחו של אדם (העליון) כמותו **ממש**".

"שכן כדי לפעול את ייחוד הנשמה והגוף בישראל (על-ידי "יכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה"), וייחוד הרוחניות והגשמיות בעולם, צריכים להיות בו עצמו שני העניינים והתאחדותם יחדיו".

"עניינו של משיח הוא "גואל אחרון" — שהוא בא בסוף העבודה (מלכות, סוף הספירות), בסוף זמן הגלות. אבל יש בזה מעלת המקבל, שעל-ידי ביטולו הוא כולל בתוכו בפנימיות את כל ההשפעות מלמעלה. ואדרבה, אור המקבל מגיע ונובע מדרגא נעלית יותר מאור המשפיע, כפי שיתגלה בגאולה האמיתית והשלימה, ש"נקבה תסובב גבר", מעלת הגוף של יהודי (לגבי נשמתו), שדווקא בו נמצא כח העצמות, ועד שלעתיד לבוא הנשמה ניזונת מן הגוף. ולכן דווקא משיח יביא את הגאולה — הגאולה והשלימות של כל העניינים, גם של משה רבינו".

ובהמשך השיחה: "ולהוסיף, שגשמים קשורים גם הם לשליחותו של משיח — מלמטה למעלה (על דרך לבנה), "ואד יעלה מן הארץ", שדווקא "מן הארץ" ("ב"ן"), נשמה **בגוף**, נעשה מהחומריות גשמיות, ומהגשמיות נעשה "אד" (יסוד האוויר, היסוד הדק ביותר), שהוא "יעלה" מלמטה למעלה, עוד יותר למעלה מ"ורוח אלקים מרחפת על פני המים", "זה רוחו של מלך המשיח" — מאחר שנפעל התחי בתור נשמתו דכ"ק מו"ח אדמו"ר בפועל ממש, כנשמה בגוף (ולא רק כפי שהוא "רוח אלקים מרחפת על פני המים")".

מי ששמע אז וזוכר את ההתוועדויות, יודע, שעניין זה של "ואד יעלה מן הארץ" הוזכר על-ידי הרבי שליט"א בצורות שונות ובהקשרים שונים פעמים רבות באותה תקופה — והרי שיש כאן רמז די שקוף לעניין של ז"ך אדר וג' תמוז, יחד עם הדגשה, שזה נשאר כל הזמן נשמה בגוף, אלא

שישנה כאן עלייה יותר ויותר "שדווקא "מן הארץ" ("ב"ן"), נשמה **בגוף**, נעשה מהחומריות גשמיות, ומהגשמיות נעשה "אד" (יסוד האוויר, היסוד הדק ביותר), שהוא "יעלה" מלמטה למעלה", עד "שנפעל התחי' בתור נשמתו דכ"ק מו"ח אדמו"ר בפועל ממש, כנשמה בגוף".

לכן אין מקום לשאול לשם מה צריכים אנו לומר ולהיאבק על כך שהרבי נמצא גם עתה דווקא בגוף גשמי: הרי זהו עיקר עניינו של משיח! ולכן זה מתחיל ממנו עצמו, העלאת הגוף הגשמי דווקא, שגם ודווקא כפי שהוא גשמי, תתגלה שייכותו האמיתית ל"יש האמיתי",

(נוסף לכך שזהו בכלל כל עניינו של "רבי": מדוע לא די ב"להיות חסיד של הקב"ה" — משום שהכוונה האלוקית היא שדווקא על-ידי אדם גשמי, נשמה בגוף, יתבצע הקשר והשייכות עם הקב"ה, כשם שהראש והמוח (וגם הלב) הגשמי הוא המחבר את הנשמה עם הגוף).

ומכיוון שעיקר עניינו של משיח הוא "מלמטה למעלה" — לכן לא די רק להאמין בו וללכת אחריו, כפי שהיה אצל משה רבינו, אלא צריך גם שהעם, האנשים הפשוטים, התחתון מצד עצמו, יבקש ממנו ויפעל בו את המלכות, "ומלכותו ברצון קיבלו עליהם", ובפרט על-ידי ההכרזה של "יחי אדוננו".

זהו בכלל כל עניינו של "רבי": מדוע לא די ב"להיות חסיד של הקב"ה" – משום שהכוונה האלוקית היא שדווקא על-ידי אדם גשמי, נשמה בגוף, יתבצע הקשר והשייכות עם הקב"ה, כשם שהראש והמוח (וגם הלב) הגשמי הוא המחבר את הנשמה עם הגוף

בימים מיוחדים אלו, כאשר כולם רואים כיצד, בלשונו של הרבי הריי"צ, "הקב"ה הצית את כותלי הגלות" — רואים מצב בלתי נסבל, כאשר יהודים נמצאים בסכנה, היה לא תהיה, בחלקים רבים של הארץ, ובטחונם של יהודים כה רבים הגיע בדרך הטבע לשפל שלא היה כמותו, הכל בגלל התנהגות כה מטופשת של האמורים לשמור על הבטחון.

וביחד עם זה הרי רואים ניסים גלויים בכל יום, המעידים יותר מכל — כפי שהדגיש הרבי שליט"א פעמים רבות, והדגיש כי דברים אלו הם דברי התורה, תורת אמת ותורת חיים, ולכן הם דברים אמיתיים ונצחיים שלא יכול לחול בהם שום שינוי — כי לא ייטוש ה' את עמו, "לא ינום ולא יישן שומר ישראל", וכי ארץ-ישראל היא המקום הבטוח ביותר והקב"ה שומר ומגן על כל יהודי.

העם מצפה לשמוע מאתנו בקול רם וצלול את התשובה היחידה שיש למצב זה, את העובדה שאת כל זה ניבא הרבי שליט"א בדיוק מופלא לפני שנים רבות, ולכן, יחד עם העידוד והשמחה והבטחון כי הקב"ה שומר ומגן על כל יהודי ובפרט בארץ-ישראל, הדרך היחידה עתה היא לשמוע להוראותיו בכל, ובפרט בתחום זה של שלמות ובטחון ארץ ישראל והעם היושב בציון. יחד עם ההדגשה העיקרית, "הדבר היחיד שנותר בעבודת השליחות — קבלת פני משיח צדקנו בקרוב ממש".

העולם כולו, גם אומות העולם, מצפים לשמוע מאתנו את ההכרזה והפירסום כי "העולם אינו ג'ונגל", "יש בעל הבית לבירה זו", בורא העולם ומנהיגו, והוא מגלה בו את מלכותו באמצעות המלך המשיח, שהוא חי וקיים, "נלחם מלחמות ה' ובכמה ענינים כבר מנצח", ועל כולנו להתלכד סביבו, לקבל מלכותו, לשמוע להוראותיו ולעצותיו ולהאמין בנבואותיו, ובפרט בנבואה העיקרית ש"הנה זה משיח בא".

שכל זה בא לידי ביטוי בהכרזה של קבלת מלכותו, הפועלת את ההתגלות המלאה לעיני כל בשר בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש: **יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!**

YAD V'EZER

יד ועזר

Providing Freshly Cooked Meals for Families in Temporary Need

כוס תנחומין

בכאב ובצער משתתפים אנו באבלו וביגונו הכבד
של חברנו היקר, יו"ר ומייסד ארגון החסד "יד
ועזר", רב קמפוס בית הרפואה "סוני דאונסטייט"
פעיל נמרץ ורב פעלים במגוון נושאים הקשורים
לחיזוק וביסוס ענייני כ"ק אדמו"ר מה"מ, אהוב
על המקום ועל הבריות

הרה"ת ר' יוסף יצחק שי' הולצמן

ולאביו הדגול ולאחיו היקרים ואחותם שיחיו

על פטירתה של האם והרעיה האשה הדגולה

מרת **חיה ציפורה** ע"ה

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון
וירושלים ומעתה ועד עולם אך טוב וחסד
ימצאוכם תמיד כל הימים
ובהמשך הפעילות הכבירות וביתר שאת וביתר
עוז תמצאו נוחם עדי נזכה להיעוד הנכסף מכל
"והקיצו ורננו שוכני עפר" בהתגלות
עטרת ראשנו מלכנו משיחנו

חברי הוועד "קרן תן יד"
כאן ציווה ה' את הברכה

זלמן קאמאר	**אברהם אנדרוסיער**
משה לייביש נאש	**משה הכהן כצמאן**
מיכאל חזן	**דוד קיובמאן**
גדי בליזינסקי	**מנחם גורביץ'**

With deep sorrow we send our condolences to our dear friend and colleague who involves himself in holy work, Executive Director of Yad V'ezer, Rabbi of SUNY Downstate Medical Center, and energetic activist in all areas that benefit the community

Rabbi Yosef Yitzchok Holtzman שיחי'

on the passing of his beloved mother

Mrs. Chaya Tziporah ע"ה

May the Al-mighty comfort you
among all the mourners of Zion,
and in the merit of your holy work
and good deeds may we witness
the wish of Klal Yisrael,
the coming of our righteous Moshiach,

In the name of the thousands
who benefit from your work

Zalman Komar	*Abe Andrusier*
Leibish Nash	*Moshe Katzman*
Michoel Chazan	*Dovid Kievman*
Gadi Blizinsky	*Menachem Gurevitch*

הרבי מלך המשיח לגביר שכנראה תרם מכספו לפדיון יהודי רוסיה:

על-ידי שהיהודי כאן קשור איתי, והיהודי ברוסיה גם קשור איתי ואני יודע איך לדבר למעלה –

אני מקשר את שני היהודים

רישומי דברים מדברי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח ביחידות, תשרי תשכ"ח • מתוך תשורה לחתונת הרה"ת שמואל מנחם מענדל וב"ג מרת שיינא ריבקין

שאלה: כיון שהרבי נותן כוחות לעבודה ובלי זה אי אפשר – איך לכאורה שייך הענין של "בחירה חפשית"?

מענה אד"ש: כתוב בתורה "אנכי עומד בין הוי' וביניכם": היהודים בקשו אצל הקב"ה שמכיוון שזאת התאמצות גדולה מדי עבורם להגיע אל הקב"ה בעצמו, אולי יכול הקב"ה לעשות ממוצע ביניהם. וכך בכל דור ודור ישנו הענין של משה.

להבין זאת בגשמיות: למשל, כאשר מישהו צריך להגיע למלך, הרי זו התאמצות גדולה – הוא צריך ללבוש בגדים ונעלים חדשות, הוא צריך לדעת מה לדבר ואיך לדבר, הוא צריך לגשת להיכל המלך, ואפילו כשהוא ידבר עם המלך – אולי הוא לא יצליח. ישנם דינים איך לדבר עם המלך.

מה הוא עושה? הוא הולך לעורך דין, שלמד את הדינים איך צריך לדבר עם מלך, והוא פועל אצל המלך.

וכן ברוחניות: הקב"ה עשה שהיהודי הזה יעסוק במסחר למשל [הרבי נקב בשם היהודי שהיה ביחידות] ויהיה גביר גדול, ועבודתו תהיה לתת צדקה. אולם, עבורו, להגיע להקב"ה זו התאמצות גדולה.

בשלמא ראש השנה ויום הכיפורים שהם "ימי רצון", הוא יכול לדבר עם הקב"ה [..] הוא צריך ללכת לצדיק שיודע את הדינים איך לדבר עם הקב"ה, והוא מדבר עבורו.

כעת מתורצת הקושיא ששאל אודות "בחירה חפשית":

למשל בגשמיות: מישהו שיש לו הרבה כסף והוא רוצה לבנות בנין, הרי הוא חייב להגיע לעזרת מהנדס, אינסטולטר ושאר בעלי מלאכה, כי זה בלתי אפשרי לבן אדם אחד שיכלול את הכל ביחד.

אין הכי נמי, ישנם יחידים שיש להם הן את הכסף והם גם מהנדסים וכו', אבל הם רק יחידים. הרי אין הפירוש שהסוחר איבד את חשיבותו בזה שצריך את עזרתו של מהנדס – לא, הוא צריך שיהיה לו כסף כי בלי כסף הוא לא יכול לעשות כלום, אלא שהוא חייב להגיע לעזרה.

וכך גם ברוחניות, היהודי עסוק עם מסחר, צדקה, אבל הוא צריך להגיע לעזרת הצדיק. למה? כי היהודי מצד עצמו יש לו מעט זכויות, הוא צריך להגיע לצדיק שהצדיק מעלה זאת עבורו.

למשל: איך מקשרים יהודי מכאן בברוקלין, שנותן כסף ל"פדיון שבויים" לפדות יהודי מרוסיה; איך יכול היהודי מרוסיה לתת לו חלק במצוה? או כשנותנים כאן כסף כדי שיהודי יניח תפילין בתל-אביב?

על-ידי שהיהודי כאן, קשור איתי והיהודי ברוסיה גם קשור איתי ואני יודע איך לדבר למעלה – אני מקשר את שני היהודים ביחד [הפסיק שעה קלה, והמשיך בלחש מאוד:] מה שבאים הם דברים קטנים.

וכאשר תעשו מה שאני תובע מכם, אצטרך לעשות מה שאתם תובעים ממני!

אני בשר ודם כמוכם עם רמ"ח אברים ושס"ה גידים, אלא שהקב"ה נתן לי כוחות כדי שאוכל לעזור ליהודים.

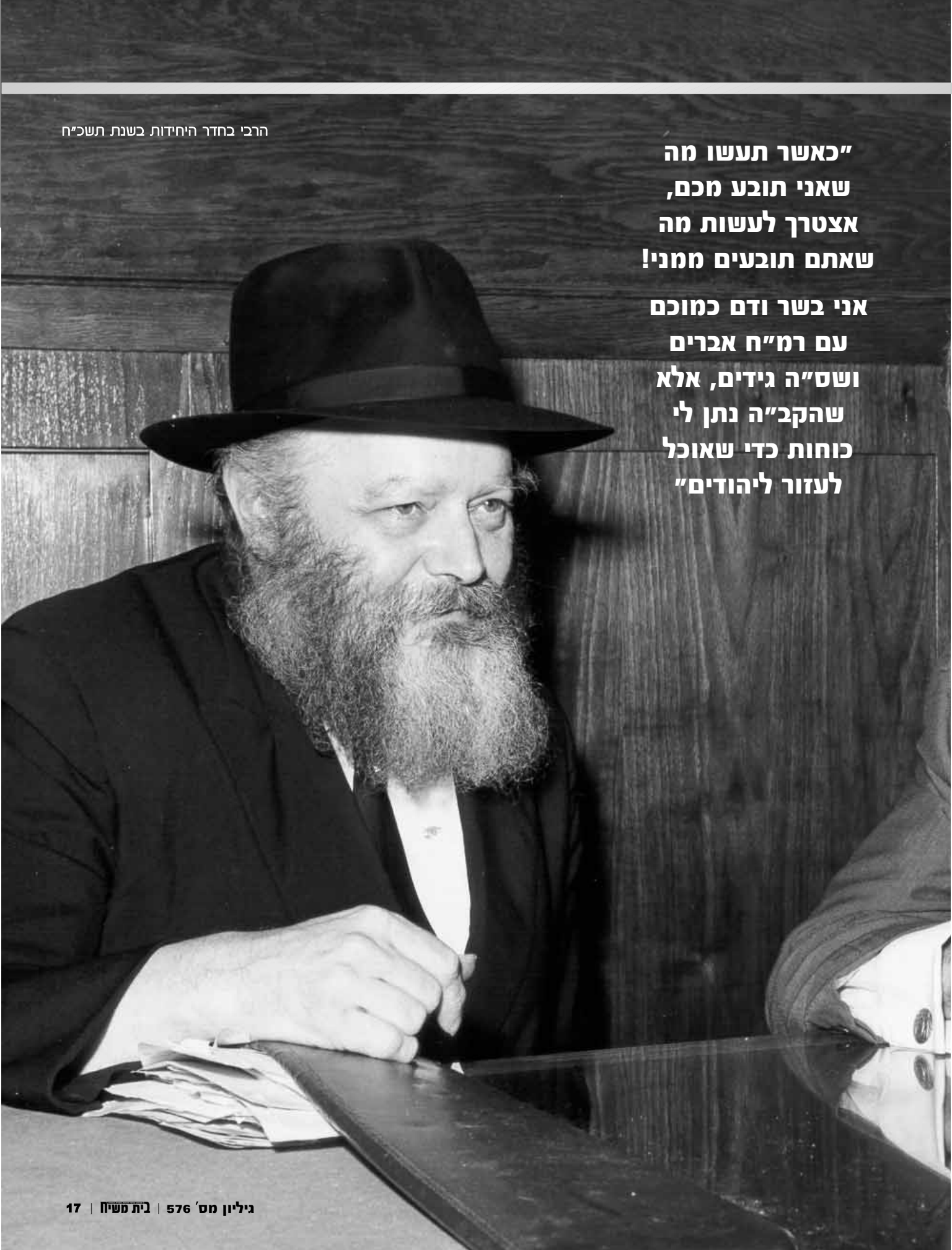

הרבי בחדר היחידות בשנת תשכ״ח

״כאשר תעשו מה שאני תובע מכם, אצטרך לעשות מה שאתם תובעים ממני!

אני בשר ודם כמוכם עם רמ״ח אברים ושס״ה גידים, אלא שהקב״ה נתן לי כוחות כדי שאוכל לעזור ליהודים״

הרה״ג הרב יחיאל מנחם מענדל קלמנסון,
ראש ישיבת ברינוא, צרפת, בראיון מיוחד ל״בית משיח״:

תמימים צרי
להיות חסיד

לקראת כ״ף מר-חשון, יום הולדתו של מייסד ישיבת תומכי תמימים, כ״ק אדמו״ר מהורש״ב נ״ע, שוחחנו עם הגאון החסיד הרב יחיאל מנחם מענדל קלמנסון, מחבר סדרות הספרים ״מי טל״, ו״אפיקי מים״, העומד בראש ישיבת ליובאוויטש בברינוא, צרפת • מהו סוד ההצלחה של ישיבת ברינוא? מה היה המשפיע האגדי של הישיבה, הרב ניסן נעמינוב, אומר על הבחורים היום? מדוע תמימים צריכים לשאוף להיות למדנים, ומדוע אין בכך סתירה ל׳ביטול׳ החסידי? • ראיון מרתק

כים לשאוף
ים ולמדנים!

ישיבת ליובאוויטש בברינוא נחשבת היום לאחת הישיבות המוצלחות ביותר בחב"ד, ובחורים מכל קצות תבל מבקשים ללמוד בה. מהו סוד ההצלחה?

לישיבת ברינוא, שזכתה שהרבי העיד עליה בשנת תשנ"ב שהיא "על דרך כבליובאוויטש", יש אכן כמה מעלות ייחודיות, שכנראה הן הגורמות לכך שתמימים שרוצים לקיים את מאמר המשנה "הוי גולה למקום תורה" מעדיפים את הגלות הזאת דווקא...

המעלה הראשונה בישיבה, היא בעצם העובדה שהישיבה שוכנת הרחק משאון העיר, בעיירה הקטנה ברינוא. כל ברינוא, זה הישיבה. מחוץ לד' אמות של הישיבה יש רק גויים, כך שאין אלטרנטיבה מחוץ לגבולות הישיבה. בחור שמגיע לישיבה, יודע שמלבד שעות ספורות ביום שישי, שאז נוסעים לפאריז למבצעים – אין להיכן לצאת. לבחורים יש בישיבה את כל מה שהם צריכים, חדר האוכל, חדרי השינה ואפילו המקווה, וכל השבוע הם נמצאים בד' אמות של תומכי תמימים.

זה, לדעתי, ענין גדול מאוד, כיוון שבחור שרוצה ללמוד, מחפש ישיבה בה יוכל ללמוד בלי שום טרדות. כאן, במשך כל זמן הלימודים, כמעט ואין סיבה לפיזור הנפש, וממילא קל יותר לשקוע בלימוד.

הבידוד המוחלט מהעיר מאחד גם את התלמידים בינם לבין עצמם, מכיוון שכל השיג ושיח שלהם הוא אך ורק עם חבריהם לישיבה. זה פועל אחדות גדולה.

הניתוק המוחלט של הישיבה מהוויות העולם, אינו רק במובן הפיזי, אלא גם במובנים ווירטואלים – במציאות העולם העכשווית, כאשר העולם כולו הופך להיות כמו שכונה קטנה בגלל התקשורת המהירה ואתרי האינטרנט, הרי אם מחוברים לרשת האינטרנט יכולים לחיות בקצה העולם ולהרגיש במרכז העולם. לכן, אצלנו אין בשום פנים ואופן גישה לרשת האינטרנט, וכך אנו מנותקים לא רק מהעיר פאריז, אלא גם מכל ה"דברים-בטלים" של העולם החב"די.

מכיוון שהתלמידים אינם מודעים למתרחש בעולם החב"די, הרי הם לא מדברים על זה אפילו בתור 'חסידישע דברים בטלים'. כי כשלא יודעים – אי אפשר לדבר... זה דבר נפלא, כי בחור שמגיע ללמוד צריך להיות מנותק לגמרי מהוויות העולם. צריך להיות "אסורה משם" בתכלית, כדי שיהיה אפשר להתקרב לכאן.

מעלה ייחודית נוספת, היא המגורים של כל צוות הישיבה ליד הישיבה. מגידי השיעורים, כמו גם המשפיעים וכל שאר חברי הצוות, נמצאים כל הזמן עם התלמידים. הם לא גרים בעיר ומגיעים לשש-שבע שעות עבודה בלבד, אלא נמצאים עשרים וארבע שעות עם התלמידים. מכיוון שהם מתגוררים סמוך לישיבה, הרי גם מחוץ לזמני הלימוד, הם נפגשים כל הזמן עם התלמידים ומעורים בחיי הישיבה 24 שעות ביממה.

מעל לכל אלה, יש את הרוח של ליובאוויטש בישיבה. אותה אש קדושה שהצית המשפיע הבלתי-נשכח של הישיבה, הרה"ח ר' ניסן נעמינוב, עדיין יוקדת בישיבה. אמר לי פעם הרה"ח ר' שבתי סלבטיצקי, שכאשר הוא מגיע אלינו לישיבה להתוועד עם הבחורים, הוא מרגיש את ר'

ניסן. לא יודע מה בדיוק הוא מרגיש, אבל ברור שלד' אמות של חסידים, ד' אמות שבהן השקיעו את כל כוחם במסירה ויגיעה, ד' אמות בהן התפללו כל אותה חברייא קדישא של משפיעים וחסידים דגולים — יש השפעה אמיתית על האווירה במקום.

האם הצלחתם לשמר את אותה אווירה מיוחדת, שהייתה מנת חלקה של הישיבה בזמנו של המשפיע ר' ניסן?

במידה רבה, כן. ההצלחה הזאת נזקפת במידה רבה לזכותו של המשפיע והמנהל הרוחני של ישיבתנו, בנו של ר' ניסן, הרה"ח ר' יצחק נעמינוב, "ברא כרעא דאבוה". ר' יצחק מנהיג בישיבה משמעת וקבלת עול למופת, ממש כמו בליובאוויטש. קבלת-עול בלי 'חכמות', בלי 'דריידלאך', כמו שאומר הביטוי החסידי 'אזוי, און ניט אנדערש' [=כך, ולא אחרת].

לדוגמא: בדור האחרון יש הרבה סיבות להתוועדויות. בשנים האחרונות הרי הרבי הורה להתוועד כמעט בכל תאריך שאירע בו איזה מאורע חב"די. אם הבחורים בישיבה יתוועדו ללא הגבלה, הרי זה יהרוס את כל הסדרים, ובפרט את סדר חסידות בבוקר. לכן, אצלנו בישיבה קבע המשפיע ר' יצחק שכל התוועדות חייבת להסתיים בשעה כזו שתאפשר לבחורים לקום למחרת לסדר חסידות. כמובן שיש התוועדויות גדולות יוצאות מן הכלל, אבל רוב ההתוועדויות נערכות תחת המגבלה הזאת.

שמעתי פעם פתגם מעניין שאמר אחד מאדמו"רי גור לחסיד שהתלונן כי קשה לו לקום בבוקר. אמר לו האדמו"ר: בברכות השחר אנו אומרים "והשכמת בית המדרש שחרית וערבית" — מילא השכמת שחרית, אבל מהי השכמת ערבית? אלא הכוונה לאלו שמשכימים לישון בשעה כזאת שיתאפשר להם להשכים בשחרית...

המקרה הבא, יעיד יותר מכל על הצלחת השיטה הישנה של קבלת עול: לקראת יום שלישי של סליחות הגיעו הבחורים למשפיע ר' יצחק ובקשו אישור להתוועדות שתחרוג מהשעות הרגילות, בהתאם לדברי הרבי אודות ייחודיותו של יום זה. לאחר ששמע את בקשתם, אמר להם ר' יצחק, שאם הם רוצים באמת ובתמים להתוועד, הוא מרשה להם לקום מוקדם יותר, בחמש וחצי בבוקר, וכך יוכלו להתוועד כשעה וחצי עד סליחות. כששמעתי על זה מהבחורים, הייתי בטוח שמדובר בהלצה, אבל למחרת כששאלתי את הבחורים מה אירע לבסוף, התברר לי שרוב

הכלל אצלנו הוא שההנהגה בישיבה צריכה להיות באופן של "לא שניתי". בדיוק כמו לפני ג' תמוז. כל עוד לא קיבלנו הוראות חדשות מהרבי, אנו חיים עם ההוראות האחרונות שקיבלנו בשיחות הנפלאות של השנים תנש"א ותשנ"ב. באותן שיחות קבע הרבי כי השליחות היחידה היא להכין את העולם לקבלת פני משיח בפועל ממש, ובהמשך – בשנים תשנ"ג-נ"ד עודד הרבי כידוע את הכרזת הקודש "יחי אדוננו". הוראות והנהגות קודש אלו, הן הקו המנחה את ההנהגה בישיבה

תלמידי הישיבה קמו מוקדם, ויחד עם כמה ממשפיעי הישיבה, שגם הם הגיעו בשעה זו של לפנות בוקר, התוועדו עד סליחות. אני אישית, מאוד התפעלתי מכך.

שיטת ההשגחה בראשותו של הרה"ח ר' יצחק נעמינוב ידועה בעולם הישיבות החב"דיות כמחמירה ביותר, ובלתי מתפשרת. האם הדרך הזאת מקובלת על כל חברי ההנהלה?

חז"ל אמרו אמנם ש"אין דיעותיהם שוות", אולם כאשר רוצים להצליח בהנהלת הישיבה, חייבים כל חברי הנהלת הישיבה להציג קו אחיד, ברור ויציב, בלי סדקים. אצלנו בישיבה, ברוך ה', יש קו אחד, אותו מנחה המשפיע ר' יצחק נעמינוב, וכל מגיד שיעור או משפיע שמצטרף להנהלת הישיבה, נכנס לישיבה מתוך ידיעה שזה הקו של הישיבה, ואם כן, הרי "סבר וקיבל", ולכן גם אם הוא לא מסכים להנהגה מסויימת, הוא לא מביע את דעתו לפני התלמידים. כאשר עומדת על הפרק שאלה בהנהגה חדשה, אנו מקיימים ישיבת הנהלה, בה כל אחד מחווה את דעתו, ולבסוף מתקבלת החלטה אחת, שאיתה יוצאים כל חברי ההנהלה.

כאשר יש חילוקי דיעות בהנהלת הישיבה, והתלמידים שומעים על כך, אם בעקיפין ואם — חלילה — ישירות מחברי ההנהלה, זה גורם נזק עצום לתלמידים. כאשר הם יודעים שכל אחד מחברי ההנהלה מושך לכיוון אחר, יודעים התלמידים לנצל את המחלוקת לטובתם.

לא מזמן שמעתי על התוועדות בה השתתפו שני משפיעים, וכרגיל בכגון דא חיווה כל אחד את דעתו בדברים העומדים ברומו של העולם החב"די, דעה שעמדה בסתירה מוחלטת לדעת חברו. במהלך הדברים דיברו שני המשפיעים בינם לבין עצמם בסגנון שמזכיר את ההתוועדויות של ר' זלמן משה היצחקי ור' אברהם מאיור בעיירה נעוול. לא צריך להכביר במילים כדי להסביר את הנזק החינוכי שנגרם לכל אלה שהשתתפו בהתוועדות.

כשאני שומע על ישיבות בהן שומעים התלמידים על וויכוחים שקיימים בין צוות הר"מים והמשפיעים בנושאים שונים, מאוד כואב לי על הנזק שנגרם לישיבה ולתלמידים. זה עניין שחייבים לתקן מיד, כי הנזקים ארוכי טווח, ולא תמיד אפשר לתקן את מה שכבר קלקלו.

הישיבה שלכם ידועה כישיבה בה 'חיים' את ענייני גאולה ומשיח בצורה מיוחדת. מה סוד ההצלחה?

הכלל אצלנו הוא שההנהגה בישיבה צריכה להיות באופן של "לא שניתי". בדיוק כמו לפני ג' תמוז. כל עוד לא קיבלנו הוראות חדשות מהרבי, אנו חיים עם ההוראות האחרונות שקיבלנו בשיחות הנפלאות של השנים תנש"א ותשנ"ב. באותן שיחות קבע הרבי כי השליחות היחידה היא להכין את העולם לקבלת פני משיח בפועל ממש, ובהמשך — בשנים תשנ"ג-נ"ד עודד הרבי כידוע את הכרזת הקודש "יחי אדוננו". הוראות והנהגות קודש אלו, הן הקו המנחה את ההנהגה בישיבה.

במאמר המוסגר: באותה מידה בה אנו מקפידים בישיבה שלא לשנות להחסיר

מהוראות הרבי, "בל תגרע", אנו מקפידים גם על "בל תוסיף", ולא מאשרים להכניס לישיבה הנהגות חדשות שלא היו נהוגות לפני ג' תמוז. לא שיש לנו בעיה עם הרגשים מסויימים – ולעיתים אף מדובר בהרגשים מאוד חיוביים וחסידיים – אך אנו בישיבה החלטנו שכדאי להבדיל בין הנהגות המובססות על שיחותיו של הרבי, שהן "קדוש וטהור", לבין הנהגות הבנויות על 'הרגש' של חסיד זה או אחר, שהם "לאו דווקא". לכן אנו משתדלים שהחיים החסידיים בישיבה יתנהלו בדיוק כמו לפני ג' תמוז, בצמוד להוראותיו והנהגותיו של הרבי.

סמוך לישיבה יש גם בית כנסת של בעלי בתים. שם תוכל לראות הנהגות מסויימות שקשורות בחיזוק האמונה בהתגלות הרבי מלך המשיח, שאינן קיימות בישיבה. ההנהגות הללו מקובלות גם עלינו, כשאנחנו מתפללים בבית הכנסת, אבל לזאל של הישיבה זה לא נכנס, מכיוון שבתומכי תמימים לא מכניסים דברים חדשים שאינם מבוססים על הוראות או הנהגות של הרבי. בדיוק כמו שהיה לפני ג' תמוז.

מצד שני, למרות ה'קאדי' המיוחד בענייני גאולה ומשיח בישיבה, אם יש בחור שמגיע ממשפחה שלא סוברת כך, הוא לא ירגיש שונה. הוא יכול לגשת למשל לעמוד התפילה, להתפלל את כל התפילה, ואת הכרזת ה'יחי' יכריז מישהו אחר, בלי לעשות מזה עניין.

• • •

מדברים הרבה על 'ירידת הדורות' בקרב תלמידי הישיבות. אומרים שבחורים לומדים היום בפחות שקידה והתמדה, ושבכלל – אין הרבה למדנים בישיבות. האם אתה מסכים להגדרה הזאת?

לא בדיוק. התמימים של היום יושבים ללמוד לא פחות מהתמימים בדור הקודם, ואולי אפילו יותר מכך. אני מסתכל על הבחורים בישיבה, ורואה שכולם מקפידים על שעות הסדרים בצורה מעוררת פליאה. אפילו בימי שישי, מתקיימים סדרי לימוד רגילים, עד שעת היציאה למבצעים. התמימים מקפידים על "השכמת ערבית" ביום חמישי, ומצליחים להגיע ל"השכמת שחרית" ביום שישי. פשוט תענוג להגיע לזאל ביום שישי בבוקר ולראותו מלא בתמימים שיושבים ועוסקים בלימוד תורת החסידות.

אצלנו בישיבה אי אפשר לישון במהלך היום, כיוון שהפנימייה פשוט סגורה. אין אפשרות להכנס לחדר ולישון. אז כאשר בחור

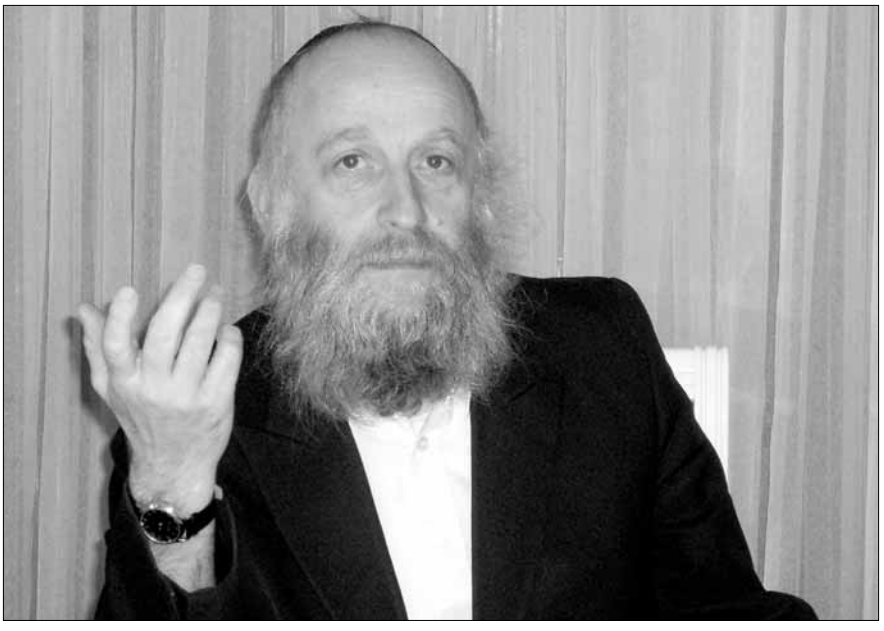

ההתפעלות הגדולה שלי היא מהלימוד בין שעות הסדרים. הזאל של הישיבה מלא תמיד בבחורים שיושבים ללמוד את החת"ת, ג' פרקים רמב"ם או שיעור בענייני גאולה ומשיח. סדר היום של הבחורים היום מלא הרבה יותר מאשר בדור הקודם. היום יש שפע עצום של שיחות, שהבחורים רוצים ושואפים ללמוד, עד שצריך 48 שעות ביממה כדי להספיק את כל מה שבחור ממוצע רוצה ללמוד בכל יום...

ער כל היום, ובשעות הסדרים הרי אי אפשר לדבר, הרי אין לו ברירה אחרת אלא לשבת וללמוד.

אבל ההתפעלות הגדולה שלי היא מהלימוד בין שעות הסדרים. הזאל של הישיבה מלא תמיד בבחורים שיושבים ללמוד את החת"ת, ג' פרקים רמב"ם או שיעור בענייני גאולה ומשיח. סדר היום של הבחורים היום מלא הרבה יותר מאשר בדור הקודם. כמה שיחות היו לנו ללמוד? היום יש שפע עצום של שיחות, שהבחורים רוצים ושואפים ללמוד, עד שצריך 48 שעות ביממה כדי להספיק את כל מה שבחור ממוצע רוצה ללמוד בכל יום...

מידי פעם, כשאני עומד ומביט בתמימים הרבים הממלאים את הזאל בשעות שבין הסדרים והוגים בתורה, אני נזכר שלפני כשלושים שנה קרא לי ר' ניסן וכשהוא מצביע על אחד התלמידים השלוחים, אמר: "הבחור הזה, גם בליובאוויטש היה יכול להיות 'ציור'". ר' ניסן לא היה אחד שזורק סתם כך הגדרות. הוא פשוט התפעל מאוד מאותו בחור. אומר לך את האמת: כשאני רואה את הבחורים היום, אני רואה בהם עשרות ששווים במעלתם לאותו תלמיד שר' ניסן כל כך התפעל ממנו. אין לי ספק שאילו ר' ניסן היה חי היום, הוא היה מתפעל מאוד מהמסירות של התמימים, ואומר על עשרות מהם שהם היו יכולים להיות 'ציורים' בליובאוויטש!

אם המצב כל כך טוב, למה לא יוצאים מהישיבות מאות למדנים מידי שנה? למה התחושה הכללית היא שבשנים האחרונות יש פחות למדנים?

גם היום יש הרבה למדנים בעולם הישיבות. התחושה הכללית שאתה מדבר עליה, נובעת מהעובדה שבעבר היו מעט

בחורים בישיבות, והלמדנים בלטו יותר.

בעבר היה מקובל שרק בחורים עם ראש טוב ואהבה ללימודים מגיעים לישיבות, ומשום כך היו יותר אחוזים של למדנים, והנוכחות שלהם הייתה מורגשת בישיבה.

היום הרי שולחים כל בחור לישיבה, בין אם הוא מתאים לכך בין אם לא. תוסיף לכך את העובדה שחסידות חב"ד גדלה במימדים אדירים ומספר התלמידים בכל ישיבה גדול בהרבה מבעבר – ותבין מדוע פחות רואים את הלמדנים בישיבות. הם קיימים באותה מידה שהיו קיימים בעבר, אלא שהכמות הגדולה של התלמידים, גורמת לכך שהנוכחות שלהם פחות מורגשת. חז"ל אומרים ש"אחד מאלף יוצא להוראה", אז צריך פשוט להסתכל על הדברים בפרופורציה הנכונה.

אם אתה באמת רוצה לדעת כמה למדנים יוצאים מהישיבות, תעשה חשבון פשוט: כמה ישיבות חב"דיות קיימות היום? קרוב למאה ישיבות! בכל ישיבה יש ראש ישיבה וכמה מגידי שיעורים, כולם יוצאי ישיבות חב"ד. בחשבון פשוט תגיע לכמה מאות חסידים למדנים ברמה שמאפשרת להם להיות ראשי ישיבות או מגידי שיעורים. אם תיקח בחשבון שלא כל למדן הולך להיות ר"מ בישיבה ויש הרבה למדנים שיוצאים בסופו של דבר לשליחות במסגרת בית חב"ד – תגיע למסקנה המתבקשת, שגם היום יוצאים מישיבות חב"ד הרבה למדנים.

בשיחותיו של הרבי מלך המשיח לבחורים, תובע הרבי שלא רק ילמדו בשקידה והתמדה, אלא גם יתייגעו בלימוד התורה. סביר להניח שהלמדנים אכן מתייגעים בלימוד, אבל מה עם שאר הבחורים הנהדרים שיושבים כל היום בזאל ולומדים בשקידה והתמדה – האם הם לומדים עם יגיעה בתורה? האם הם אוהבים ללמוד?

זאת נקודה חשובה, בעייתית, שאם רוצים לדון בה לעומק, צריכים לשבת לא שעות, אלא ימים. מדובר בבעיה שמורכבת ממספר גורמים נפרדים, שכל אחד מהם מהווה נושא לעצמו.

אחת הסיבות הכלליות לחוסר ההשקעה באיכות הלימוד, היא הכמות הגדולה של חומר הלימודים שהבחורים לומדים, שגובה את המחיר באיכות הלימוד. בחור שלומד בסדרי הישיבה את שיעורי הנגלה והחסידות, ובין הסדרים יושב ללמוד שלושה פרקים רמב"ם, חת"ת, שיעור בענייני גאולה ומשיח

כאשר תמים נולד, הוא מקבל ברכה מהרבי להיות 'חייל' – חסיד, ירא שמים ולמדן. הברכה של הרבי היא גם הוראה וגם נתינת כוח. הרבי רוצה שיהיו גם חסידים, גם יראי שמים, וגם למדנים. אי אפשר להתמקד ב'חסיד' ו'ירא שמים' ולשכוח על ה'למדן'

ושיעור נוסף בלקוטי שיחות – מתקשה להשקיע גם באיכות הלימוד.

סיבה נוספת, יסודית יותר, היא הגישה הכללית של התלמידים ללימודים, שהיא בבחינת 'שכיר שעות', ולא 'קבלן':

שכיר שעות, עושה את עבודתו בשעות העבודה, אולם לא מעבר לשעות העבודה. המטרה שלו היא למלאת את השעות, והוא עושה זאת בנאמנות גמורה. לעומתו, הקבלן רואה לנגד עיניו מטרה אחרת לגמרי. יש לו שאיפה להגיע ליעד, והוא יעבוד להגיע ליעד הזה בלי להתחשב במסגרת זמן כזאת או אחרת.

כפי שאמרתי קודם, הבחורים של היום מקפידים מאוד על הלימוד בסדרים, ואפילו בין הסדרים, אבל זה כמו שכירי שעות. בזמן הלימודים קשה להבחין בכך, אבל כאשר מגיע 'בין הזמנים', אפשר לראות מי מתייחס ללימוד כ'קבלן' ומי כ'שכיר שעות'.

בחודש תשרי ניגש אלי בחור, שרוצה ללמוד, ואמר שהוא לא יודע מה הוא אמור ללמוד. מה הבעיה שלו? הוא מתעורר בבוקר של 'בין הזמנים', מסתכל על ארון הספרים ורואה ש"ס שלם, סט לקוטי שיחות, ועוד מאות ספרים. הוא מרגיש אבוד ולא יודע מהיכן להתחיל. כשהוא נמצא בישיבה אומרים לו מה ללמוד, והוא לומד בשקידה והתמדה, אבל ברגע שלא אומרים לו – הוא לא יודע מה ללמוד. בחור כזה הוא כמו נהג שנוסע בדרך המלך. כל עוד יש שילוט – הוא יודע להיכן לנסוע, אבל ברגע שאין שילוט, אין לו חוש התמצאות, והוא מאבד את הכיוון.

כאשר תמים נולד, הוא מקבל ברכה מהרבי להיות 'חייל' – **ח**סיד, **י**רא שמים **ול**מדן. הברכה של הרבי היא גם הוראה וגם נתינת כוח. הרבי רוצה שיהיו גם חסידים, גם יראי שמים, וגם למדנים. אי אפשר להתמקד ב'חסיד' ו'ירא שמים' ולשכוח על ה'למדן'.

כאשר בחור מחליט לקיים את רצון הרבי והוא מסמן לעצמו מטרה: להיות 'למדן' – הוא צריך לבנות לעצמו תוכנית מסודרת כדי להיות למדן... כדי להיות למדן צריך קודם כל לאהוב ללמוד, שיהיה פשוט 'גישמאק' בלימוד. אחר-כך ללמוד הרבה ש"ס ופוסקים, הרבה מעבר לנדרש בישיבה, וללמוד כמה שיותר 'לומדישע ספרים' כדי להרגיל את הראש לחפש בכל דבר את הסברות ואת העומק שבתוך הסוגייה.

בנקודה הזאת יש חסרון, ועל זה צריכים לעבוד. צריך להסביר לבחורים שמלבד השכירות הם צריכים להיות גם קבלנים. שתהיה להם שאיפה למלא את ה'למד' של ה'חייל' – להיות למדנים.

אותה בעיה קיימת עם המושג 'חסידים': לכמה בחורים יש היום שאיפה להיות חסידים אמיתיים? כמה מהם מציבים להם למטרה להיות חסיד כמו ר' ניסן נעמינוב לדוגמא? כמה בחורים שואפים להיות 'משכילים' בחסידות או 'עובדים' באמת?

בישיבות החב"דיות מדברים רבות בגנות הישות, אפילו 'הרגשת היש', ודורשים מהבחורים להיות ב'ביטול' אמיתי. כיצד זה מתיישב עם הרעיון שלבחורים תהיה שאיפה להיות למדנים? האם אין בכך סתירה?

קודם כל, מי שלמד חסידות יודע שיכולים להיות למדנים גדולים, ויחד עם זאת להיות בביטול. אפשר להיות חסיד גדול, ולהיות בביטול. בחסידות מבואר שמשה רבינו, העניו מכל האדם, ידע בדיוק באיזה מדריגה גבוהה הוא עומד, ולמרות הידיעה הזאת לא הייתה לו מכך הרגשת היש, מכיוון שהוא חשב שאדם אחר שהיה מקבל את כל אותן השפעות אלוקיות שהוא קיבל, היה יכול להגיע לדרגות גבוהות יותר. מכיוון שהדברים מובאים בתורה, לשון הוראה, הרי בוודאי זה שייך לכל אחד מאיתנו, ואפשר להיות למדנים גדולים ובכל זאת להיות בביטול אמיתי, ולא להיכשל בישות ח"ו.

ועוד, והוא העיקר: כאשר השאיפה הזאת נוצרת מתוך רצון לקיים את רצונו של הרבי, שכל חסיד יהיה גם 'למדן' – הרי לא מדובר כאן על שאיפות אישיות, שעלולות להיות

נגועות במניעים פסולים של גאווה וישות. כל חסיד רוצה לקיים את רצון הרבי, אלא שלא כולם יודעים או שמים לב שבעצם הרצון של הרבי הוא שהבחורים יהיו גם למדנים!

הבעיה היא שדורשים מהבחורים להיות בביטול, והבחורים חושבים שהם צריכים לשאוף להרגיש שהם כלום, או לחלופין — לא לשאוף לכלום... זה לא נכון, כי התורה דורשת באמת רצון, ורצון אמיתי. רצון להיות חסיד, רצון להיות ירא-שמים ורצון להיות למדן.

בחסידות מובא שגם צדיק אמיתי הוא בבחינת "יש מי שאוהב". יש לו תענוג להיות דבוק לקב"ה, והוא עובד את הקב"ה, כי זה התענוג שלו. גם לו יש שאיפה, הוא אוהב את הקב"ה ורוצה להגשים את אהבתו. כאשר עובדים את הקב"ה על מנת לקבל גן-עדן, זה 'שלא לשמה', אבל לעבוד את הקב"ה על מנת להדבק בו, לאהוב את הקב"ה ולשאוף למלא את רצונו — זה בהחלט עבודת ה' 'לשמה'.

אפילו על צדיקים גמורים, "בני עליה" כמו רשב"י, נאמר בפרק ט' בתניא ש"עבודתם הוא לצורך גבוה . . ולא כדי לדבקה בו יתברך **בלבד**, לרוות צמאון נפשם הצמאה להי" — היינו, שגם עבודתם נעשית כדי לרוות צמאון נפשם להי', אלא שבנוסף לכך יש להם עבודה לצורך גבוה.

אדגיש שוב: הבחורים של היום עשויים מחומר נפלא ביותר, ומבחינה כמותית הם לומדים אף יותר מבחורים בשנים עברו. יש להם את כל הכוחות, ורק צריכים לנווט אותם נכון. הם צריכים הדרכה, וזאת העבודה שלנו

כאשר הרבי כותב לכל אחד מאיתנו שעליו להיות למדן, הרי ברור שהרצון העליון הוא שנהיה למדנים. לכן, אין שום סיבה שהחינוך ל'ביטול' יעמוד בסתירה לשאיפה להיות למדנים. האם לרשב"י מותר לשאוף לרוות צמאון נפשו להי', ולבחור אסור לשאוף לקיים את הרצון העליון?

בחור צריך להבין שאם הוא רוצה להיות מקושר לרבי, הוא צריך להיות למדן, וכדי להיות למדן חייבת להיות שאיפה לכך. ואין בכך ישות, כי כאשר מגשימים את השאיפה ומתחילים להיות למדנים, ויודעים שאין זה בכוחות העצמיים שלנו, אלא בכוחו של הרבי — לא יכולה לבוא מזה ישות, וכפי שמבואר בארוכה בחסידות.

אדגיש שוב: הבחורים של היום עשויים מחומר נפלא ביותר, ומבחינה כמותית הם לומדים אף יותר מבחורים בשנים עברו. יש להם את כל הכוחות, ורק צריכים לנווט אותם נכון. הם צריכים הדרכה, וזאת העבודה שלנו.

• • •

הזכרת קודם שבשנים האחרונות נכנסים לישיבות גם בחורים שלא כל כך שייכים ללימוד. בחורים אלה מתקשים לעמוד בסדר הלימודים האינטנסיבי של 'תומכי תמימים'. האם יש מקום לשנות גישה ולהקל על אותם תלמידים?

את התלמידים שנתקלים בקשיים במהלך הלימוד בישיבה, הייתי מחלק לשני סוגים: הסוג האחד, הם התלמידים שמטבעם מתקשים יותר בלימודים. הסוג השני, הם תלמידים ששייכים יותר ללימוד, אבל זקוקים ליותר תשומת לב אישית.

בדורות קודמים היו מגיעים לישיבות רק

בחורים עם ראש טוב ללימודים, וכל מי שלא שייך ללימוד, היה נשאר בבית אבא, מסייע לאביו בפרנסה עד שהוא עצמו היה מתחתן ומקים בית יהודי טוב. בתומכי תמימים בליובאוויטש היו מקבלים רק מספר קטן של בחורים מיוחדים, כידוע. כל השאר היו חוזרים לביתם. באותן שנים ילד יהודי היה יכול להמשיך לגדול בעיירה, ולספוג את אותה יראת שמים נפלאה של היהודים הפשוטים, הנאמנים לד' ולתורתו.

בדור האחרון המצב השתנה. העיירה החסידית החליפה את מקומה לעיר הסואנת, שבה קשה עד בלתי אפשרי לחנך ילד ליראת שמים בלי מסגרת תורנית. לכן נוצר מצב שההורים מבקשים לשלוח את כל ילדיהם לישיבה, ולו כדי שיגדלו באווירה תורנית ויוכלו להקים בית נאמן בישראל, בית יהודי עם יראת שמים. בהתאם למצב, הרבי הנחה את הנהלות הישיבות לקבל כל בחור שיבקש להתקבל לישיבה. כאשר מדובר בבחור חסידי, ירא שמים, איננו יכולים לסרב לקבלו לישיבה רק משום שאין לו כשרון ללימוד.

במשך שנים רבות היו מגיעים לישיבות הרגילות בחורים שלא שייכים ללימוד, ופשוט היה רחמנות עליהם. זה יכול להיות בחור מוכשר בתחומים אחרים, אבל בלימוד קשה לו. אמנם בישיבות של היום יש הרבה תחומים נוספים מעבר ללימוד, שהבחור יכול לבטא את עצמו בהם, כמו ארגון המבצעים וכדומה, אבל מי שלא מצליח להשתלב גם בעשייה הזאת, נידון למעשה לשש שנות סבל. שש שנים בהן הוא נחשב לתלמיד החלש, הבעייתי. ממש רחמנות על בחור כזה, שהזכרונות מהישיבה נשארים כמו צלקת בלבו.

על מנת להתמודד עם הבעיה, צריך לפתוח גם ישיבות עם תכנית לימוד מיוחדת, כדי שגם מי שאין לו ראש ללימוד, יוכל להיות באווירה תורנית מתאימה. משום מה, היו כמה עשרות שנים שזנחו את הסוג הזה של ישיבות, ורק בתקופה האחרונה החלה שוב פריחה של מוסדות שמתנהלים ברוח של 'אחי תמימים'. לכן צריך לומר יישר כוח גדול, ולעודד את כל אותם מחנכים נפלאים שעוסקים בהקמת הישיבות הללו, ומצילים בחורים רבים.

לעומת הבחורים שאינם שייכים ללימוד, יש סוג נוסף של בחורים, שבאופן כללי שייכים ללימוד, אבל הם זקוקים להרבה תשומת לב אישית כדי להתקדם כראוי בלימודים. בחורים אלה צריכים להשאר במסגרת הרגילה של 'תומכי תמימים', כיוון שאחרי הכל אין תחליף לאווירה המיוחדת

על מנת להתמודד עם הבעיה, צריך לפתוח גם ישיבות עם תכנית לימוד מיוחדת, כדי שגם מי שאין לו ראש ללימוד, יוכל להיות באווירה תורנית מתאימה. משום מה, היו כמה עשרות שנים שזנחו את הסוג הזה של ישיבות, ורק בתקופה האחרונה החלה שוב פריחה של מוסדות שמתנהלים ברוח של 'אחי תמימים'. לכן צריך לומר יישר כוח גדול, ולעודד את כל אותם מחנכים נפלאים שעוסקים בהקמת הישיבות הללו, ומצילים בחורים רבים

של הישיבה, ויחד עם זאת, אנחנו צריכים להתאמץ יותר ולהעניק להם את תשומת הלב האישית.

בישיבות של היום, צוות ההנהלה צריך להיות גם האבא והאמא של הבחורים, וגם הסבא והסבתא... אי אפשר להסתפק במסירת שיעורים. צריך להבין את נפש הבחורים.

הסיבה לכך שהבחורים של היום צריכים יותר תשומת לב אישית, נובעת מכך שהעולם היום מאוד פתוח, והבחורים הצעירים נחשפים ליותר בעיות, יותר קונפליקטים, וצריך לכוון אותם.

כשאני הייתי תלמיד ישיבה, לא ידענו כמעט מהוויות העולם, וזה לא בלבל אותנו. אני יכול לספור לך את השעות ששוחחתי עם ר' ניסן ביחידות, והן לא היו רבות. לא הרגשנו שחסר לנו את השיחות איתו, בדיוק כמו שאדם בריא לא מרגיש שהוא צריך ללכת לרופא. אדם בריא צריך לאכול טוב, לא ללכת לרופא.

גם משפיעים כמו ר' שלמה חיים קסלמן, שהיה מרבה להזמין בחורים לחדרו ולשוחח איתם שעות ארוכות, לא היו מדברים עם הבחורים על ענייניהם הפרטיים, אלא איך להתקדם יותר בלימוד החסידות ולהיות 'עובדים'.

היום צריכים לדבר עם הבחורים על הדברים הכי מינימאליים, בבחינת "מדוע פניך רעים היום?". למזלנו, הבחורים היום פחות מתביישים לדבר על בעיותיהם, כך שכאשר המשפיע מצידו יוזם שיחה לבבית עם התלמיד, הוא יכול לגלות את כל הבעיות ולטפל בהן בזמן.

ובקשר לשאלתך, האם לשנות גישה ולהקל על התלמידים – ב'תומכי תמימים' עצמה, אין שום סיבה, ואין גם אפשרות לשנות את הסדרים שהונהגו על ידי רבותינו נשיאנו מנהלי הישיבה:

כאשר מדובר בבחור מהסוג הראשון, שאינו שייך ללימוד, על ההנהלה להמליץ להוריו לשולחו למסגרת המתאימה לו, פשוט לטובתו. וכאשר מדובר בסוג השני, שזקוק לתשומת לב אישית, כאשר הוא יקבל את החסר לו מצוות ההנהלה, הוא יסתדר טוב מאוד עם הסדרים בישיבה. כך שבאמת אין שום סיבה לשנות את הסדרים של תומכי תמימים.

• • •

כישיבה שמגיעים אליה בחורים מכל רחבי תבל, אתם בוודאי מכירים את התופעה של נדידת תלמידים בין הישיבות. יש בחורים שכל שנה נרשמים לישיבה אחרת...

שמעתי פעם סיפור על אחד שהגיע לגאון ר' וועלוולע בריסקער, וביקש להתייעץ איתו לאיזה ישיבה לשלוח את הבן שלו – למיר או לסלבודקה? אמר לו ר' וועלוולע: אם הוא רוצה ללמוד, אז אין הבדל בין הישיבות. ההבדל יכול להיות רק באוכל, ובזה אני לא מבין...

בחור שבכל שנה עובר לישיבה אחרת – הרי אחת מהשתיים: אם יש לו בעיה, הרי הוא עובר עם הבעיה. ברוב המקרים, המעבר לישיבה אחרת לא פותר את הבעיה. ואם אין לו בעיה – הרי זה בעיה בעצם, כי לוקח זמן עד שהתלמיד מתחבר למקום ולצוות, וחבל

מאוד שבדיוק בנקודה בה הוא הצליח להתחבר למקום, ולקבל את האווירה, הוא מרגיש שזה יותר מידי טוב בשבילו ובורח. זה ממש 'מעשה שטן'.

יהודים הרי בטבעם נעים ונדים. בעבר להורים לא היה כסף, והילדים לא חלמו על האפשרות הזאת. היום, בחור מתחיל לבכות להוריו, והם רק שואלים אותו לאן הוא רוצה לנסוע...

זאת תופעה שחייבים לעקור מהשורש, והשורש של התופעה, זה פשוט תאווה לראות עוד מקום בעולם, לסמן עוד נקודה על המפה. כמובן שאחר-כך מלבישים את זה גם בטענות של קדושה, שרוצים לבחון עוד דרך בעבודת ה', אבל זה הכל כיסוי.

אם מסתכלים באגרותיו של הרבי, במענה לבחורים שרצו לעבור מישיבה לישיבה – רואים שהרבי הורה לבחורים לשאול בעניין את הנהלת הישיבה. הרבי לא רוצה אפילו שבחורים ישאלו אותו בעניין הזה, אלא ישאלו רק את הנהלת הישיבה. כאשר בחור ניגש להתייעץ עם הנהלת הישיבה, הרי הצוות בוחן כל מקרה לגופו, ובאותם מקרים נדירים שבאמת עדיף לטובת הבחור שישנה מקום וישנה מזל, הצוות ימליץ לו על כך, ואף יפעל אצל הישיבה השניה שיקבלו אותו.

איך מתמודדים עם התופעה הזאת?

כידוע, הרבי הורה מפורשות, שישיבה לא צריכה לקבל בחור שעובר מישיבה אחרת, בלי לשאול את הנהלת הישיבה הקודמת. צריך שהנוהל הזה יתקיים בפועל ממש בין כל הישיבות, ואז אין ספק שהתופעה הזאת תעלם.

• • •

בשבוע הבא יתקיים כינוס השלוחים העולמי, וכולנו נזכרים בשיחה האחרונה לכינוס השלוחים, בה קבע הרבי כי השליחות היחידה היום היא 'קבלת פני

בחור שבכל שנה עובר לישיבה אחרת – הרי אחת מהשתיים: אם יש לו בעיה, הרי הוא עובר עם הבעיה. ברוב המקרים, המעבר לישיבה אחרת לא פותר את הבעיה. ואם אין לו בעיה – הרי זה בעיה בעצם, כי לוקח זמן עד שהתלמיד מתחבר למקום ולצוות, וחבל מאוד שבדיוק בנקודה בה הוא הצליח להתחבר למקום, ולקבל את האווירה, הוא מרגיש שזה יותר מידי טוב בשבילו ובורח. זה ממש 'מעשה שטן'

משיח צדקנו בפועל ממש'. כיצד השליחות הזאת מתבטאת בעולם הישיבות?

קודם כל, בחיות בכל ענייני גאולה ומשיח. החל משיעורים בענייני גאולה ומשיח ומבצעי לימוד בנושאים אלה, ועד לפירסום בשורת הגאולה במסגרת שעות ה'מבצעים' ביום שישי.

אבל ברוח הדברים שדיברנו קודם, צריך לזכור שהרבי הסביר כיצד עלינו להכין את עצמנו לקבלת פני משיח – על ידי שנחייה כבר עכשיו כמו בזמן הגאולה. מכיוון שאחד הייעודים המרכזיים של זמן הגאולה, הוא ש"לא יהיה עסק כל העולם כולו אלא לדעת את ה' בלבד", הרי תמימים שרוצים לחיות גאולה, צריכים להשקיע את עצמם בלימוד, להשקיע עצמם ב"מי הדעת הטהור", ובכך נזרז עוד יותר את ההתגלות של הרבי מלך המשיח, תיכף ומיד ממש!

שרות הסעות

Van Service

◇ שדה תעופה
◇ חתונות
◇ הובלות קטנות

טלפון: Tel. (718) 778-8661

פלאפון: Cell. (917) 699-3937

15 passenger van for all your travel needs:
airports ,pick ups, weddings, etc.
long distance trips, and light moving

"פראבדה", שופר הקומוניזם לשעבר, במאמר מדהים:

לנהוג כמו רבי שניאורסאהן!

אילולא ראינו זאת בעינינו, זה היה נחשב לחלום באספמיה, אבל זו העובדה: מערכת עיתון "פראבדה" – זו ששירתה את הקומוניזם ולחמה בחרי-אף כנגד ה"שניאורסאהנים", פירסמה לאחרונה מאמר נוקב בו דירבנה את ממשלת רוסיה לאמץ את חזון רבי שניאורסאהן לממשל, בתור מודל למדינת רוסיה! • ימות המשיח...

האם ישנו אי מי על פני האדמה שטרם שמע את שמעו של עיתון "פראבדה" הרוסי – שופר התעמולה הרשמי הכל-יכול של המפלגה הקומוניסטית בברית המועצות?

"פראבדה" בתרגום מרוסית, הוא 'אמת'. אך הפתגם העממי אומר כי "אין שמץ של פראבדה בפראבדה... למרות זאת, העיתון נמכר מדי יום בעשרות מיליוני עותקים(!)

וכל כך למה? לכך יש מספר סיבות אפשריות:

א. מפאת מחסור בנייר עטיפה, צרכנים נוטים לעטוף את רכישותיהם במכולת בדפי העיתון...

ב. מפאת חוסר חומר קריאה חילופי – שכן כל שאר העיתונים פשוט העתיקו את המאמרים והידיעות מ"פראבדה"...

ג. "פראבדה" שימש כשופר הרשמי של הממשלה, וממנו ניתן ללמוד על כל חוק חדש או גזירה ממשלתית. ב"פראבדה" דווח בדיוק נמרץ על כל חוק או תקנה חדשים...

ד. לקוראים בעלי כישרונות גאוניים שהצליחו לקרוא בין השורות, ניתן, תוך ניתוח מעמיק של הכתובים, להציץ מאחורי הקלעים, ולצפות אם יש אי אלו שינויים בחשיבה הפוליטית ובמהלכי הממשלה הרשמיים. משפט אחד בודד ב"פראבדה" כמוהו כתדרוך ממשלתי יומי...

אולם בימינו – ימות המשיח – המהלכים מתחלפים במהירות מטאורית. מהר כל כך, שלפעמים נעלמים מאתנו הבזקים מעל למסך. הנה, כיום העיתון "פראבדה" אינו עוד שופר המפלגה הקומוניסטית, ושוב אינו משמש כעיתון הרשמי של הממשלה – שוב הוא אינו אותו עיתון בעל תפוצה אדירת ממדים.

כיום העיתון מייצג יותר את המפלגה הימנית לאומית, ומרוויח את פרנסתו מהפקת עמודים רבים של פטפוטי סרק ורכילויות. למען האמת – עד היום טרם האמנתי למילה אחת הכתובה בעיתון "פראבדה".

כל זה, עד ה-19 לספטמבר 2006 למניינם. אז, בהשגחה פרטית הגיע לידי העיתון ובו כותרת שתפסה את תשומת לבי: **"רבי שניאורסאהן נגד**

[ניקיטא] **בעליך ו**[ליאוניד] **גוזמן**".

מה פשר הכותרת? כאדם שגדל ברוסיה ומבין היטב מה המשמעות של המילה "שניאורסאהן" בעיתון פראבדאי, הבנתי שמשהו לא טוב קורה פה. חשבתי לעצמי, 'האם כדי לגרוף קוראים נוספים הדפיסו כותרת כה מסקרנת?'

בעיון מהיר במאמר ראיתי כי מדובר במאמר בעל אופי פוליטי שנכתב על ידי אנדריי שרבאקוב, בו הוא מוקיע את המצע המפלגתי של מנהיגי ה-sps (איחוד הכוחות הימניים) ניקיטא בעליך וליאוניד גוזמן[1]. המצע הופיע בדפוס תחת הכותרת הרדודה "אופק 2017: הבה נחזיר לרוסיה את עתידה". הכותב מגנה את מצע המפלגה בגין הצעותיו להחזיר את רוסיה לתקופת ילצין — כאשר שחיתות ואוליגרכים שלטו ברמה. כמו כן הוא תוקף את האתיאיזם של גוזמן שהתגלה לעין כל. מצע זה הצליח להרחיק מהמפלגות הימניות הקיצוניות את רוב האנשים הדתיים והמאמינים ברוסיה.

ומה פראבדה מגישה לנו בתור אלטרנטיבה? קראו הלאה ותופתעו ללא ספק...

"היינו מוסיפים — כותב שרבאקוב בתשובתו למאמר הכתוב על ידי וו. טרעטיעקב, העורך הראשי של העיתון המוסקבאי הפופולארי "חדשות מוסקבה" — שבין הימניים בארה"ב היום, יותר ויותר מתקבלות ורווחות דעות ועצות לתיקון ורפורמה של המבנה הפוליטי שניתנו ע"י... מנהיגה הרוחני של תנועת ליובאוויטש, רבי מנחם מענדל שניאורסאהן, שיום הולדתו הוכרז על ידי הקונגרס האמריקאי כיום חינוך לאומי של ארצות הברית.

"למרות שרבי שניאורסאהן היה יהודי אורתודוקסי, דעותיו נתמכות על ידי פוליטיקאים נוצריים ימניים. על פי דעתו של הוגה הדעות המפורסם, לא יתכן המשך התפתחות של ארה"ב ללא חינוך ותחיית המוסריות. פאשיזם ודמוקרטיה הינם קיצוניות שכדאי להימנע (להתחמק) מהם".

כאן שרבאקוב מוצא לנכון לצטט מספרו של הרב סימון ג'ייקובסון המתורגם לרוסית (כאשר הוא כותב את שם ה' עם מקף כיאה לשם קדוש, כפי שיהודים כותבים את שם ה'):

"...רק ממשלה הוגנת שמבוססת על אמונה בה', יכולה לאזן בהצלחה את האינטרסים הפרטיים והחברתיים. הפגם הבסיסי של כל ממשל, תהיה פאשיסטית או דמוקרטית, הוא שהוא מתבסס על חוקים שהומצאו על ידי בני אדם. ממשלה שהאוריינטאציה שלה מבוססת על הגיון אנושי בלבד, תמיד תהיה נתונה לדעות קדומות, העדפות ועריצות של יחידים מסוימים או קבוצות. אולם, ה' שברא את כל בני האדם שווים, צייד אותם במערכת של מוסריות וצדק אבסולוטי" ("לקראת חיים מלאי משמעות", מוסקבה 2004, עמודים 197-198).

"ראוי אפוא שהאידיאולוגים של sps ינקו את דעותיהם למסמכי המצע ממעיינות חכמה כאלו, ולא מהתחברות עם כל מיני סאמודורובים[2] לסוגיהם.

"ולגבי ליאוניד גוזמן, שכל כך אוהב להזכיר את הדמוקרטיה האמריקאית, היה רצוי שידע, כפי שרבי שניאורסאהן מזכיר לנו, שמושבי הקונגרס נפתחים בתפילה לה'. ומכיוון שבקונגרס מיוצגים אנשים מכל דת אפשרית, העתירה הינה טקסט כתוב שהוכן ביחד לרגל זה, ולא תפילה ספציפית".

●

ПРАВДА

Орган Центрального Комитета КПСС

УКАЗ
вице-президента СССР

ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 1
Государственного комитета по чрезвычайному положению в СССР

ЗАЯВЛЕНИЕ СОВЕТСКОГО РУКОВОДСТВА

ОБРАЩЕНИЕ К СОВЕТСКОМУ НАРОДУ

"היינו מוסיפים – כותב שרבאקוב בתשובתו למאמר הכתוב על ידי עורך הראשי של העיתון המוסקבאי הפופולארי "חדשות מוסקבה" וו. טרעטיעקב – שבין הימניים בארה"ב היום, יותר ויותר מתקבלות ורווחות דעות ועצות לתיקון ורפורמה של המבנה הפוליטי שניתנו ע"י... מנהיגו הרוחני של תנועת ליובאוויטש

קראתי את המאמר הזה ברתק רב, ורק כשסיימתי אותו הרגשתי בצמרמורת של התרגשות חולפת בי. מאז ילדותי, זוכר אני את ההתקפות הפרועות שהוביל "פראבדה" נגד כל דבר שריח של יהדות נודף ממנו. מי היה מאמין שמאמר מעין זה יתפרסם בין דפיו?!

ימות המשיח!

1) ליאוניד גוזמן, הוגה הדעות של המפלגה הימנית קיצונית המאוחדת, הינו תומך בסאמודורוב, ואף פעל בבית המחוקקים של מוסקבה לחוקק חוק לביטול הקנס.

2) "סאמודורובים" כינוי זה הוא על שם יורי סאנדורוב, ותרגום שמו מרוסית הוא "שוטה קמצן"... מר סאנדורוב הינו מנהלו של 'מרז סאחארובי' ומארגן התערוכת לאומנות מודרנית אנטי-דתית, שנשאה את השם "הישמרו והיזהרו מן הדת". התערוכה נהרסה על ידי קיצוניים אורתודוקסים רוסיים בשנת 2003. למרבה הפלא, אף אחד מהבריונים לא נעצר, אולם סאמודורוב ובת זוגתו הואשמו וחויבו באשמת הסתה וסכסוך גזעני ודתי. הוא נקנס בסכום של מאה אלף רובל. עמותת 'אמנסטי' הבינלאומית טענה שהקנס היה מוגזם, למרות שהיא הודתה שהתצוגות בחלקן היו פוגעות.

ליובאוויטש
בצל מהפכת אוקטובר

מאת: שניאור זלמן ברגר

שרידי הקומוניסטים
צועדים ביום המהפכה ברחובות ניקולייב
ובראשם דגל עם דיוקנו של מחולל המהפכה, לנין

שמונים ותשע שנים חלפו מאותו לילה נורא כאשר אלפי מהפכנים משולהבים בראשות "לנין" הסתערו על מבני השלטון וחוללו מהפכה רבתי. מאז חייהם של מיליוני אזרחי רוסיה הגדולה השתנו מן הקצה אל הקצה • שמונים ותשע שנים מאז החלה המהפיכה הבולשביקית שגרמה להרס רוחני למיליוני יהודי ברית המועצות • המלון בו שהה אדמו"ר הרש"ב ספג יריות, אך דעתו של הרבי הייתה בעניינים חשובים יותר • במלאת שמונים ותשע שנים – כ"ב במר חשון תרע"ח – תשס"ז – יצא "בית משיח" במסע מיוחד ומרתק אל אותו לילה קודר ששינה את העולם היהודי, ו'ביקר' אצל חסידי ליובאוויטש והתמימים שעברו תקופות אימים • סקירה קצרה למהפכת אוקטובר הידועה לשמצה

פטרוגרד (כיום פטרבורג) בירת רוסיה.
יום שלישי, אור לכ״ב במר חשוון תרע״ח.
שעות הלילה.

מאות אלפי פועלי התעשייה יצאו לרחובות להפגין כנגד הממשלה הזמנית בראשות אלכסנדר קרנסקי המצב הכלכלי ברוסיה היה בכי רע. תפוקת העבודה ירדה עקב סכסוכי העבודה והשביתות, נוצר מחסור חמור בדלק ופועלים מרדו בממונים עליהם. בכפרים מרדו האיכרים בבעלי האחוזות, ובצבא התרופפה המשמעת והאנרכיה הגוברת גרמה לירידת ערך המטבע, יצרה מפח נפש בקרב בעלי הרכוש. מתח עצום שרר בחלל האויר.

באמצע הלילה, כמו על פי אות מוסכם התנפלו ההמונים הזועמים על מבנים מרכזיים של הממשלה הזמנית וחוללו את ההפיכה בראשה עמד ולדימיר איליץ׳ לנין, מנהיג הקומוניסטים. היה זה מרד עממי רחב היקף, אך נקי מדם, שהובל במטרה ברורה ליצור הפיכה בשלטון המרכזי של רוסיה.

האות לתחילת המהפיכה היה כאשר מהפכנים ירו בתותח מהאוניה ״אברורה״, ואז השתלטו המהפכנים על ארמון החורף של הצאר, בלבה של פטרוגרד. סרטים רשמיים של הממשל הסובייטי שצולמו הרבה לאחר מכן הציגו הסתערות אדירה על ארמון החורף וקרבות עזים, אך במציאות המורדים הבולשביקים נתקלו בהתנגדות קלה מאוד אם בכלל, ומבחינה מעשית, די היה בכניסתם לבניין כדי להשתלט עליו.

הארמון נבזז ושרי הממשלה הזמנית נעצרו. לנין הכריז מיד על שינוי בשמה של המדינה, מרוסיה לרוסיה הסובייטית — רוסיה המנוהלת על ידי הסובייטים — מועצות הפועלים.

הבולשביקים נטלו את השלטון; הם השתלטו על פטרוגרד ועל נקודות אסטרטגיות נוספות, והקימו ממשלת קומיסרים עממיים בראשות לנין, טרוצקי וסטאלין. הממשלה המהפכנית, שסיסמתה הייתה ״אדמה, לחם ושלום״, הכריזה כי האדמות שהיו בידי בעלי האחוזות יימסרו לאיכרים וגייסה תמיכה מחלקים נרחבים בציבור שהתנגד למשטר הצארים.

●

מאז נפילת שלטון הצאר, החלו תושבי רוסיה בכלל, והיהודים בפרט, לנשום לרווחה שכן מעתה הובטח כי כל האזרחים בלי יוצא מן הכלל, יהיו שווי זכויות, ואיש באמונתו יחיה. אולם בעקבות רציחתו של הצאר ניקולאי השני ובני משפחתו, החלה המפלגה הקומוניסטית להצמיח כנפיים רחבות וחזקות. המפלגה הקומוניסטית בראשות לנין הקימה מועצות פועלים בשם ״סובייטים״ במטרה להבטיח את אנשי מעמד הפועלים. כאשר לנין הרגיש חזק דיו, החליט לצאת למרד בממשלה הדמוקרטית, והחל במהפיכה שנקראה ״המהפיכה הבולשביקית״ או ״מהפיכת אוקטובר״ והיא נמשכה שלוש שנים ארוכות.

מיד לאחר ההפיכה בבירת רוסיה, הוקמה ממשלה בולשביקית בראשות לנין, טרוצקי וסטלין שהתבססה על תורת מרקס שעיקריה: קידומה של החברה בדרך מהפכנית, כאשר מעמד הפועלים ישלוט על אמצעי הייצור, יבטל את הקניין הפרטי ויבנה חברה חדשה שאין בה מנצלים ומנוצלים.

הממשלה החדשה הכריזה על החרמת בתי החרושת מבעליהם והעברתם לידי מועצות הפועלים העממיות. כמו כן הוצא צו האוסר על שביתות, וצו המורה על כינונו של הצבא האדום. בנוסף, הוצא צו המפסיק את השתתפותה של רוסיה במלחמת העולם הראשונה (שהחלה בסוף תרע״ד). ואכן, חודשים ספורים לאחר מכן נחתם חוזה שלום בין כמה מהמדינות הלוחמות. החוזה נחתם בעיר בריסק הידועה, ביי״ט אדר תרע״ח.

״האדומים באים״.
הקומוניסטים נכנסים בנצחון לאחת הערים

מלחמת אזרחים

כך או כך, שלטונם של הקומוניסטים טרם הספיק להתבוסס, ומלחמת אזרחים עקובה מדם פרצה ברחבי רוסיה ואוקראינה. במלחמת האזרחים לחמו קבוצות רבות, אך בעיקרן היו אלו ה׳אדומים׳ הקומוניסטים בראשות לנין שלחמו נגד ה׳לבנים׳ אנשי הגנרל דניקין, שהתנגדו למהפכה והיו בעד החזרת הממשלה הדמוקרטית. דניקין היה מצביא קשוח, גנרל צמא-קרבות. כבר בתקופת הצאר עמד בראש חילות הקוזקים המפורסמים בגבורתם. דניקין נתמך על ידי כמה ממדינות המערב כמו ארצות הברית וצרפת שהזרימו לו תקציבי עתק במטרה

ליובאוויטש
בצל מהפכת אוקטובר

בליל כ״ב במר-חשוון תרע״ח יצאה המהפכה הבולשביקית לדרך. אותה שעה היה הרבי הרש״ב בדרכו לעיר הבירה פטרוגרד, שם התחוללו המהומות העיקריות. מטרת נסיעתו הייתה להתייעצויות במשרד הדתות נוכח שינויים ותמורות חשובות שעמדו בפני הקהילות היהודיות ברוסיה באותם ימים

הרבי הרש״ב (למעלה)
והרבי הריי״צ (למטה) בתקופת המהפכה

שינצח את הבולשביקים.

תחילה השיג ניצחונות רבים. הוא הצליח לכבוש את אוקראינה וחלקים ניכרים מרוסיה, עד שהגיע למוסקבה. אולם בסופו של דבר הבולשביקים שלחמו באומץ רב, הצליחו להודפו והם החלו להשיג ניצחונות מזהירים במחוזות רבים. שלוש שנים נמשכה מלחמת האזרחים, עד שבחורף תרפ״א הצליחו הקומוניסטים להביס לחלוטין את ה׳לבנים׳ ולייצב את המשטר הבולשביקי, לא לפני שמיליוני אזרחים נרצחו, עונו והוגלו. המשטר החדש התגלה כעבור זמן קצר כדיקטטורי ואכזרי.

רדיפות הדת

בטרם הספיקו הקומוניסטים לייצב את משטרם, עוד לא נדמו הדי הקרבות, החלו הבולשביקים ביישום מטרותיהם. חברי המפלגה הבולשביקית-קומוניסטית היו אתאיסטים שכפרו בכל דת שהיא. בתחילה לא נחקקו בחוקים הרשמיים חוקים המתנגדים לדת, אלא דובר על הפרדת הדת מהמדינה ועל היות הדת עניינם הפרטי של האזרחים.

אולם כבר בשנה הראשונה לפרוץ המהפכה, הקימה המפלגה הקומוניסטית את ה״יבסקציה״ — המחלקה היהודית שתפקידה היה להפיץ תעמולה בין היהודים למען המפלגה הקומוניסטית. בפועל הייתה זו תעמולה אנטי דתית קיצונית ומאיימת ביותר.

כבר בחודשים הראשונים, בקיץ תרע״ח הקימו הקומוניסטים בחשאי מחנות עבודה עבור מתנגדי המשטר. בשנים הבאות חוקקו חוקים נגד מוסדות הדת. היבסקציה ניצלה חוקים אלו ופעלה לסגור מוסדות דת ובהם בתי כנסת, ישיבות ומקוואות. אנשי דת כרבנים, מוהלים ושוחטים דוכאו והוצאו להורג.

בכדי להחדיר את האידיאולוגיה האנטי דתית בקרב האזרחים, לצד החדרת פחד, נערכו משפטי ראווה נגד תלמודי התורה והישיבות. המשפט הראשון שנערך נגד מוסד דתי כלשהו, נערך נגד ישיבת ׳תומכי תמימים׳ ברוסטוב, כפי שיסופר להלן.

עם הזמן, הלכו השיטות והשתכללו, ואנשי היבסקציה הוציאו לאור עיתונים תנועתיים שהשמיצו את האנטי-מהפכניים ובהם שומרי המצוות. בין העיתונים היה ״עמעס״ שיצא לאור באידיש ונועד לקוראים היהודיים שהתמצאו בשפה זו. בדרך זו חלחלו ללבות הצעירים רעל וארס נגד התורה ומצוותיה.

המשטר הדיקטטורי החדש פעל ביד ברזל לדכא כל מי שהתנגד לאידיאולוגיה הקומוניסטית. הדיכוי הורגש היטב בכל מקום. כל גורמי השלטון היו אחראים להשלטתו על מיליוני האזרחים, ובראש ובראשונה המשטרה החשאית הצ׳קא (שלימים הסבה שמה לנ.ק.וו.ד ולאחר מכן לק.ג.ב.), שהטילה את אימתה על אזרחי ברית המועצות.

למשטרה החשאית, היתה רשת ענפה של מרגלים ומלשינים בכל פינה במדינה.

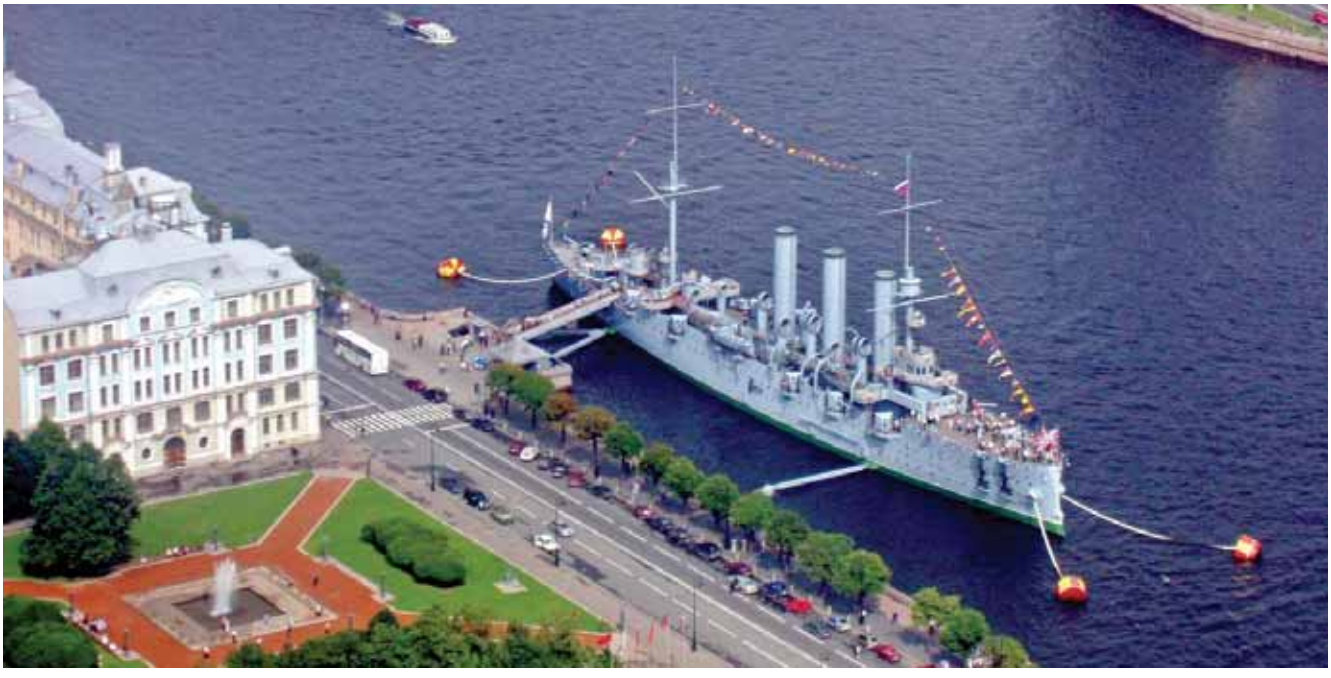

הספינה אברורה שמהתותח שלה סומנה תחילת המהפכה. הספינה עוגנת כיום במרכז לנינגרד ומשמשת כמוזיאון

האות לתחילת המהפיכה היה כאשר מהפכנים ירו בתותח מהאוניה "אברורה", ואז השתלטו המהפכנים על ארמון החורף של הצאר, בלבה של פטרוגרד. סרטים רשמיים של הממשל הסובייטי שצולמו הרבה לאחר מכן הציגו הסתערות אדירה על ארמון החורף וקרבות עזים

משטרה זו, עצרה ודיכאה ביד קשה כל מי שנחשד בקשר אנטי-מהפכני – דהיינו, מתנגד למהפכה הקומוניסטית. מיליונים נעצרו והושמו במחנות מעצר, במחנות כפייה ועבודה, ובמרכזים לבריאות הנפש. רבים נשלחו לסיביר שם גוועו מרעב ומקור.

אם כי הקומוניסטים עשו הכל מבחינתם כדי לדכא את היהדות, אך לעומתם עמדו קומץ חסידי חב"ד, אשר בעידוד ובהכוונת רבותינו נשיאינו, נלחמו למען שמירת המצוות בברית המועצות ולמען שמירת

הגחלת היהודית. למרות שנדמה היה כאילו זו מלחמה אבודה מראש, בכל זאת, הצליחו לשמור על הגחלת היהודית גם בתקופות הקשות ביותר.

הרבי הרש"ב בלב המהפכה

כאמור, בליל כ"ב במר-חשון תרע"ח יצאה המהפכה הבולשביקית לדרך. אותה שעה היה הרבי הרש"ב בדרכו לעיר הבירה פטרוגרד, שם התחוללו המהומות העיקריות. מטרת נסיעתו הייתה להתייעצויות במשרד הדתות נוכח שינויים ותמורות חשובות שעמדו בפני הקהילות היהודיות ברוסיה באותם ימים.

היה זה לאחר קום הממשלה הזמנית, הוחלט לארגן בערים השונות בחירות למועצת הקהילה היהודית, וכן לקונגרס יהודי כללי שאמור היה להכין תכנית מסודרת עבור הקהילות היהודיות. בעקבות זאת פרצה התמודדות קשה בין מפלגות החרדים לבין מפלגות החוגים שהתנגדו לדת ישראל. הרבי הרש"ב ולצדו גדולי הרבנים החרדים, נרתמו למען הצלחת החרדים בבחירות. תוכניות רבות עלו וירדו בנוגע לכך, וכאמור, בתחילת שנת תרע"ח הוזמן הרבי הרש"ב ע"י משרד הדתות להתייעצויות בפטרוגרד.

לאחר לבטים ממושכים יצא הרבי לדרכו ביום שלישי כ"א במר-חשון בלוויית החסידים ר' נתן גור-אריה, ר' זאב פליי ור' שמואל כצמן. כאשר הגיעה המשלחת לעיר אריאל, קיבל הרבי טלגרמא בהולה בה דווח לו כי החלה מהפיכה בפטרוגרד הבירה. בתחנת הרכבת הראשונה, בעיר טולא, ראה הרבי באחד העיתונים את הפרטים על המהפיכה שפרצה, והבין כי לא יוכל להמשיך בנסיעתו.

הרכבת הגיעה למוסקבה ביום חמישי לאחר חצות הלילה, והרבי החליט לשבות במוסקבה, ולשוב על עקבותיו ביום ראשון. הרבי הרש"ב התאכסן אפוא בבית מלון במוסקבה, כאשר את האוכל הכין הרב החסיד ברוך שלום הכהן.

בשבת בבוקר הגיעו הקרבות גם ללבה של מוסקבה. אלו התחוללו ליד בית המלון בו שהה הרבי. באגרת שכתב הרבי לרב שמריהו יהודה לייב מדליה סיפר, כי כדור אחד פגע בבית המלון "ובמקום אחד נפחת מזוית הבית" (אגרות קודש הרש"ב חלק ה' עמוד קכט).

ביום ראשון התגברו היריות שהגיעו היטב לאוזניו של הרבי. מפאת הסכנה שנשקפה ברחובות, החליט הרבי לצאת את מוסקבה רק ביום שני.

מאמצים עבור הפליטים היהודים

באותם ימים, בהם שהה הרש"ב בלב הקרבות, עמדו לנגד עיניו רבבות הפליטים היהודים שנאלצו לעקור מביתם ולנדוד בדרכים. היו אלו פליטים שנאלצו לעזוב את בתיהם כבר בתחילת מלחמת העולם הראשונה שפרצה ארבע שנים קודם לכן, בשנת תרע"ד, ולאחר מכן בשל המהפכה שהחלה בשנת תרע"ז וזו האחרונה שהייתה בעיצומה. הרבי בא לכלל החלטה כי עליו לדאוג להדפיס בעבורם סידורי תפילה.

ליובאוויטש
בצל מהפכת אוקטובר

בשבת בבוקר הגיעו הקרבות גם ללבה של מוסקבה. אלו התחוללו ליד בית המלון בו שהה הרבי. באגרת שכתב הרבי לרב שמריהו יהודה לייב מדליה סיפר, כי כדור אחד פגע בבית המלון "ובמקום אחד נפחת מזוית הבית"

רוסיה.

מפאת המהפכה החדשה שהתחילה ברוסיה ומלחמת-האחים שפרצה בין מצדדי הממשלה הזמנית של קרנסקי ובני-מפלגת המקסימליסטים, התגברה התעמולה האנטישמיטית בערי-השדה. הריאקציונרים וכל היסודות השחורים שבמדינה מתאמצים לנצל את כל האשמה בעד המהומות והדי-זאורגניזציה על היהודים. בתור תוצאה של התעמולה הזאת כבר היו פוגרומים בערים רבות. ע"ד המאורעות בשבוע האחרון לא נתקבלו פרטים מרוסיה, ואולם הידיעה הקצרה הזאת, הבאה להלן, אופית היא בשביל המצב. הידיעה שנתקבלה מפטרבורג דרך ציריך, אומרת:

„פה היו אספות של חיילים יהודים. באספות האלו החלט לצאת בנשק נגד כל נסיון של פוגרומים".

עיתון "הצפירה" ביום ז' בכסלו תרע"ח, מדווח על פוגרומים

בשעות אחר הצהרים של אחד הימים, התהלך הרבי בחדרו שבמלון מפינה לפינה, תפוס בהרהוריו, ועל פניו ניכר היה אי שקט. תוך כדי הליכה אמר כמו לעצמו: "נסעתי לפטרבורג ונשארתי במוסקבה, נו, בודאי צריך להיות כך".

הרבי התיישב, ואחר רגעים אחדים אמר לר' ברוך שלום: "רצוני לאסוף אנשים מעטים מאנ"ש. אמנם זהו זמן שקשה ללכת, אך בכל זאת".

הרבי הכין רשימת גבירים מחסידיו שהתגוררו במוסקבה, ור' ברוך שלום הזמינם. את אלו שהייתה אפשרות להזמינם באמצעות טלפון, טלפן אליהם; כאשר הטלפון פסק לפעול בגלל המאורעות, הלך ר' ברוך שלום רגלית להזמינם באופן אישי.

כל המוזמנים נענו להזמנה ובאו לחדרו של הרבי. כאן פרש הרבי בפניהם את הצעתו החשובה: 'הואיל וישנם יהודים פליטים הנמצאים במקומות בהם לא גר יהודי מעולם, יש חסרון בספרי קודש בכלל ובסידורים בפרט. רצוני להדפיס סידורים כדי שיוכלו להתפלל בהם. ובכן, מציע אני לעשות 'מניות'; ערכה של כל מניה הוא אלף רובל. כל אחד יקח מספר מניות כפי רצונו'.

הגבירים החסידיים נענו בו במקום להצעת הרבי, וכולם נרשמו לקניית מניות. כתוצאה מאסיפה זו ייסד הרבי את דפוס "עזרא" ברוסטוב, בו הודפסו הסידורים הדקים "תהילת ה'" נוסח האר"י, וכן סידורים בנוסח אשכנז. סידורים אלו נשלחו לכל המקומות בהם התגוררו פליטים יהודיים.

ביום שני בבוקר הגיע הרבי אל תחנת הרכבת כשהוא מלווה בכמה מחסידיו. מפאת המהפכה שפרצה, לא היו כלי תחבורה והרבי עשה את דרכו רגלית. ביום רביעי בבוקר שב הרבי בשלום לרוסטוב. רק כשהגיע לביתו נודע לו כי כל הטלגרמות ששיגר לביתו מהדרך וממוסקבה, לא הגיעו ליעדן, והדאגה הייתה רבה; בני הבית חשבו כי הרבי נסע לפטרוגרד, שם הייתה סכנת נפשות.

למרות שהפגישות המתוכננות במשרד הדתות בפטרוגרד לא יצאו לפועל, המשיך הרבי להקדיש מאמצים רבים להצלחת הרשימות הדתיות לקונגרס היהודי. ואכן, ברוב המקומות הצליחו החרדים לבנות "בלוק", ולנחול הצלחה, אלא שהקונגרס מעולם לא הספיק להתכנס, שכן מיד לאחר הבחירות הושלמה המהפכה הקומוניסטית, והשלטון החדש לא הכיר, כמובן, בגוף היהודי החדש שנבחר בגיבוי השלטון הקודם.

"נייע סדרנים?!"

שלוש שנים לקח לקומוניסטים להשליט את המהפכה ורעיונותיה על אזרחי רוסיה. רק בחודש טבת תר"פ התקרבו לעבר העיר רוסטוב. עוד קודם לכן החלו בבית הרבי לחשוב על הגירה מרוסיה (ולצורך כך הצטלם הרבי בפעם היחידה בחייו), אלא שבינתיים החליט הרבי להישאר ברוסיה יחד עם החסידים. לא חלף זמן רב, והקומוניסטים כבשו את העיר.

בבת אחת אפשר היה לחוש בשינוי הנהגתו של הרבי. הוא התכנס בתוך עצמו, והורה לאנ"ש שלא להגיע אליו לתפילות או לשמיעת מאמרי חסידות ואף לא ליחידות' (מלבד מקרים נחוצים בהם הגיעו החסידים בחשאי), וזאת כדי להסיח דעתם של הקומוניסטים מהנעשה בבית הרבי.

מיד בבואם הודיעו ה'אדומים' בעיתונות המקומית כי בקרוב יתחילו להשליט סדרים חדשים באורחות העיר ובחיי תושביה. יהודים חברי המפלגה הקומוניסטית ברוסטוב הבטיחו כי תוך שנים מעטות יהיו כל בתי הכנסת בעיר סגורים וחתומים. כאשר שמע זאת הרבי הרש"ב, נענה ואמר: "נייע סדרנים?!" [סדרנים חדשים?!]

הרבי עצמו סבל מהקומוניסטים. חלק מביתו הרחב הולאם, והקומוניסטים הכניסו בשכנותו משפחה גויית.

למרות התרברבותם, הקומוניסטים לא הצליחו להשתלט בקלות על רוסטוב. במשך חודשים ארוכים נכבשה העיר פעמים רבות, פעם על ידי ה'אדומים' ופעם על ידי ה'לבנים'. תקופת מה הייתה העיר בידי הדינקינים ה'לבנים'.

כשבוע טרם עזבם את העיר, הוציאו הדינקינים צו כי כל צעירי העיר בגיל מסויים מחויבים להתגייס לצבאם מבלי יוצא מן הכלל. בעיר נפוצו שמועות כי הדינקנים לא מהססים להוציא להורג כל מי שהתחמק מהגיוס. ברוסטוב שהו באותה עת 'תמימים' רבים שחששו לנפשם. הם שלחו אפוא את הרב יחיאל קומיסר — לו היו שלושה בנים בגיל גיוס — אל הרבי הרש"ב כדי לשאול בעצתו, האם לברוח מן העיר. הרבי ענה: "שב ואל תעשה עדיף".

לאחר תשובה ברורה זו, נותרו התמימים בעיר. כעבור ימים ספורים נהדפו הדינקינים מהעיר, והרווחה שבה.

החסידים לא היו רגילים למצב כזה, בו נאסר עליהם לבקר בחצר הרבי, לשמוע חסידות ולהתבשם מאורו. הגעגועים היו גדולים, אך איש לא העז להמרות את בקשת הרבי — מלבד, כאמור, במקרים דחופים של הצלת נפשות.

מה רבה הייתה אפוא השמחה כאשר לקראת פורים תר"פ נודע לחסידים כי הרבי מסכים לערוך התוועדות בעת הסעודה, אם כי קצרה ובלי פרסום. בפועל, עם תחילת ההתוועדות, הוציא הרבי הרש"ב סכום כסף וביקש מאחד החסידים לקנות 'משקה' וביקש שכולם יקחו 'משקה' ויהיו שמחים. באותם ימים אסור היה להתאסף יותר משלושה אנשים ביחד, ואסור היה לאסוף כספים — וכאן, בבית הרבי, היו חסידים רבים, ועל השולחן היה סכום כסף נכבד שנאסף לקופת הרבי הרש"ב. אף על פי כן, החסידים ניגנו בקול על פי הוראת הרבי.

במהלך ההתוועדות הגיעה שמועה כי הקומוניסטים החלו לערוך חיפושים בבתים אחר מפירי הצווים. פחד נורא נפל על כולם, שכן ידעו את העונשים הצפויים להם, אבל הרבי לא פחד והורה להמשיך בהתוועדות

ליובאוויטש
בצל מהפכת אוקטובר

בכדי להחדיר את האידיאולוגיה האנטי דתית בקרב האזרחים, לצד החדרת פחד, נערכו משפטי ראווה נגד תלמודי התורה והישיבות. המשפט הראשון שנערך נגד מוסד דתי כלשהו, נערך נגד ישיבת 'תומכי תמימים' ברוסטוב

תלמידי "תומכי תמימים" בברדיצ'ב, עצורים. תמונה נדירה זו צולמה על ידי הקלגסים

כרגיל. הקומוניסטים אכן הגיעו לבית הרבי וביקשו לשוחח עם הרבי, אך הרבי ביקש למסור להם כי הוא עסוק כעת ואם ברצונם, שישובו בעוד שעות ספורות. היה זה פלא גדול שהרשעים עזבו במנוד ראש של הסכמה...

כעבור שעות אחדות שבו הרשעים, והרבי מבלי להתייחס אליהם, החל לומר מאמר ד"ה "ראשית גויים עמלק" בו מוסבר שהקליפות הן העדר המציאות בלבד. הרשעים עמדו מול הרבי והביטו בו במבט חוקר, אך כעבור זמן מה, סבו על עקבותיהם והלכו לדרכם. ההתוועדות המיוחדת והמרוממת נמשכה עד ארבע לפנות בוקר.

רק לאחר מכן התברר כי הייתה זו כעין התוועדות פרידה של הרבי מחסידיו, שבועיים לפני שהשיב נשמתו לגנזי מרומים...

לאחר ההסתלקות, החלו הקומוניסטים לרדוף בעקביות ובשיטתיות את בנו הרבי הריי"צ, ופעמים מספר אף נקרא לחקירות בהם אויים. הרבי הריי"צ לא נכנע לתכתיבי הקומוניסטים, והמשיך לנהל ולארגן עבודה רחבת היקף לחיזוק היהדות והחסידות בכל רחבי ברית המועצות. השלב הראשון היה הקמת סניפי תומכי תמימים, ומינוי משפיעים חדשים בכמה מהקהילות החשובות של ליובאוויטש.

היכן שהה הרבי מה"מ בפרוץ המהפכה?

עם כניסת ה"אדומים" ליקטרינוסלב בתחילת תרע"ט, באה על העיר תקופה חדשה. כל פעולות המפלגות והארגונים הוותיקים הופסקו; בעלי הרכוש נדרשו להכניס לקופת העירייה סכומים ניכרים. היהודים, כמו תמיד, סבלו, והיו שאף הושלכו לכלא.

אחרי פסח תרע"ט הצליחו כוחות ה'לבנים' של דניקין לכבוש מחדש את יקטרינוסלב. היהודים שמחו כי התפטרו מהקומוניסטים, אולם שמחתם היתה קצרה ומוקדמת מדי: מיד עם כניסתם לעיר, החלו ה'לבנים' לבזוז חנויות, לשדוד ולהתפרע. בלילות פרצו לבתי יהודים, גזלו את כספם ולעיתים קרובות נרצחו יהודים לאור יום. במושבות היהודיות שבסביבות יקטרינוסלב נרצחו על ידי הפורעים אלפי יהודים, ביניהם הרב מנחם מענדל שניאורסאהן הי"ד, בנו של האדמו"ר רבי שמריהו נח מבאברויסק.

כשהגיעו לעיר הידיעות על הפוגרומים שעורכים ה'לבנים', החליטו יהודי העיר להגן על עצמם. תוך זמן קצר הוקמו גדודים להגנה שכונו: "פלוגת הקהילה היהודית". הקמת הפלוגה היתה בהסכמת העירייה, שגם העניקה את התקציב הדרוש. הפלוגה צוידה במאות רובים ובאלפי כדורים. לפי עדויות של תושבי העיר מאותם ימים עולה כי הרבי מה"מ, אז בחור כבן 17, היה פעיל בולט בפלוגה היהודית שהתקיימה במשך חצי שנה, עד שהקומוניסטים שבו וכבשו את העיר.

עד מהרה החלו השלטונות לרדוף אחר הרבנים שארגנו פעילות יהודית. כאשר נפטר הרב פנחס גלמן, רב ה'מתנגדים' בעיר, נפל כל העול על הרב ר' לוי יצחק שניאורסאהן, וממילא גם חיציהם של הקומוניסטים הופנו לעברו. רבי לוי יצחק לא חת מפניהם, והודות לתושייתו ומסירות נפשו, המשיכה הקהילה היהודית לפעול בצורה גלויה. מי שעמד לימינו בעבודתו הכבירה, היו בני קהילת חב"ד בכלל, ובפרט בנו בכורו הלא הוא הרבי מה"מ.

"הסתתרנו במרתפים"

כאשר פרצה המהפכה הראשונה בחורף תרע"ז, אמר הרבי הרש"ב: "כעת צריכים להקים ישיבות 'תומכי תמימים' בכל הערים והעיירות. כעת, כשההשכלה מתפשטת,

ניעז'ין – הרב חן נרצח

אחת מדמויות החסידים הידועות שנהרגו בזמן המהפכה, היה הרב **שלמה מנחם מענדל חן** הי"ד, רבה של העיירה ניעז'ין שבאוקראינה.

הרב חן היה מחשובי רבני חב"ד בדורו. הוא ניחן בכח זכרון אדיר, ובני דורו סיפרו כי ידע את כל הש"ס על פה וכן ספרי הלכה רבים. הרב חן עסק בצרכיהם של כלל יהודי רוסיה, ובשל כך רקם קשרים עם שלטון הצאר. כאשר כבשו הבולשביקים את אוקראינה, הם ביקשו אחריו, והוא נאלץ להימלט לצ'רניגוב שם התחבא בבית אביו עד יעבור זעם.

סמוך לראש חודש אלול תרע"ט, נפלה העיירה בידי צבאות דניקין, וברחובות ניעז'ין פשטו ערב רב של חיילים, פורעים ולוחמים – קוזאקים, טטרים וצ'צ'נים. אליהם חברו בני בליעל מקומיים, ויחד עסקו ללא הרף בשוד, ביזה ובמעשי התעללות.

משלחת מיוחדת יצאה ביום ו' באלול אל מפקד העיר בבקשה שיגן על התושבים. על חברי המשלחת נמנו הרב חן, יהודי בשם זסלבסקי מחשובי הבעלי בתים בעיירה, ולהבדיל הכומר הפרובוסלבי מר אנדריאבסקי. ככל הידוע, קיבל המפקד את המשלחת אך ספק אם הבטיח להם הבטחה של ממש, שכן רסן השלטון נשמט גם מידיו.

המשלחת חזרה רגלית מהמפגש, שכן כלי התחבורה שבתו. בדרכם נתקלו בחבורות של פורעים משוטטים. בשלב מסוים נראה היה שטבעת הפורעים מתהדקת סביבם. מר זסלבסקי והכומר נמלטו אל בית תיפלתם הקרוב שם קיוו להסתתר. הם הפצירו ברב חן שיכנס עמם, אולם הוא לא שעה להפצרותיהם, שכן לא חפץ להציל נפשו בזכות בכנסיה. הוא נמלט אפוא אל בית מלון יהודי ששכן ממול.

לא עברה שעה קלה, וכנופית הפורעים פשטה על בית המלון, ורצחה את כל יושביו – כחמישים יהודים. איש לא ניצל, מלבד אחד שעשה עצמו כמת. הוא סיפר לאחר מכן על רגעיו האחרונים של הרב חן. זה פנה אל הנאספים וביקש לומר עמם וויתוי. הוא ביקש שאם יוותר אי מי בחיים, שיקבל על עצמו למסור ליהודים אחרים על החובה לדבוק בתורת ישראל, ועל החשיבות בשמירת השבת.

הרב חן נורה בעורפו ונשמתו יצאה בטהרה כשהוא בן 39 בלבד.

מוכרחים להקים הרבה חדרים וישיבות. תמיד ובכל העניינים מנצח רק הכוח של מסירות נפש" (ספר השיחות תש"ג).

הרבי דיבר על מלחמה כנגד תנועת ה'השכלה', ואיש לא 'חלם' כי בעתיד הלא רחוק תוכרז מלחמה עיקשת ומרה כנגד עצם קיומם של ישיבות ברחבי רוסיה על ידי הקומוניסטים.

עם פרוץ מלחמת העולם הראשונה, נאלץ הרבי הרש"ב לעזוב את ליובאוויטש בכאב רב, והתיישב ברוסטוב. התמימים שלמדו בליובאוויטש, החלו גם הם לעזוב את הישיבה טיפין טיפין ונדדו לסניפי הישיבה שנפתחו במקומות שונים ברחבי המדינה. עם פרוץ המהפכה הקומוניסטית, העצימה העזיבה עד שנותרו בליובאוויטש רק שלושה עשר מתלמידי ה'תמימים'. אולם גם הם עזבו בשלהי חודש מנחם אב יחד עם ראשי הישיבה ומנהליה, ואז נסגרה סופית ישיבת 'תומכי תמימים' שבליובאוויטש. רוב התלמידים ואנשי הצוות עברו לקרעמנצ'וג.

הגביר הרב הערשל גור-אריה בסיוע אביו הרב נתן גור-אריה, פרשו חסותם על הישיבה שנדדה לקרעמנצ'וג. משפחת גור-אריה הייתה עד פרוץ המהפכה משפחת גבירים שתרמה סכומי עתק לרבי ולמוסדותיו. אולם בעקבות המהפכה הולאמו נכסיהם והם סבלו תלאות רבות. אף על פי כן נותרו נאמנים לרבי, ותרמו כל שביכלתם כדי להחזיק את ענייני הרבי.

אולם כמו בשאר ערי רוסיה, גם בקרעמנצ'וג לא שרר השקט. חיילים מכל הצבעים והמפלגים פקדו את העיר והותירו אחריהם נזקים הרסניים. על כמה אפיזודות מימי המהפכה, חורף תרע"ט בקרעמנצ'וג, סיפר הרב ישראל ג'ייקובסון ברשימותיו:

"פעם נכנסו גדודי פיעטליורא, היו שם כשבוע, עשו חיפושים בבתים והיו איזה קרבנות. אנחנו [התמימים] הסתתרנו במרתפים. אמנם במשך הזמן התגברו האדומים וגרשו אותם מן העיר.

"פעם באו במצור מחנה 'מאחנאווצעס' ועמדנו כל היום בבית של הישיבה הקטנה שהייתה נגד [מול] מערכות הקרב וראינו איך שהמחנה בא מקרוקוב [פרבר של קרעמנצ'וג] מעבר לנהר מעל הגשר, ואצלם היה מרכבה עם מחסה נגד חיצי האויב, ומן העיר קרמנצ'וג לחמו נגדו עם תותחים ומשך שעות עברו עד שעלה ביד האדומים לדחפן ולעבור הגשר לקרוקוב".

המשפיע מול אקדחים שלופים

לפני חג השבועות תרע"ט תפסו הפורעים את המשפיע הנודע הרב שילם קוראטין. הם סחבו אותו לשפת נהר הדנייפר, שם הפשיטוהו וכיוונו את אקדחיהם מולו כדי לרוצחו נפש. לפתע קרא אחד החיילים לחבריו באמרו כי שר הצבא קורא להם. הללו עזבו את ר' שילם לנפשו והלכו לדרכם.

ר' שילם סיפר לתלמידיו את אשר אירע עמו. כאשר שאלוהו מה חשב באותם רגעים איומים, השיב כי לא ידע מה נעשה עמו מפחד ובהלה. המקרה השפיע עליו לרעה, וכעבור כשלושה חודשים, בראש חודש אלול, חש כאבים עזים בבטנו. עד שהגיע רופא, השיב את נשמתו לבוראו, ולרופא לא נותר אלא לקבוע את מותו של המשפיע שהיה נערץ על ידי מאות תמימים.

כאשר שמע פטירתו הגיע לאוזני הרבי הרש"ב, אמר בכאב: "היכן מוצאים 'פנימי' כמו שילם"'.

בסוף קיץ תר"פ עברו התמימים המבוגרים מקרעמנצ'וג לרוסטוב, שם המשיכו בלימודיהם. הלימודים התקיימו בבית רבותינו נשיאינו, בצילו של אדמו"ר הריי"צ. אולם גם שם לא הניחו להם הקומוניסטים, ובשלהי חורף תרפ"א ערכו משפט פומבי לישיבה, והחליטו לסוגרה.

נוסעים לרבי לתשרי במסירות נפש

מאז ומקדם היו חסידים נוסעים להסתופף בצילם של רבותינו נשיאנו בימי החגים, ובפרט בחודש תשרי. אולם לאחר פרוץ המהפכה – כאשר ברוסיה השתוללו הכנופיות בכל מקום, הייתה סכנה אמיתית לנסוע לרבי. תוהו ובוהו שרר בכל מקום. ה"לבנים" או ה"אדומים" וסתם פלוגות של פורעים וחוליגנים, ארבו בדרכים לאזרחים תמימי דרך, כאשר הקרבן העיקרי והראשוני היו היהודים. אזרחים נמנעו לנסוע בשל הפחד ששרר בדרכים בינעירוניות או ברכבות.

ליובאוויטש
בצל מהפכת אוקטובר

בנס לא נרצח ר' מענדל מיידית, אך "זכה" להיות מושלך מהרכבת הנוסעת. הוא התגלגל לצידי הפסים ונפצע קשה. הוא לא יכול היה לזוז. כשפועלי הרכבת הגיעו עם שחר, מצאוהו מוטל פצוע ליד פסי הרכבת, ולקחוהו למרפאה. במכתב שכתב למשפחתו סיפר כי נשברו לו שתי צלעותיו והטיפול שקיבל באותה מרפאה הסתכם במריחת יוד על מקום הפציעה...

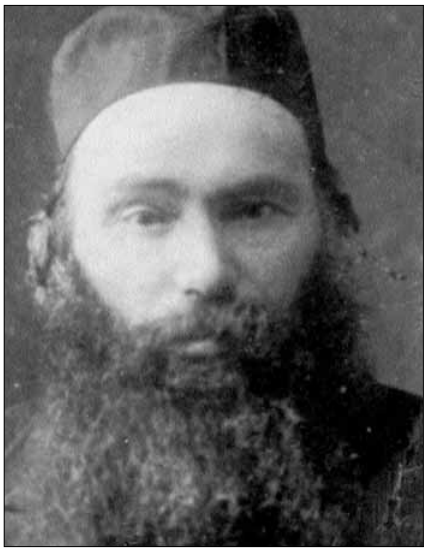

הושלך מהרכבת על ידי הפורעים.
הרב מענדל קפלן

נורה בעורפו על ידי הפורעים.
הרב מנחם מענדל חן הי"ד

התפילין הגנו על הראש

הרב שמואל גור-אריה, דיין העיר חאראל [קרוב-משפחתו של הגביר הנודע] ניצל בנס בעת המהפכה. היה זה כאשר בא לביתו חייל והוא עמד באותה שעה בתפילת שחרית. החייל צעק לעברו אך הוא היה טרוד בתפילתו ולא הגיב. החייל בכעסו הוציא חרבו מנדנה והכה בחוזקה על ראשו. החרב פגעה בתפילין של ראש שנחצו לשניים מעוצמת המכה, בעוד ר' שמואל ניצל בנס גלוי...

אף על פי כן, היו חסידים ותמימים שהרהיבו עוז בנפשם ונסעו להסתופף במחיצת הרבי שהתגורר ברוסטוב.

כך יצאה לקראת ראש השנה תרע"ט קבוצת תלמידים מקרעמנצ'וג לרוסטוב. לשנה הבאה, לקראת תשרי תר"פ, שוב חפצו לנסוע לרבי, אלא שהפעם המצב המלחמתי היה קשה בהרבה. לאחר חיפושים ממושכים נמצא בעל סירת מנוע שהסכים להפליג דרך נהר הדנייפר ועמו קבוצה גדולה של חסידים ותמימים. ההפלגה הייתה אמורה לצאת מקרעמנצ'ג עד יקטרינוסלב, ובכך חשבו לחסוך חלק מתלאות הדרך.

בשהותם ביקטרינוסלב אצל הרב לוי יצחק שניאורסאהן, נודע להם כי הדרך לרוסטוב מסוכנת מאוד, וכי בתחנת אילובאיסק עורכים הפורעים חיפוש מדוקדק ברכבות, וכאשר הם מוצאים יהודים, הם מורידים אותם מהקרון, גוזלים את כספם ומכים אותם מכות רצח. ידיעה זו גרמה לעגמת נפש ולדאגה רבה בקרב חברי הקבוצה. אף על פי כן, החליטו להמשיך בנסיעה.

ואכן, בניסים גלויים ובחסדי שמים מרובים הצליחו להגיע בשלום לרוסטוב, שם שהו בחודש תשרי האחרון בחייו של הרבי הרש"ב נ"ע.

לקראת אותו תשרי הגיעה גם קבוצה גדולה של חסידים ותמימים מחרסון, אליהם הצטרפו חסידים אחדים מאודסה.

כאשר ביקשו לשוב לאוקראינה לאחר שמחת תורה, נקלעו למבוכה. מסוכן היה לעלות על הרכבות, שכן ידעו כולם שהפורעים זורקים יהודים מרכבות דוהרות. אם בדרכם לרבי, התשוקה להיות עם הרבי הדחיקה כל פחד וחשש, הרי שכעת הם צפו ועלו ביתר שאת. החסידים ניסו למצוא חלופות נסיעה מסוכנות פחות. כך התברר להם כי ספינת קיטור עומדת להפליג מרוסטוב לאודסה דרך הים השחור. אפשרות זו הייתה נראית בטוחה יותר.

שניים מתוך חברי הקבוצה – הרב אליהו סימפסון (שכיהן כמשפיע קהילת ליובאוויטש באודסה) והרב ישראל יצחק סווירסקי – נכנסו לבקש את הסכמתו וברכתו של הרבי להפלגה במקום הנסיעה ברכבות.

לתדהמתם, הרבי שלל את האופציה המוצעת, בנמקו כי מאחר ונסיעה בספינה פירושה עגינה במריופול, הרי שיש להימנע מכך. אולם, הציע הרבי, יש לנסוע בדרכים עוקפות וארוכות בהם הסכנה פחותה – לנסוע ברכבת עד נובוסיבירסק ומשם לאודסה.

חברי הקבוצה ניסו אפוא להשיג כרטיסי נסיעה ברכבת, אלא שכל הניסיונות עלו בתוהו. שוב נכנסו השניים להתייעץ עם הרבי, ואף הוא חיווה את דעתו בשנית כי רצוי להימנע מחניה במריופול. אולם בראותו כי החסידים יהיו רגועים יותר אם תותר להם דרך ההפלגה, ניאות בקושי להפלגה.

יום לפני ההפלגה, ראה אחד מהקבוצה – הרב עזריאל זעליג סלונים – מודעות ברחוב המכריזות כי על כל אדם מגיל 19 עד 21 להתייצב מיד בלשכות הגיוס, וכל המפר הוראה זו – יוצא להורג בירייה ללא דין ומשפט!

הרב סלונים נכנס אפוא לרבי הרש"ב, וסיפר על חששותיו. הרבי השיבו: "סע

לשלום, סע לשלום, הקב"ה ישמור אותך, הקב"ה ישמור אותך".

לאחר ברכות כאלו, מיהרו חברי הקבוצה אל הספינה בלב רגוע יותר. רק ביום שבת הרימה הספינה עוגן והפליגה לדרכה. בדרכה עגנה בכמה נמלים, כשלבסוף הגיעה גם לנמל מריופול, שם עגנה יום שלם לשם העמסת מטען פחם והעלאת נוסעים נוספים. החסידים שזכרו את דברי הרבי כי עליהם להיזהר ממריופול, החלו לחשוש מהבלתי צפוי. ואכן, כעבור שעה קלה עלו על הספינה שני קוזאקים. על הנעשה עמם, סיפר הרב עזריאל זעליג סלונים:

"קבוצתנו ישבה בספינה וחזרנו מאמרי דא"ח, ולפתע עלו שני קוזאקים לספינה ודרשו שכל הגברים ירדו לרציף. בחרדה נזכרנו בדברי הרבי על החשש שבעגינה במריופול, אך מאידך התעודדנו מברכת הדרך שאיחל לנו קודם נסיעתנו.

"בחוץ ניצב קצין משטרה בלויית קוזאק מזויין ובדקו בשבע עיניים את תעודותיו של כל אחד ואחד. תשומת הלב המרבית הקדישו לצעירים בגיל הגיוס שאותם היפנו הצידה לבדיקה חוזרת.

"בהגיע תורי הושטתי את ניירותי, והקצין קרא: 'בן תשע עשרה!' רעדה אחזתני אך בו ברגע נפנף הקצין בידו בתנועת ביטול ושחררני ללכת. בספינה המתינו לי כולם בציפיה גדולה כי ידעו את הצפוי, ובשמחה קיבלו את פניי כיוצא מבית האסורים. ראינו במוחש כיצד פקוחות עיני הרבי ותוקף ברכתו לשמרנו ולהצילנו".

גם הרב אברהם מאיור (דרייזין) שלמד באותה תקופה בקרעמנצ'וג, נסע לרבי באותם ימים מסוכנים, כפי שהוא עצמו סיפר לימים: "התעורר בי הרצון להיות אצל כ"ק אדמו"ר הרש"ב. נסעתי בדרך-לא-דרך שנמשכה מספר ימים, עד שלאחר ניסים רבים הגעתי בשלום לרוסטוב. כשנכנסתי ל'יחידות' אמר לי הרבי: "צריכים להתנהג כמו אברהם אבינו — לא צריכים לחפש מסירות נפש!".

הושלך מהרכבת

אם ניסים כאלו היו אצל חסידים, הרי שלא תמיד נגמרו המארעות בטוב, ומעשה שהיה:

הסתלקותו של אדמו"ר הרש"ב גרמה לרב מנחם מענדל קפלן מבוברויסק צער רב. הוא התקשה לעכל את הבשורה האיומה, עד כי נפל למשכב. לאחר זמן, כשהתאושש

לפי עדויות של תושבי העיר מאותם ימים עולה כי הרבי מה"מ, אז בחור כבן 17, היה פעיל בולט בפלוגה היהודית שהתקיימה במשך חצי שנה, עד שהקומוניסטים שבו וכבשו את העיר

קמעה, יצא לדרך לרוסטוב על אף הסכנה.

תלאות רבות היו מנת חלקו בעת הנסיעה. בהגיעו לעיר ז'לובין, נעצר על ידי השלטונות בתואנת שווא. השוטרים ערכו חיפוש מדוקדק על גופו ובחפציו, והוא נותר במעצר מבלי שאיש טרח להבהיר לו על מה ולכמה זמן. דבר מעצרו נודע בעיר, ונכבדי ז'לובין ובראשם רב העיר הרב משה אקסלרוד התערבו אצל השלטונות עד לשחרורו.

ר' מענדל המשיך בנסיעתו רבת התלאות. אלו לא הניאו אותו מלהמשיך אל המטרה שהציב לעצמו: להגיע לרוסטוב.

כאשר התקרבה הרכבת לרוסטוב, במרחק של 200 ק"מ, השתלטה חבורת קוזקים על הרכבת, סמוך לתחנת רכבת קטנה בשם מילרובו. אלו החלו להתעלל בנוסעים היהודים, שדדו את רכושם, השליכום מהרכבת הדוהרת ורצחום נפש.

בנס לא נרצח ר' מענדל מיידית, אך "זכה" להיות מושלך מהרכבת הנוסעת. הוא התגלגל לצידי הפסים ונפצע קשה. הוא לא יכול היה לזוז. כשפועלי הרכבת הגיעו עם שחר, מצאוהו מוטל פצוע ליד פסי הרכבת, ולקחוהו למרפאה. במכתב שכתב למשפחתו סיפר כי נשברו לו שתי צלעותיו והטיפול שקיבל באותה מרפאה הסתכם במריחת יוד על מקום הפציעה...

בשל מצבו הקשה הועבר מהמרפאה לבית רפואה גדול יותר, ומשם כתב כמה מכתבים אל אדמו"ר הריי"צ ברוסטוב. במכתביו תיאר את מצבו הרפואי הקשה, בסיימו בבקשה מרגשת: "אנא לעורר רחמים רבים עלי שאזכה לבוא לקבר ישראל".

כעבור שבועות אחדים התאושש במקצת, והחליט להמשיך את נסיעתו לרוסטוב, על אף מצבו הרפואי. הוא הגיע לרוסטוב לפני חג הסוכות תרפ"א.

בהתוועדות שמחת תורה דיבר אדמו"ר הריי"צ בלהט רב ואמר: "כיצד זה כותב יהודי פדיונות ומבקש רחמים שיזכה לקבורת ישראל? יהודי צריך לבקש חיים ולא קבורה". כך חזר הרבי על דבריו כמה פעמים בהתרגשות גדולה.

באותם ימים סירב הריי"צ להתנהג בדרכי הנהגה, ועשה מעשים כמו 'בעל-הבית' מן השורה. באותה התוועדות קרא ר' מענדל לאדמו"ר הריי"צ כמה פעמים 'רבי', ובכך הכתיר בפני קהל החסידים את אדמו"ר הריי"צ לרבי. הדבר היה למורת רוחו של אדמו"ר הריי"צ שאמר לו: "מדוע אתה שופך את דמי?" אולם ר' מענדל היה עקשן, וחזר וקרא שוב: "רבי".

לאחר שמחת תורה גברה מחלתו של ר' מענדל וכוחותיו לא עמדו לו. ביום ו' במר-חשוון תרפ"א השיב נשמתו לבוראה והוא בשנות החמישים המוקדמות לחייו.

מכתבים ששלח לבני משפחתו מבית הרפואה, הגיעו רק לאחר פטירתו...

●

מחורף תרפ"א ועד חורף תנש"א — במשך שבעים שנה — שלטו הקומוניסטים בברית המועצות שלטון דיקטטורי אכזרי. מסך הברזל חסם את הגישה בינם לבין העולם הגדול. הקומוניסטים לא בחלו באמצעים לדכא את היהדות ולעמעם את הגחלת היהודית.

פעמים רבות ניבא הרבי מה"מ כי יבוא יום ומסך הברזל יעלה, ויהודים ישובו לציון ברינה, וכי אפשר יהיה להפיץ תורה ויהדות. באותן שנים היו הדברים נשמעים כמשאלות לב, אך כמו שאר נבואותיו הק', גם נבואה זו התגשמה. השלטון הקומוניסטי בברית המועצות קרס בקול רעש גדול, וכיום מרכזי יהדות וחסידות פורחים בעשרות ערים ומדינות, בניצוחם של שלוחי הרבי מלך המשיח.

הקומוניזם על שלל היבטיו, לא פס לגמרי מן העולם, והוא עדיין קיים בסין, צפון קוריאה ובקובה. אולם גם מקומות כפירה אלה יחלפו מן העולם, בהתגלות המלך המשיח.

מקורות: "אגרות קודש הרבי הרש"ב", "אגרות קודש הרבי הריי"צ", "ספר השיחות תר"פ-תרפ"ז", "ספר השיחות תש"ב— תש"ג בלה"ק", "ליובאוויטש וחייליה", "ספר תולדות אדמו"ר הרש"ב", "שמועות וסיפורים", "תולדות חב"ד ברוסיה הסובייטית", "זכרון לבני ישראל", "מגדל עוז", "אנשים חסידים היו", "והדות הדממה", "רשימות דברים", "נגד הזרם", "ארבעה חסידים", "ישראל נח הגדול", "זכרונותיי", "קטרינוסלב-דנייפרופטרובסק", "גולאגי", "העבר", "בית משיח".

ב״ה
מוצרי משיח
מכירת שלטי ׳ברוך הבא׳ לבית
שלטי ׳ברוך הבא׳ ומערכות הגברה לרכב
טל׳ 077-4080770
פלא׳ 054-2344770

חנוכיה מוארת לרכב - 550 ש״ח*
• שלט ׳ברוך הבא׳ לבית - 450 ש״ח
• שלט ׳ברוך הבא׳ לרכב - 400 ש״ח
• מערכת הגברה לרכב - 580 ש״ח
*הכמות מוגבלת
יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מנרו כובעים
כי כובע קונים אצל מי שמבין
מבחר כובעים בסגנון עיצובים
"כובעי פורסלינו מאחירים איותרים"
בתיאום מראש
מנדי - 0523-940070
MENRO HATS מנרו כובעים

בענייני השעה / המשך מעמוד 45

אחרי ג׳ תמוז ובפרט לאחר המבצע הבזוי ״ביבי טוב ליהודים״, נהיינו ״ממלכתיים״, התחלנו להנות מההתחכחות עם חברי הכנסת, השרים והעיתונאים, ועם אלו המייצגים את המדינה וסמליה. בתקופות הנוראות ביותר של ביבי, לאחר שמסר את חברון והמשיך בהסכמי ״וואי״, הוא מופיע כאורח הכבוד באירועים רשמיים שלנו. כל גדרי הבושה נפרצו. מילא בזמן הבחירות היו שהאמינו בטעות שהוא ישנה את עורו ויבטל את הסכמי אוסלו, אבל אחרי שראו שהוא גרוע יותר מקודמיו, למה להמשיך את החנופה?

אומרים לי שזוהי דרכו של הרבי לקרב את כולם, אפילו השופט חיים כהן קיבל ״הקפה״ כשבא בשמחת תורה ל-770. אבל ההבדל הוא פשוט: חיים כהן לא גרם לשפיכות דמים של יהודים, משא״כ שלשת הנ״ל משתפים פעולה עם המחבלים שונאי ישראל. כשהרבי שמע שיצחק שמיר חושב על אוטונומיה לערבים, הוא לא אמר שצריך לקרב אותו, אלא הבטיח ״להלחם בו״ ועשה כן בפועל ממש.

זאת ועוד, כשהיהודי בא אליך ביוזמתו, תקרב אותו ואל תבייש אותו, אולי הוא בא לכאן כי יש לו הרהור תשובה. אבל **להזמין** אותו אליך למוסד של הרבי?! **להתחנן** אליו שיסכים לבקר גם בחב״ד כשם שביקר בבית הכנסת השני?! **לבוא** אליו ללשכתו עם צלמים?! **להתכבד** בקירבתו ולהנות מפרסום התמונות?!

אתה טוען שצריך לקרב כל יהודי, ועוד מוסיף שבפגישה עם אולמרט במוסקבה דיברו על הרש״י הראשון בפרשת בראשית (כשבשעת מעשה מפגין אולמרט זלזול מוחלט, ומראה בכוונה שהוא מדבר עם היושבים לידו ואינו שומע את דברי הנואם). ויש לי שאלה פשוטה:

מה היית אומר על שליח של הרבי, שהיה מביא ד׳ מינים לאותו אחד שגרם עגמת נפש עצומה לרבי בפרשת הספרים בעיצומם של ימי המשפט בשנת תשמ״ו-ז (ובשעת מעשה מסביר לו כמובן שהספרים שייכים לרבי...) ואחר כך מפרסם את התמונות והחיוכים ולחיצות הידיים בעיתונים חבדי״ם? האם גם אז היית טוען שהדבר מתאים ורצוי מצד אהבת ישראל?!

מה היית אומר על שליח של הרבי, שהיה מזמין לביקור ממלכתי ונתינת שיעור תורני בישיבת חב״ד, את פלוני מבני ברק לאחר שדיבר סרה נגד הרבי, והתמונות היו מתפרסמות באתרי חב״ד. האם גם את זה היית מצדיק בטענה של ״קירוב רחוקים״?!

(ואם טענתך שכל זה נעשה בשביל ״חטיפת תפוחים״, הרי כבר מפורסמת תגובת הרבי על אלו שהלכו לבקש תמיכה בוועדה הידועה, וכבוד אלוקים הסתר דבר).

לכל ענין יש קו אדום, גם לקירובים, גם להתבזות קולקטיבית, גם לחנופה, גם למרידה נגד ה׳ ונגד משיחו. אהבת ישראל, והפצת המעיינות, אינם יכולים לטהר שרצים ולעודד את שיטתם.

כבוד ליובאוויטש, כבוד הרבי מלך המשיח, כבוד תורת החסידות, חשובים יותר מכבודו של זה המתעקש להצטלם עם אלו שהרבי נלחם נגדם ונגד שיטתם.

יוסף יצחק הצעיר עמד על הספסל, פנה הרבי לעברו ואמר:

"אתה הרי טנקיסט"

קווים לדמותו של הרה"ת יוסף יצחק טיפענברון ע"ה לרגל עשרים שנה לפטירתו – כ"ב מר חשון תשמ"ז-תשס"ז

לפני עשרים שנה, בכ"ב מרחשון תשמ"ז נקטף בדמי ימיו האברך המצויין במדות טובות, תמים אמיתי ומקושר לרבותינו נשיאינו בכל נימי נפשו, הרה"ת יוסף יצחק טיפענברון, והוא בן 27 שנה בלבד.

יוסף יצחק, או כפי שהיה נקרא בפי בני משפחתו 'יוסי', ניחן בחוש מיוחד של שמחה. המילה 'עצבות' לא הייתה קיימת בלקסיקון שלו. לעומת זאת, השמחה הייתה חלק בלתי נפרד מאישיותו.

היו לו שתי מטרות בחיים: לקרב אנשים לרבי, ולשמח אנשים גלמודים או סתם אנשים שהיו בעצבות, לחזק אותם, לנחמם ולשמחם. מי שהכיר אותו, אינו יכול שלא לחייך כשייזכר כיצד היה משמח יהודים, ואיך כשרק היה נכנס למקום מייד הייתה האווירה משתנית לאווירה שמחה.

את ענייניו של הרבי, יוסי 'חי' בכל מאודו. בהיותו ילד, כאשר קיבל חבילה של 'מכתב כללי' לקראת החגים, לקח יוסי את המכתבים והלך לקיוסק לממכר עיתונים, ואמר למוכר שזה עתה שלחו אותו לכל החנויות, היות וישנו 'מוסף' לעיתון, וכי צריך להניח אותו בכל עיתון. כך התפרסם בכל העיתונים היהודים המכתב הכללי של הרבי...

כאשר הכריז הרבי על מבצעי הקודש, היה יוסי בחור צעיר, אך גילו הצעיר לא מנע ממנו מלהיות מראשי הפעילים בנושא. בחוש הומור ובאהבת ישראל נפלאה, המס את לבבם של האנשים שפגש, ופעל עליהם לקיים את מבצעי הקודש של הרבי.

ברשותו היה יומן קטן בו רשם בכל יום כמה תפילין הניח וכמה קרקפתא, כמו גם את שאר פעולותיו. הוא היה רושם את שמות האנשים עמם נפגש, את כתובתם ויום ההולדת שלהם, ולעתים קרובות היה שולח מכתבים או גלויות למקורביו, ובכמה שורות חמות זרז אותם לקיים מצות מעשיות. גלויות אלו הותירו רושם עמוק על המקורבים, שהתרגשו לראות שיש מי שזוכר אותם.

באחת השנים, לאחר שיחת עשרה בטבת, חילק הרבי דולרים לצדקה על-ידי הטנקיסטים, ויוסי עמד על הספסל וצפה מרחוק. לפתע פנה הרבי לכיוונו, סימן לו בידו הקדושה, ואמר: "דו ביסט דאָך אַ טנקיסט" [= אתה הרי טנקיסט] (כלומר למה אין אתה עולה לקבל דולרים).

בגיל צעיר מאוד פנו אליו מ"מחנה קיץ גן ישראל", ומינו אותו למדריך הראשי. בכשרונותיו המיוחדים הצליח לנהל קעמפ של מאות ילדים שרבים מהם אינם שומרי תורה ומצוות, ואחרי חדשי הקיץ שמר על קשר חזק עם הורי הילדים והשפיע על רבים מהם לשלוח ילדיהם לבתי ספר יהודיים, ובזכותו רבים מהם הפכו לשומרי תורה ומצוות.

יוסי זכה להיות בשתי קבוצות של שליחות, שנה אחת בישיבת חב"ד בניו-הייבן, ושנה נוספת בליובאוויטשער ישיבה אושאן פרקווייי.

כשהי' בניו הייבן ייסד במקום כולל תפארת זקנים, כהוראת הרבי באותן שנים. הרה"ת לוי יצחק גרליק, יבלחט"א, ידידו הטוב מאותה תקופה, כתב פעם אודות

שליחות זו:

"בעיר ניו-הייבן נמצאת אוניברסיטת "ייל" המפורסמת. מפורסמת גם ביחס הצונן כקרח ליהדות. ודוקא שם, היה הולך יוסי לבנין ה"דואר", מקום טוב למצוא את הסטודנטים, עוצר אותם, מדבר על יהדות ואפילו "רוקד" איתם בבנין הדואר...".

אחר חתונתו עם – תבלחט"א – רעייתו מרת פריידא רחל, בת הרה"ח יוסף ווינבערג, קיבל משרה כפקיד בישיבת תו"ת המרכזית, ועשה נסיעות רבות לטובת הישיבה בהצלחה גדולה. בכל מקום שהלך, זרע רוחניות וקצר גשמיות.

הדבר הראשון שהיה עושה כאשר נפגש עם יהודי, היה מניח תפילין ומשוחח עמו על יהדות. קיבל מענות לרוב מהרבי אודות נסיעותיו, ובכל מקום שהלך השאיר רושם חזק לטובת ליובאוויטש בכלל והישיבה בפרט.

•

בבוקר של יום שבת קודש כ' מר חשון תשמ"ז הרגיש ברע. אנשי 'הצלה' שהוזעקו למקום בדקו אותו ורצו להבהיל אותו לבית רפואה במנהטן. אמנם מכיוון שהרבי היה אמור להתוועד באותה שבת, ביקש יוסי לקחתו לבית רפואה המקומי, כדי שיוכל לחזור ברגל להתוועדות אחר "הטיפול".

לדאבון לב, הוא לא טופל כראוי, ומצבו הרפואי הלך והדרדר. ביום ראשון, לאחר שהרבי חזר מהאוהל, נכנס הרב ווינבערג לגן עדן התחתון לבקש עבורו ברכה. הרבי לא בירכו, ורק אמר שכבר הזכירו בהאוהל ושיהיו בשורות טובות.

הרב ווינבערג לא הרפה, וביקש עוד הפעם "אפשר שכ"ק אדמו"ר שליט"א יברך אותו בברכת רפואה שלימה וקרובה", וענה הרבי: "כבר אמרתי שהזכרתי אותו באוהל ושיהיו בשורות טובות". המשיך הרב ווינבערג ושאל: "האם כדאי להוסיף לו עוד שם?", וענה הרבי בתנועה של פלא "יש לו שם אחר השוער [יוסף יצחק]".

בליל שני, אור לכ"ב חשון, עלתה נשמתו למרום. השאיר אחריו את משפחתו – בתו מרת שיינדל שתחי', אשת הרה"ת אברהם שפירא שי', שזכו השנה לצאת לשליחות כ"ק אדמו"ר בעיר מילוואקי, ובנו הת' יצחק מנחם זאב שי' שנולד כשבועיים אחר פטירתו.

בחייו הקצרים השאיר רושם עז על אנשים רבים, שלכל אחד מהם יש זכרונות אישיים ממנו. חבל על דאבדין ולא משתכחין. ת.נ.צ.ב.ה.

התורה היא המציאה, והלימוד שלך יהיה "כולו שלו"

להלן רשימה שרשם לעצמו מאחת היחידויות הראשונות שלו, כשהיה עוד בחור צעיר, בערב שבת קודש ח' סיון, שנת השבעים לכ"ק אדמו"ר שליט"א.

הרבי שליט"א שאל אותי: בן כמה אתה?

עניתי: שלש עשרה וחצי.

הרבי שליט"א: האם אתה יכול לומר הלכה אחת ממשנה או 'קטע' גמרא?

(לא ידעתי איזה קטע לומר, וחכיתי רגע לחשוב מה לומר)

הרבי שליט"א: אם אינך יכול לומר באידיש, תאמר באנגלית!

אמרתי קטע מגמרא המדברת אודות "קב בארבע אמות", שכאשר מדובר בשומשמים הרי אלו שלו, מכיון שיש טרחה גדולה להגביהם, ואפילו בזמנם שהשומשמין היו יקרים מאוד, היות שיש בזה טרחה גדולה – מניחים אותם שם.

הרבי שליט"א: מה עם החיוב להכריז?

עניתי אודות "ועשית את הישר והטוב בעיני ה'", ואודות "לפנים משורת הדין".

הרבי שליט"א: ומי שיש בידו אבידה – כיצד יוכל לדעת ולמי יחזיר האבידה?

עניתי: מכריזין מי אבד חפץ, ומי שנותן סימנים מחזירין לו.

ושאל כ"ק אד"ש עוד שאלה שלא הבנתי, ועניתי דבר, ואמר כ"ק אד"ש הרי לא זו הייתה שאלתי, ושאל כ"ק אד"ש את השאלה פעם נוספת, ועניתי מה שעניתי. והרים כ"ק אד"ש את ראשו בחיוך רחב, ואחר-כך נהיה רציני ואמר:

"כמו שאלו מציאות הרי אלו שלו, הרי התורה היא המציאה, אם כן, יהי' לימוד התורה שלך "כולו שלו" ושתלמוד בהתמדה ושקידה, ושתגדל להיות חסיד ירא שמים ולמדן ושהוריך ירוו ממך נחת".

כשסיים כ"ק אד"ש לדבר אלי, פנה שוב והמשיך לדבר עם אבי שי' וענה לו על ענינים שביקש בהפ"נ שלו, ואח"כ איחל לנו בשבת טבא.

מיד הבנו שהסתיימה היחידות, אבל מכיוון שעוד לא הגשתי הפ"נ שלי, הרי בטרם יצאנו נתתי הפ"נ לכ"ק אד"ש.

בפ"נ שלי בקשתי ברכה להצלחה בכל לימודי, ושאקיים כל המצות שבתורה בהידור, ושלא אעבור ח"ו על דברים האסורים, ושאגדל להיות חסיד ירא שמים ולמדן.

כ"ק אחז את הפתק בידו, אחז בידו את המשקפים והביט בעדם על הפתק, קרא מה שכתבתי ואמר לי:

שלא תעבור, וכמו שאמרתי מקודם: שתגדל לחסיד ירא שמים ולמדן.

אמר עוד הפעם: שבתא טבא! מסתמא יהי' לכם שבתא טבא.

ואמר אבי שיחי': אַ ישר כח.

וענה כ"ק אד"ש: אין בעד מה.

קשר פנימי

אמר הרבי הריי"צ לחתנו, הרבי מלך המשיח: אבא היה פנימי, ואתה גם פנימי; לכן תעשה שער כמו של אבא. ואכן, מספר "היום יום" והלאה, נקבע שער ספריו של הרבי כאותו איור שמעטר את ספריו של הרבי הרש"ב • הסיפור הזה מעלה תהייה: וכי כל הרביים לא היו פנימיים? מה המיוחד ברבי הרש"ב וברבי מלך המשיח, שדווקא הם מוכתרים בתואר המיוחד 'פנימי'?

בשבת הקרובה, כ"ף מר חשון נציין את יום הולדתו של כ"ק אדמו"ר מהורש"ב. כפי שכבר כתבתי במסגרת זו בעבר, הרבי לימד אותנו שכל מאורע ועניין צריך להיות קשור לנשיא הדור. על אחת כמה וכמה ענייניים כלליים, כמו לידת נשיא.

בהקשר זה שמעתי פעם, שבאחת ההתוועדויות בשנת תשל"ו דיבר הרבי אודות הרבי הרש"ב, ובסיום דבריו אמר שכל מי שזכה וראה את הרבי הרש"ב בחיים חיותו בעלמא דין – שיצייר לעצמו את דמות דיוקנו של הרבי, ויחליט החלטה טובה בנוגע לעבודתו של הרבי הרש"ב: גילוי אלוקות בעולם.

הייתה זו הוראה מיוחדת ונדירה, ובתנועה אינסטנקטיבית הפנו כל הנוכחים בהתוועדות את עיניהם לכיוון מקומו של הרבי. אלפי החסידים, מיקדו את מבטם לעבר הרבי.

לפתע הפנה הרבי את ראשו לעבר הרב אלתר הילביץ שהיה מאחור על בימת ההתוועדות במקום המיועד לזקני החסידים,

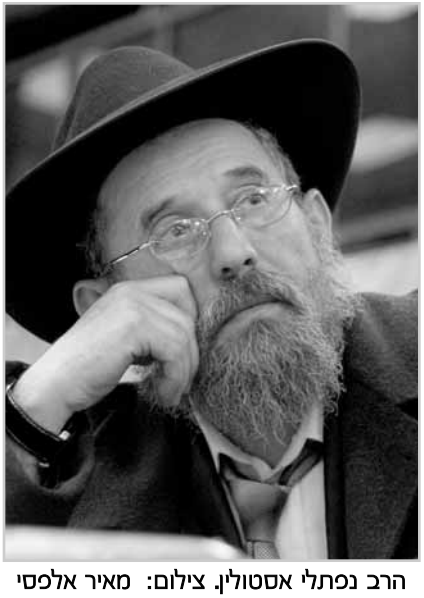

הרב נפתלי אסטולין. צילום: מאיר אלפסי

ואמר לו בחיוך שמכיוון שהוא ראה את הרבי הרש"ב, הרי שמה שנאמר בשיחה מכוון גם אליו.

השיב ר' אלתר לרבי: "אני רואה את הרבי (הרש"ב) נ"ע באספקלריה המאירה", כאשר כוונתו לומר שהוא לא צריך לצייר לעצמו את דמות דיוקנו של הרבי הרש"ב, מכיוון שהוא רואה את דמותו של הרבי הרש"ב במוחש – בפניו של הרבי!

למשמע תשובה זו, נמחה החיוך מעל פניו של הרבי, וארשת רצינית עד אימה עטתה את פניו הקדושות.

אבא היה פנימי, ואתה גם פנימי

הקשר הגלוי בין הרבי מלך המשיח לרבי הרש"ב, הוא ששניהם שביעים: הרבי הרש"ב שביעי לבעל-שם-טוב, והרבי מלך המשיח שביעי לאדמו"ר הזקן.

אבל יש גם קשר פנימי יותר, והוא התגלה בסיפור הבא:

ידוע, שלכל נשיא מנשיאי חב"ד יש שער מיוחד לספריו. בחסידות חב"ד, הוצאת ספר זהו עניין רוחני עליון, וגם בבחירת השער יש עניינים רוחניים. לכן, כאשר הוציא הרבי את

מאת: הרב נפתלי אסטולין
שליח כ"ק אד"ש מה"מ בלוס-אנג'לס

ספרו הראשון – ספר ה"היום יום" – הוא נכנס לרבי הריי"צ ושאלו איזה שער לסדר לספר?

השיב לו הרבי הריי"צ: אבא היה פנימי, ואתה גם פנימי; לכן תעשה שער כמו של אבא. ואכן, מספר "היום יום" והלאה, נקבע שער ספריו של הרבי כאותו איור שמעטר את ספריו של הרבי הרש"ב.

הסיפור הזה מעלה תהייה: וכי כל הרביים לא היו פנימיים? מה המיוחד ברבי הרש"ב וברבי מלך המשיח, שדווקא הם מוכתרים בתואר המיוחד 'פנימי'?

פנימיות המלכות

הדברים יובנו לפי הסברו הנפלא של כ"ק אדמו"ר האמצעי בספרו "עטרת ראש", על נוסח "יעלה ויבוא", שם נאמר קודם "וזכרון משיח בן דוד עבדך" ורק אחר-כך "וזכרון ירושלים עיר קדשך" – שמשיח קודם לירושלים, כיוון שמשיח הוא פנימיות המלכות, ואילו ירושלים היא חיצוניות המלכות.

במילים פשוטות יותר: העולם כולו נברא הרי מחיצוניות המלכות, ומכיוון שירושלים היא מרכז העולם, הרי היא מייצגת את חיצוניות המלכות. אמנם, הכוונה הפנימית של בריאת העולם, פנימיות המלכות, היא התגלות מלך המשיח, ועל ידו התגלות מלכותו של הקב"ה בעולם.

[במאמר המוסגר מעניין לציין, שבנוסח "יעלה ויבוא" נפסק למעשה כשיטת הרמב"ם שתהליך הגאולה מתחיל קודם כל בהתגלות המלך המשיח, ורק אחר-כך בבניין ירושלים ובית המקדש].

על דרך זה יש לומר בעניינו: הרביים כולם הם בניין המלכות. מרבינו הזקן ועד הרבי, בונים הרביים את מלכותו של הקב"ה בעולם ומכינים אותו לקראת המטרה הסופית בהתגלות מלכותו של הקב"ה באופן של "ידע כל פעול כי אתה פעלתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו ה' אלוקי ישראל מלך, ומלכותו בכל משלה". זאת המטרה וזה היעד.

ובבניין המלכות יש את כללות עניין הגאולה, שזה מכוון כנגד ירושלים, חיצוניות המלכות, וזה היה עניינם של כל אדמו"רי חב"ד באופן כללי.

יוצאים מן הכלל הם שני השביעים, שעניינים אינו מוגבל לגאולה בכלל, אלא שייכים הם לנקודה הפנימית של הגאולה – פנימיות המלכות, המלך המשיח.

"מכיון שבזמן זה צריכה להיות הפצת המעיינות חוצה לחוצה שאין חוצה מחוץ הימנו, לפיכך צריכה להיות על זה נתינת כח מלמעלה על-ידי גילוי חדש, וכמבואר בדרושי ההילולא שהמלך מבזבז האוצרות שאצר ולא השתמש בהם וכו', ונותנם על ידי פקידי החיל לאנשי החיל כו'"

הרבי הרש"ב, השביעי לרבינו הבעל-שם-טוב, מייסד שיטת החסידות, החל ללחום את מלחמותיו של מלך המשיח בעולם. לשם כך הקים את ישיבת "תומכי תמימים", והועיד לתלמידיה את התפקיד הנעלה של "חיילי בית דוד".

לא לחינם היה זה הרבי הרש"ב שהתבטא (תורת שלום עמ' 176): "שלא יכבה נרו לעולם ועד . . שהרי דוד מלך ישראל חי וקיים, שזה היה הבעל שם טוב . . וכן הלאה, שהרי אנחנו מזרע דוד, וזה ימשיך הלאה עד משיח", ועוד אמר: "הרי בחרו בנו, הבוחר בדוד ובזרעו אחריו".

במקביל, סידר הרבי הרש"ב את תורת החסידות בצורה מסודרת וקלה יותר להבנה, וכפי שידוע שהרבי הרש"ב מכונה "הרמב"ם של תורת החסידות".

אם אצל הרבי הרש"ב הייתה נקודת משיח בהעלם, והתגלתה רק בהתבטאויות בודדות, הרי שאצל הרבי מלך המשיח התגלתה נקודה זו בכל תוקפה, החל מהיום הראשון לקבלת הנשיאות.

נקודת משיח זו, הלכה והתפשטה עם השנים, והתגלתה בכל פעולותיו של הרבי מלך המשיח. היא הגיעה לשיא בשנים תשנ"א תשנ"ב בהן בישר הרבי את בשורת הגאולה לעם ישראל, וציווה עלינו לפרסם את נבואתו ש"הנה זה המלך המשיח בא", ובמיוחד בשנים תשנ"ג-נ"ד, בהן עודד הרבי לעיני כל העמים את הכרזת הקודש "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד".

נתינת כח מלמעלה

כאשר מגיע כ"ף מר-חשון, עלינו להוסיף ולהתחזק בעיקר עניינו של הרבי מלך המשיח – הנקודה אותה הגדיר הרבי בשיחת כינוס השלוחים תשנ"ב, כ"השליחות היחידה": הכנת העולם לקבלת פני משיח צדקנו.

וצריכים לדעת שהכוחות על כך ניתנו לנו, ואנו צריכים רק לנצל את כל השפע הנפלא שמעניק לנו הרבי, על מנת להגיע אל המטרה.

בהקשר זה מעניין לציין לביטוי נפלא במאמר "ויטע אשל בבאר שבע" בשבת פרשת וירא כ"ף מנחם אב תשמ"ז, בדיוק לפני עשרים שנה:

מאמר זה מיוסד על מאמר כ"ק אדמו"ר הרש"ב משנת תר"נ, שנדפס בסמיכות לאותה שבת. הרבי הזכיר עובדה זו בתחילת המאמר, והתבטא כך: "שזכה דורנו ונדפס ויצא לאור לפני שבת זו [כמו עוד כמה ספרי חסידות שזכה דורנו ויצאו לאור בו, דיש לומר הביאור בזה, כי מכיון שבזמן זה צריכה להיות הפצת המעיינות חוצה לחוצה שאין חוצה מחוץ הימנו, לפיכך צריכה להיות על זה נתינת כח מלמעלה על-ידי גילוי חדש, וכמבואר בדרושי ההילולא שהמלך מבזבז האוצרות שאצר ולא השתמש בהם וכו', ונותנם על ידי פקידי החיל לאנשי החיל כו']".

– כולנו יודעים, שמי שהורה להכין את הספר לדפוס ולהדפיסו לפני אותה שבת, היה הרבי מלך המשיח בעצמו, והוא גם זה שהורה להדפיס את כל ספרי החסידות שיצאו בדור האחרון. וכאן אומר הרבי ברור, שכל ההוראות הללו להדפסת ספרים הן "נתינת כח מלמעלה" להפצת המעיינות!

וכעת, שעומדים אנו לאחר כל כך הרבה "נתינת כח מלמעלה", הרי חובה עלינו לנצל את כל הכוחות הללו, להכנת העולם לקבלת פני משיח צדקנו, עד שנזכה שכינוס השלוחים הבעל"ט יתקיים בבית המקדש השלישי והמשולש בירושלים, חיצוניות המלכות, לאחר התגלות פנימיות המלכות – כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, תיכף ומיד ממ"ש!

פסטיבל רבין, זכרון שרון ושאר ירקות

כמה הערות אקטואליות על המצב

בסעתי בשבוע שעבר ביום ההילולא י"א מרחשון, להתפלל על ציונה של רחל אימנו בדרך אפרת היא בית לחם. הסדר הוא שמשאירים את המכונית לפני המחסום ומשם עולים על אוטובוסים "ממוגנים". כעשרים אוטובוסים כפולים עמדו בתור ארוך, כיוון שהממונים מוסתים את התנועה שלא יווצר מצב של פיקוח נפש מריבוי המתפללים בתוך מתחם הקבר. חיכינו זמן רב בתוך האוטובוס המלא עד אפס מקום, עד שניתן לנו האור הירוק לנסיעה.

וכך ביושבנו בתוך האוטובוס בחושך, השמיע הרדיו כל מיני ידיעות העוסקות, איך לא, בשטיפת המוח הקבועה בחוק, לכבוד יום השנה לרצח ראש הממשלה יצחק רבין:

* מישהי קובלת על כך שרוב בתי הספר הדתיים החזירו את ערכות הלימוד שנשלחו ליום זה * הפרזידנט קצב מספיד באזכרה הממלכתית ומדבר על "מורשת רבין" * מר אולמרט מזועזע מתוצאות הסקר המוכיח כי שליש מתושבי הארץ מוכנים לחשוב על חנינה לרוצח ביום מן הימים * "איך יתכן שאת רצח גדליהו בן אחיקם זוכרים ה"חרדים" כבר אלפיים שנה, ואילו יום הרצח של רבין אינו מוזכר כלל בתלמודי התורה", טוענת אחת מבנות המשפחה.

ופתאום אני נזכר באותו ערב לפני 11 שנה, כשהיינו עדיין צעירים, כאן באותו מקום ממש בדרך בית לחם, בהגיע הידיעות הראשונות על הרצח. הזעזוע היה נורא, יהודי רוצח יהודי! אח"כ התברר שהרוצח הוא בחור עם כיפה, ואני אומר לבן שיחי כי את

אמנות הרציחה הוא לא למד בבית הספר הדתי, כי אם בטמבלוויזיה הממלכתית המשדרת לילדי ונערי ישראל סרטי רצח משחר נעוריהם.

אז עוד יכולנו ללכת ברגל מהמחסום עד הקבר, ובדרך הארוכה דיברנו על ההבדל התהומי שבין "מורשת רחל אימנו" למורשתו של הנרצח:

כל שאיפתה של רחל ומסירות נפשה להקבר בדרך ולא עם בעלה והאבות והאמהות הקדושים, היו בכדי לעזור ליעוד של "ושבו בנים לגבולם". הנרצח לעומת זאת, היה אבי השיטה של הגליית יהודים, עקירתם מארץ הקודש, ומסירת ערי ישראל למחבלים. כשהוא עלה לשמים ביום ההילולא של רחל אימנו, בודאי שמע שם את קולה של מאמע רחל כשהיא ממררת בבכי **בגלל מעשיו**, "קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים, רחל מבכה על בניה, מאנה להנחם על בניה כי איננו".

הנרצח אף גרם לכך שיהודי הרוצה להשתטח על קברה של האמא, נאלץ לנסוע ברכב ממוגן ולהקיף עצמו בחומות ענק בבואו. הוא אשם גם בכך שבנה האהוב של רחל, יוסף הצדיק, נתון לחרפה ולמשיסה בשכם, ואין אפשרות ל"צאן יוסף" לעלות על קברו.

אכן, חשוב מאד ללמד את מורשתו של יצחק רבין ביום זה, וזאת בתנאי שלא יסלפו את אותה מורשת הלא כל כך מחמיאה:

ראשית יש ללמד על מעשי הרצח שלו, כשעמד עם מורו ורבו מר דוד בן גוריון על חוף ימה של תל אביב, וירה בדם קר כדי להרוג יהודים חפים מפשע על סיפונה של "אלטלנה" (הוא הראשון שפתר סכסוכים פוליטיים באמצעות אלימות ורצח). אח"כ יש לספר על החלטתו כרמטכ"ל "ששת הימים", שלא להחריב את המסגדים בעיר העתיקה שם התבצרו חיילי הליגיון הערבי, ותמורת זאת העלה על מזבח המדיניות המטופשת כמאתיים בחורים צעירים מחיילי צבא ההגנה לישראל, שנהרגו מהצלפים שבמסגדים במהלך טיהור הסמטאות. עד היום זועק מן האדמה קול דמם של החיילים, הם ובניהם ובני בניהם עד סוף כל הדורות.

כמו כן יש להאריך ולבאר לתלמידים את כל הפרטים של הסכמי אוסלו, הידידות עם

הארכי-רוצח יאסר ערפאת ימ״ש, מסירת ערי יהודה ושומרון לידי מחבלים צמאי דם, והענקת אלפי רובים ותחמושת לידי שונאי ישראל, שבהם טבחו אחרי זמן קצר בבני עמנו. עוד יש לספר על האוטובוסים המתפוצצים, המסעדות הבוערות, הפיגוע בשכונות בית ישראל, רחביה, מושבה גרמנית, הטבח במלון פארק בליל הסדר בנתניה, תחנה מרכזית בעפולה ובבאר שבע, הדם השפוך בקניונים, ואיפה לא.

כל זה צריך לבוא בליווי תמונות צבעוניות, סרטי וידיאו מצמררים, וכמובן עבודות כיתה לתלמידים, עם שאלות: מה לדעתכם הביא למצב הבטחוני הנורא שנוצר לאחר הסכמי אוסלו? מי לדעתכם אשם במותם של אלפי היהודים ובפציעתם של רבבות אחרים, מאז לחיצת הידים על מדשאות הבית הלבן? האם לדעתכם יכולה דרך כזו להביא לשלום בינינו לבין שכנינו הערבים?!

כמו״כ יש לספר לילדים הרכים, על ההפגנות נגד ההסכמים שדוכאו ביד אכזרית, על הזעקות ״אל תתנו להם רובים״ שנפלו על אזנים אטומות, ועל אזהרות ותחנוני הרבי מליובאוויטש מלך המשיח מאז מלחמת ששת הימים, שמסירת השטחים תביא לסכנת נפשות נוראה של מליוני יהודים רח״ל.

יש לגלות לזאטוטים ולבני הנוער, למה נופלים היום קסאמים על שדרות ואשקלון, ולהוציא מהעיתונות דאז את דעתם של כל אנשי הבטחון שניבאו על מצב כזה, שעזה תיהפך למרכז הטירור הגדול בעולם ושכל ערי הדרום יהיו בטווח הטילים, כתוצאה ישירה מרדיפת השלום של רבין ומשירי השלום של ככר מלכי ישראל.

יום הרצח הנורא, מלבד היותו המועד המתאים שבו צריך להתריע נגד החינוך לאלימות שמביא עלינו משרד החינוך באמצעות רשות השידור, הרי הוא היום שיש להקדישו בכל שנה **לביעור ועקירת** מורשת רבין, לביטול כל ההסכמים המדיניים שנחתמו על ידו או בהשראת מורשתו, לחיפוש דרכים מתאימות איך לשוב אל מרחבי ארצנו, איך לסלק את הרוצחים מבית לחם, שכם, ג׳נין ועזה, וכיצד לנחם את רחל אימנו בעלת יום ההילולא ולהבטיח לה כי הבנים ישובו בקרוב לגבולם.

כל זמן, שהמחליטים על תוכן ה״ערכות״ המחולקות לקראת יום י״א מרחשון, ועל צביון האירועים ה״ממלכתיים״, הם משיחי

יש לגלות לזאטוטים ולבני הנוער, למה נופלים היום קסאמים על שדרות ואשקלון, ולהוציא מהעיתונות דאז את דעתם של כל אנשי הבטחון שניבאו על מצב כזה, שעזה תיהפך למרכז הטירור הגדול בעולם ושכל ערי הדרום יהיו בטווח הטילים, כתוצאה ישירה מרדיפת השלום של רבין ומשירי השלום של ככר מלכי ישראל

השקר, ממשיכי הדרך הראויה לגינוי ולשמצה, אין לנו חלק בשום טקס מלאכותי ומגמתי מסוג זה.

על המחנכים הדתיים, מנהלי בתי הספר ומפקחי החינוך הממ״ד, להפסיק להתנצל בפני שדרני הרדיו, לזקוף את קומתם ולומר: אכן, החזרנו את הערכות, יש לנו ראיה אחרת על כל הנושא, אנחנו נלמד ביום זה את מורשת רחל אימנו, פסטיבל רבין — לא בשבילנו!

במעבר חד לנושא אחר לגמרי. כבר כתבתי על כך פעמים רבות, ולצערי אין לי ברירה אלא לחזור שוב על אותם הדברים:

להראות בקטעי וידיאו של JEM, את פושע המלחמה אריאל שרון כשהוא משבח את הרבי שליט״א מה״מ, זהו חילול ה׳ ופגיעה בכבודו של הרבי.

להזמין את אולמרט לקבלת פנים רישמית בבית כנסת חב״ד במוסקבה, זוהי סטירת לחי למלחמות ה׳ של נשיא הדור, ועידוד להמשך המגמה של עקירת ישובים והנהגה אלימה ואכזרית נגד המתנחלים ואוהבי ארץ ישראל.

להביא קבוצות של מקורבים מקליפורניה, לתפלה בהיכלו של ה״פרזידנט״ המכובד, זוהי השפלת כבוד ליובאוויטש והעומד בראשה.

להעניק ד׳ מינים לראש הממשלה, ולהפיץ אח״כ את התמונות באתרי אינטרנט של חב״ד, זוהי חוצפה שאין כדוגמתה, שטות שאין כמוה, וחנופה לרשעים ממדריגה ראשונה.

שרון, עקר אלפי יהודים מבתיהם, ייסד את מדינת המרצחים של אל-קעידא על חורבות ערי ישראל, הביא לשריפתם של עשרות בתי כנסת וישיבות, והחריב את עולמם של מאות משפחות שמטה לחמם נשבר, כבודם הושפל לעפר, שלום הבית שלהם התערער וחינוך ילדיהם נהרס.

אולמרט, היה זה שייעץ לשרון לעשות מעשים מתועבים אלו ואף חיזקו במהלך המבצע ואחריו. הוא המשיך בעצמו בעקירת מאחזים, הרס את הישוב עמונה תוך פוגרום אכזרי נגד נערים וילדים, גירש עשרות צעירים מבתיהם כהכנה להחרבת מאחזים נוספים. ועוד ידו נטויה.

קצב, ראה את כל זה ושתק. הוא שמע את תחנוניהם של המתנחלים שבאו ללשכתו לבקש על נפשם, ולא רק שלא עזר להם אלא קבע בנאום לאומה ערב ההתנתקות, כי ״דינא דמלכותא דינא״ ויש לקבל את הדין באהבה. הוא היה שותף בכיר בשחרור מחבלים שחזרו מיד למעגל הטירור. את פרעות עמונה הוא ראה בטלויזיה כשהוא שקוע בכורסת השרד, ולא עלה על דעתו להתפטר כמחאה על כך (מה שהיה חוסך לו את הצרות היום).

לכן, כאשר חסידים עומדים בבגדי שבת במוצש״ק, ורואים על המסך את מי ש״הכריז מלחמה גלויה נגד הקב״ה ותורתו״ ונגד מלך המשיח, כשהוא מספר לנו מיהו הרבי מליובאוויטש, הרי זה בבחינת ״רבם דקרו״. יש בכך פגיעה נפשית עמוקה בצבור החסידים, וזלזול מוחלט באלפי המגורשים מגוש קטיף וצפון השומרון, שמר שרון הפך את חייהם לסיוט מתמשך.

לכן, כשחסידי חב״ד ושלוחים או רבנים המייצגים את הרבי מה״מ, יוזמים ביקורים הדדיים, ומקרבים בצורה רישמית את אלו העומדים בחזית המלחמה נגד הרבי, הרי זו חוסר רגישות, אטימות וקהות חושים, והפגנת צפצוף ארוך על כל הערכים המקודשים לנו.

המשך בעמוד 39

בית הבחירה } שלבים בקידוש המקדש

הרב יהושע פרידמן

חכמי הסנהדרין מקיפים את חומות ירושלים במי עזרא ונחמיה ובידיהם לחמי תודה. טכס זה נעשה ל"זכרון" בלבד

עקידת יצחק הסתיימה בהקרבת איל לעולה תחת יצחק, ובקריאתו של אברהם למקום העקידה בשם: "ה' יראה"! זאת, על שם העתיד בו יופיע ה' ויירא דווקא במקדש שיבנה במקום זה.

הרמב"ם (מורה נבוכים ג, מה) כותב ש**אברהם קידש את הר המוריה** כולו כמקום עבודה לה', וציוה על בניו לבוא אל המקום הזה ולעשות אותו מקום לעבודת ה' לדורות. כן קבע אברהם אבינו את כיוון ההיכל, שקדש הקדשים יהיה במערב המקדש, וכדברי חז"ל "שכינה במערב", והכוונה היא: שכינה במערב המקדש בקדש הקדשים. עוד התקין אברהם אבינו, שכל ישראל יתפללו כשהם מכוונים את פניהם למערב המקדש לקדש הקדשים. בכך הניח אברהם את יסודות המקדש העתיד לקום.

שלב נוסף בקידוש מקום המזבח והמקדש, נעשה על ידי **דוד המלך**. לאחר שדוד בנה מזבח בגורן ארונה היבוסי, והקריב עליו קרבן לה' (המזבח נבנה בהר המוריה — במקום העקידה, ועל ידי הקרבן שהועלה עליו, עצר דוד את המגיפה שהכתה בעם), אמר דוד: "זה הוא בית ה' האלוקים וזה מזבח לעולה לישראל" (דה"י א כב, א).

הרמב"ם כותב (ביה"ב א, ג) שבהכרזה זו קבע דוד, שמעתה נאסר להקריב קרבנות במקום כלשהו בעולם אלא רק במקדש בירושלים. בגמרא מבואר (זבחים סב, א) שבאמירה זו קבע דוד וקידש שטח בגודל שישים אמה בעזרה לבניית מזבח העולה. עוד נאמר בגמרא (זבחים כד, א), שדוד קידש את רצפת העזרה, וכגון: עזרת ישראל, עזרת כהנים, מקום ההיכל ועוד. פעולתו של דוד הינה שלב נוסף בהנחת יסודות המקדש בהיותו קובע ומקדש את גבולותיו של מקום המזבח, ואת שאר רצפת העזרה.

שלב שלישי בקידוש המקדש נעשה על ידי **שלמה** לאחר בניית ההיכל. שלמה קידש את חצרות המקדש ובכך קבע את חלקי המקדש השונים לדרגותיהם -עזרת כהנים, מקום המזבח, בין האולם למזבח, וההיכל לחלקיו השונים: אולם, קודש, קודש קדשים. לדעת רש"י קידוש זה נעשה כפי האמור במשנה בשבועות (יד, א), המפרטת את הדברים הדרושים בכדי לקדש את ירושלים או את העזרה. הקידוש צריך את הסכמתם של: המלך, נביא, אורים ותומים, וכן צריך סנהדרין של שבעים ואחד, ושני לחמי תודה ושיר. קידוש המקום נעשה כשהסנהדרין וישראל צועדים בתהלוכה סביב גבולות המקום אותו רוצים לקדש. לקידוש ירושלים אוכלים שני לחמי תודה, ולקידוש העזרה אוכלים שיירי מנחה.

קידוש כעין זה נעשה בימי עזרא ונחמיה ברוב עם סביב חומות ירושלים כמתואר בספר נחמיה (יב). אולם הרמב"ם כותב (בית הבחירה י, יב) שטכס זה לא נעשה אלא ל"זיכרון", כדי להודיע לדורות כיצד מקדשים את ירושלים והעזרה בעת שמרחיבים אותם.

מתורת הרבי

בפרשת העקידה (שאומר כאו"א מישראל בהתחלת התפלה דכל יום ויום) נאמר "ויקרא אברהם שם המקום ההוא ה' יראה גו'". והפירוש בזה בפשטות הכתובים הוא: "ה' יבחר ויראה לו את המקום הזה להשרות בו שכינתו ולהקריב כאן קרבנות" (פרש"י). זאת אומרת, שבזמנו של אברהם אבינו נבחר כבר מקום זה.

ועפ"ז צריך להבין: בהלכה ג' כותב הרמב"ם "כיון שנבנה המקדש בירושלים נאסרו כל המקומות כולן לבנות בהן בית לה' ולהקריב בהן קרבן". ולכאורה: מאחר שבחירת הקב"ה במקום זה היתה כבר בזמנו של אברהם אבינו, א"כ, מדוע האיסור לבנות בית ולהקריב בשאר המקומות חל **רק לאחר שנבנה המקדש**, ולא תיכף ומיד כאשר נבחר מקום זה ע"י הקב"ה?!

והביאור בזה: הענין המיוחד שנפעל כאשר "נבנה המקדש בירושלים" הוא — שאז נקבע שזהו המקום היחיד שבו יהיה "בית לה'", ועי"ז "נאסרו כל המקומות כולן לבנות בהן בית לה'".

ובהקדים: כאשר בני ישראל היו במדבר והקימו את המשכן בכל מסע ומסע — נפעל ענין של קדושה במקום זה .. אבל קדושה זו היתה לפי שעה בלבד, באותו משך זמן שבו עמד המשכן במקום זה. ואילו לאחרי שפירקו את המשכן ממקום זה, לא נשאר ענין של קדושה כלל במקום זה .. כי מלכתחילה לא נקבעה הקדושה במקום זה באופן נצחי, אלא מפני היות המשכן במקום זה בפועל ממש, ולכן, כאשר חרב משכן שילה, בטלה הקדושה דמקום זה.

זה החידוש המיוחד שנפעל כאשר "נבנה המקדש בירושלים" — שאז נקבעה הקדושה דמקום זה באופן נצחי, ושוב אינה בטלה הקדושה דמקום זה לעולם (גם לאחרי חורבן הבית), כמ"ש הרמב"ם (פ"ו הט"ז) ש"קדושת המקדש וירושלים מפני השכינה ושכינה אינה בטילה".

והביאור בזה: קדושת מקום המקדש היא מצד בחירת הקב"ה במקום זה, אבל בענין הבחירה גופא ישנם כמה דרגות ואופנים: ישנו אופן בבחירת מקום מסויים שגם מקום זה ראוי הוא לתכלית הנדרשת; ישנו אופן בבחירה שמקום זה הוא טוב יותר מאשר מקום שני; וישנו אופן נעלה יותר בענין הבחירה — שהבחירה במקום זה

עתיקות הקודש והמקדש } הכותל המערבי (חלק ב)

מאת הרב יונתן אדלר

לפי דברי יוסף בן מתתיהו (קדמוניות טו, יא, ה), בנה הורדוס המלך ארבעה שערים בכותל המערבי של הר הבית. לפי המשנה (מדות א, ג), היה רק שער אחד בכותל המערבי — "שער קיפונוס", ואולם המשנה במסכת מידות מתארת את הר הבית והמקדש כפי שנראו בתקופה שקדמה להורדוס.

היום נמצאות עדויות ארכיאולוגיות לכל אחד מארבעת השערים שהזכיר יוסף בן מתתיהו. לדבריו, שער אחד הוביל ממתחם הר הבית: "אל העיר, ונפרד ממנה על ידי מדרגות רבות שירדו למטה אל העמק". אכן, בקרבה לפינה הדרום-מערבית של הר הבית, נתגלה נדבך אבנים הבולט מהכותל המערבי. בזמן הבית, תמך נדבך זה בקשת ענקית אשר הובילה אל גרם מדרגות מרשים, שירד אל העמק שלמרגלות הכותל. בליטה זו נראית היטב לבאים לכותל המערבי דרך שער האשפות והיא המכונה היום "קשת רובינזון" (על שם החוקר האמריקאי שגילה אותה).

"קשת רובינזון"

מסתבר שאין לזהות את השער שעמד בראש קשת זו עם "שער קיפונוס", שכן שער זה הוביל לתוך הסטיו המלכותי שבהר הבית ולא לתוך חצר הר הבית עצמה. (בשבועות הבאים נעסוק בעז"ה ביתר השערים שבכותל המערבי)

אורו של מקדש } לך לך אל ארץ המוריה

הרב הלל בן שלמה

אברהם אבינו יצא מארצו וממולדתו במצוות ה' כדי להגיע אל "הארץ אשר אראך". אולם גם בארץ ישראל, המסע שלו לא הסתיים. אברהם המשיך "הלוך ונסוע הנגבה" (יב, ט), וכפי שמסביר רש"י, שהלך לכיוון ירושלים אל הר המוריה. בפרשת העקידה נצטווה אברהם אבינו בפעם השניה "לך-לך" (כב, א), והיה עליו להעלות את בנו "על אחד ההרים אשר אומר אליך".

כך הסביר החתם סופר (תורת משה פרשת וירא): "ויבואו אל המקום אשר אמר לו האלוקים" — המקום שאמר לו הקב"ה בתחילה "אל הארץ אשר אראך", ועד עתה לא הראה לו, ובהר המוריה שם נראה לו וברכו. בהר המוריה הגיע אברהם אל היעד. מדוע לא היה די בכניסה אל הארץ? המדרש (שמות רבה טו, ח) מביא משל למלך שהיה לו בן והשליטו על כל נכסיו. אמר הבן לאביו: אם אין אתה נותן לי הכסא שלך, היאך הכל יודעים שאתה מחבבני? כך נתן האלוקים לאברהם העולם . . כיון שנתן לו הכל, אמר לו: אם אין אתה נותן לי בית המקדש ת"ק אמה על ת"ק אמה, לא נתת לי כלום! ונתן לו הקב"ה כל מה שביקש.

הר הבית הוא כסא ה' בעולם. אברהם צריך הבטחה מיוחדת

ציור בו נראה אברהם אבינו מוליך את יצחק בנו למזבח

לגביו, "אשר יאמר היום בהר ה' יראה". ברגע שאברהם אבינו זכה לקבל את הר הבית, יש משמעות לישיבתו בארץ ישראל, שכן בכך קבלה הארץ את קדושתה ביחס לשאר ארצות העולם (ראה משנה כלים א, ו): "ארץ ישראל מקודשת מכל הארצות. ומהי קדושתה? שמביאין ממנה: עומר, שתי הלחם וביכורים" -למקדש בירושלים.

שוללת את האפשרות לבחירה במקום זולתו.

כאשר אברהם אבינו אמר ש"ה' יבחר ויראה לו את המקום הזה להשרות בו שכינתו ולהקריב כאן קרבנות" — היתה בחירת הקב"ה באופן שעדיין לא נשללה אפשרות הבחירה במקום אחר. למרות שהיתה בחירה במקום זה, היתה הבחירה באופן שגם מקום זה ראוי הוא, או שמקום זה ראוי יותר ממקום אחר, אבל עדיין היתה אפשרות ונתינת מקום לבחירה במקום אחר. ורק כאשר "נבנה המקדש בירושלים" נתגלה ענין הבחירה באופן השולל כל אפשרות לבחירת מקום זולתו. ולכן, רק אז "נאספו כל המקומות לבנות בהן בית לה' ולהקריב בהן קרבן, ואין שם בית לדורי הדורות אלא בירושלים בלבד ובהר המורי שבה... זאת מנוחתי עדי עד".

ועפ"ז מובן מדוע מדייק הרמב"ם לכתוב "כיון **שנבנה** המקדש בירושלים כו'", ולא כיון **שנבחר** כו' — כי ישנו אופן בבחירה שאינו שולל את שאר כל המקומות כולן (כאמור לעיל בנוגע לבחירה בזמנו של אברהם אבינו) ומצד בחירה זו עדיין לא נאספו כל המקומות כולן לבנות בהן בית לה'. אלא דוקא כאשר "נבנה המקדש בירושלים" — רק אז "נאספו כל המקומות כולן לבנות בהן בית לה'".

(ע"פ שיחת 'דברים' תשמ"ב)

גם מסירות נפש יכולה להיות מאנוכיות

עבודת ה' לשם שמים • מהי מסירות נפש? • בין מסירות נפש של יהודי לשל גוי • סיפור מופלא על מסירות נפש מיוחדת של רבי לוי יצחק מברדיטשוב • מבט מיוחד ומרתק לפרשת-השבוע, לפי מדרשי חז"ל, הקבלה והחסידות לאור תורת חב"ד

לְמרות שאברהם אבינו התנסה מה' בעשרה נסיונות, הרי הנסיון העשירי והאחרון – לעקוד על המזבח את בנו יחידו יצחק – הוא הגדול מכולם, והוא המבחן האמיתי לנאמנותו המלאה והמוחלטת בה':

כה אמר ה' לאברהם אם לא תעמוד בנסיון זה ולא תעקוד את יצחק, יאמרו שגם עמידתך בניסיונות הקודמים "אין בהם ממש" ובלשון התלמוד (סנהדרין, פט,ב): "ניסיתיך בכמה נסיונות ועמדת בכלן, עכשיו עמוד לי בנסיון זה שלא יאמרו אין ממש בראשונים".

וצריך להבין מדוע רק נסיון זה מצביע על נאמנות מלאה ומוחלטת בה'? וכי עמידתו בנסיון ב"אור כשדים" כאשר בשל אמונתו נזרק לכבשן האש הלוהטת ומסר חייו ממש עבור האמונה בה' – אינה מצביעה על נאמנות מוחלטת וחסרת פשרות בה'? מדוע אילולי היה עומד בנסיון העקידה היו אומרים שבכל הנסיונות הראשונים אין ממש?!

בין עובד ה' רגיל לעובד ה' מתוך מסירות נפש

כל אדם מתרגש ומתפעל לראות יהודי עובד ה' במסירות-נפש המקדיש ומקריב כל חייו וצרכיו האישיים למען עבודת ה' – ללימוד התורה, קיום המצוות ומעשים טובים – בנאמנות מלאה ומוחלטת ולא לשם קידום אישי ותועלת אישית.

עבודת ה' שאינה ממסירות-נפש יתכן שהמניע לה אינו אהבת ה' ויראתו, אלא אהבה אישית של האדם את עצמו! יתכן שלומדים תורה בשביל לקבל טובת הנאה או כדי להשתמש בידיעות התורה כ"קרדום" לקידום מעמד וכבוד אישי, יתכן שמקיימים מצוות כדי לקבל שכר, וכדי להתחבר למקור השפע והחיים – הקב"ה, ולא לשם שמים ממש.

אבל כשאדם מוסר חייו עבור התורה והמצוות, או אז ברור שאין לו מכך שום תועלת או טובת הנאה אישית, שכן הוא מוכן למות למען האידיאל האלוקי, לכן מתלהבים ומתפעלים כל-כך מהעובד ה' עד כדי מסירות נפש, כי ברור שהוא עובד לשם שמים באמת ובתמים!

האמת היא, עד כמה שזה נשמע מוזר, שגם מסירות נפש יכולה להיות מאנוכיות וחיפוש תועלת אישית:

כי אדם המאמין בה' ובחיי העולם-הבא והיודע את דברי חז"ל ש"יפה שעה אחת של קורת-רוח בעולם הבא מכל חיי העולם הזה", הרי הוא מוכן למסור עצמו וחייו בעולם-הזה כדי לקבל שכר גדול ועצום בעולם-הבא, כלומר הוא מוכן למות לתועלת עצמו! ביודעו שכל ההנאות הגשמיות טפלות בהשוואה להנאות האדירות והמעולות שיקבל בגן-עדן!

להבדיל אלף אלפי הבדלות בין קודש לחול ובין קדושה לטומאה ובין אמת לשקר, הלא יש גויים המתים ומאבדים חייהם למען מטרה ואידיאל, כי עשו להם "שטיפת מוח" שקרית ומטופשת שבעולם הבא שכרם יהיה גדול ומכופל כהנה וכהנה, כלומר שבהגיון השכלי הם עשו חשבון שכדאי למות, כי

יפיקו מהמוות ריווח והנאה גדולה יותר מההנאה שיש להם בחיים!

לכן המיוחד במסירות הנפש של היהודי אינה בעצם העובדה שמוכנים למות למען מטרה קדושה ונשגבת ככל שתהיה, אלא בסיבה בגינה הם מוכנים למות ולמסור נפשם:

היהודי מוכן למסור חייו לא כדי לקבל שכר, אלא למען הרבות כבוד שמים! אין היהודי מחפש שכר ותועלת אישית בקיום המצוות ובמסירות הנפש, הוא מוכן למות אך ורק כי כך נצטווה מאת ה' ולא לתועלת האישית!

מסירות הנפש של אברהם

מסירות נפש מיוחדת כזו היתה לאברהם אבינו:

הטבע האנושי של ההורים לאהוב את ילדיהם ללא גבולות, ועל אחת כמה וכמה לאהוב בן יחיד שנולד לעת זקנה, שהאהבה והרחמים העצמיים אליו הם ממש עד כלות הנפש, והנה אברהם עומד לעקוד על המזבח ולשחוט את בנו יחידו במו ידיו!

עד דורו של אברהם אבינו העולם כולו האמין באמונות טפלות, עבודות אלילים והקרבת ילדים למוות על קורבן המולך במזבחות האש, והיה זה אברהם ששוטט בעולם במשך 137 שנים ולימד שכל זה הבל ושקר, הוא הרביץ את האמונה באל-אחד ושאסור להאמין בעבודה זרה ולהקריב ילדים למזבח האש של עבודת אלילים, ובמשך השנים הצליח לקרב רבבות אנשים לאמונה הטהורה בה' אחד;

עתה הוא עצמו הולך לבצע מעשה של העלאת בנו על המזבח, מעשה שהוא עצמו הטיף ולחם נגדו כל ימי חייו! הוא מערער את כל מפעל חייו האדיר שבנה במשך 137 שנה!

בעולם מושחת ומקולקל לימד אברהם את דרכי המוסר, הצדק והיושר, ועתה הוא עצמו עומד לבצע מעשה לא מוסרי ולא אנושי – לשחוט את בנו! ב"הר המוריה" שנקרא בין השאר משום שהיה ב"ארץ האמורי" (רשב"ם) שהיו מעליהם את ילדיהם למולך, עומד אברהם להעלות את בנו על האש!

זאת ועוד: התכונה הטבעית של אברהם היא חסד ואהבה, ואילו הקרבה ושפיכת דם (אף שהיא נעשית בהיתר ולשם מצווה), היא מעשה של גבורה המנוגד והפוך לחלוטין מטבעו האנושי. על הכל אברהם מוותר, והוא משכים ורץ בזריזות נפלאה ו"ברצון ושמחה" לעקוד את בנו, וכל כך למה: כי כך נצטווה מה'! הוא שש ושמח לקיים את מצוות ה'! זו המשמעות האמיתית למסירות נפש, ביטול הרצונות האישיים למען ציווי ה' יתברך.

במילים אחרות אברהם אבינו לא עשה שום חשבונות גם לא חשבונות של "להרבות כבוד שמים" כביכול: שהרי הקב"ה הבטיח לו שזרעו יפרה וירבה ויהיה לו המשך וקיום נצחי לדורי דורות, והיות שיצחק הוא בנו יחידו הרי לשם מילוי ההבטחה האלוקית יצחק בנו חייב לחיות, ואם ישחטהו שוב לא תוכל להתקיים ולהתמלא ההבטחה האלוקית, ולמרות זאת אברהם אבינו הולך לבצע את ציווי ה' יתברך בלי כל חישובים וחשבונות, כי הוא מקיים את הוראת ה' פשוטה כמשמעה בלי שום פלפולים ונסיונות לחפש 'היתרים' ודחיות, אלא קיום המצווה בנאמנות מוחלטת ובשלימות מלאה. בלי שום חשבונות של ריווח וכדאיות.

אם-כן ההגדרה הנכונה והמדוייקת למסירות נפש אינה מסירות החיים, אלא מסירות הרצונות והמציאות האישית, ניתן לחיות ולהיות במסירות נפש, כאשר עובדים את ה' לשם שמים בלבד ולא לשם התועלת האישית.

וזאת אנו לומדים ומקבלים כוח מאבינו אברהם, לעבוד את ה' לשם שמים ממש.

סיפור מופלא על רבי לוי יצחק מברדיטשוב

סיפור מופלא על הגאון האלוקי והקדוש, "אוהבן של ישראל", רבי לוי יצחק מברדיטשוב, המדגים את עוצמת המסירות והאהבה שיש ליהודי אל הבורא:

שנה אחת בערב חג הסוכות לא היה בנמצא בכל רחבי העיר ברדיטשוב המעטירה ארבעת המינים לקיום המצווה, ורבה של העיר, רבי לוי יצחק היה חרד ודואג לקיום המצווה. לפתע נודע שעובר בעיירה יהודי עם ארבעת המינים, אך הוא ממשיך בדרכו לביתו בעיירה אחרת. הפצירו בו כל בני העיר למכור את ארבעת המינים והלה סירב ולא הסכים למוכרם תמורת כל הון שבעולם.

זימן אליו רבי לוי יצחק והציע לו הצעה מדהימה: "תמורת ארבעת המינים אתן לך את כל ה'עולם הבא' שלי". כל השכר העצום המגיע לרבי לוי יצחק, בגן-עדן העליון בהיכלות הצדיקים הקדושים – הוא נותן לאותו יהודי תמורת ארבעת המינים!

הסכים אותו יהודי, החזוה נחתם, ורבי לוי יצחק קיבל את ארבעת המינים בשמחה עצומה ושש שמחה גדולה ועצומה באותו חג.

הבה ונתבונן בסיפור המופלא: את כל שכרו עבור קיום המצוות, גם את השכר שהוא יקבל עבור קיום מצוות ארבעת המינים, הוא מוכר ונותן לאותו יהודי, אם-כן מדוע הוא עמל וטורח כל-כך לקיים את המצוות! כי אין קיום המצוות לשם תועלת אישית ועצמית אלא אך ורק כדי לקיים את ציווי הבורא, עבדי ה' הננו ואנו מקיימים מצוותיו בפקודת ה' ולא לשם שום תועלת אישית!

אמור מעתה: לא צריך למות כדי להגיע לדרגת מסירות נפש, אפשר לחיות ולהאריך ימים ולעבוד את ה' במסירות נפש, כי מסירות נפש אמיתית היא "לשכוח" את עצמנו וטובותינו ולעבוד ה' אך ורק בשל ציווי הבורא!

עבודת ה' בשלימות בימות המשיח

בימות המשיח יגיע כל יהודי לשלימות בעבודת ה' והוא יתעלה לדרגה נעלית ויהיה במצב של ביטול אישיותו ורצונו לחלוטין, משום שכל כולו יהיה מסור ונתון בתכלית לקיום רצון ה' ועבודתו, ואז כל יהודי יוכל להגיע לדרגת עבודת ה' הנעלית של אברהם אבינו.

בזמן הגלות ישנם העלמות והסתרים המקשים על ראיית האמת האלוקית, ובגין כך ישנם הפרעות על הביטול המלא והמוחלט, אבל לעתיד לבוא, כאשר "את רוח הטומאה אעביר מן הארץ" האמת האלוקית תתגלה ואז היהודי יגיע לעבודת ה' הנעלית והנשגבת כמו של אברהם בשעת העקידה!

ויהי רצון שנזכה לגאולה האמיתית והשלימה, במהרה בימינו בקרוב ממש.

מקורות: לקוטי שיחות חלק כ, עמוד 73. חלק ח"י, עמוד 322. ועוד.

לחיות עם אברהם דדורנו

אבא ואמא יקרים!

מה שלומכם? מה שלום ארץ הקודש?

במוצאי שבת נח, ישבנו כמה חברים, ושוחחנו יחד על עניינים חשובים, עניינים של תמימים.

פתאום העלה מישהו את מחשבותיו בקול: "מה עם ה'ויעקב הלך לדרכו' שלנו?! אני זוכר איך שבכל שנה, בסוף 'תשרי' לקראת הנסיעה לארץ, היתה כזאת הרגשה של 'הפשלת שרוולים', זהו! היינו עם הרבי, קיבלנו כוחות, עכשיו חוזרים לארץ ישראל. כל אחד לחיים שלו, לקשיים, לאתגרים, לנסיונות וכו' וכו', מקווים ובטוחים שהכוחות שקיבלנו פה יעמדו לנו בכל מקום ומצב שנהיה.

"והנה השנה, שנת ה'קבוצה' – המשיך ה'תמים' בשאלתו – לא 'הלך' ולא 'לדרכו'... נשארים עם הרבי שנה תמימה, זה בעצם תשרי אחד גדול! חיים עם הרבי יום יום, מתפללים עם הרבי, מתוועדים עם הרבי, כל יום רביעי פשוט ושגרתי הופך ליום חגיגי ומיוחד!"

יש מה לענות על כזאת שאלה?! – אולי כן, אבל לנו השאלה כבר הספיקה.

עד כמה זה נכון! הרי כשחיים עם הרבי, אין דבר כזה 'יום רגיל', אין מושג כזה 'שבוע שגרתי', הרבי מכניס בכל רגע נתון מקסימום של עניין, ניצול, פעילות והתמסרות. כל רגע הופך להיות הרגע הכי מעניין בחיים, כל יום הופך להיות יום גדוש בהתמסרות לרבי על כל צעד ושעל. הרבי מכניס צבע בחיים האפורים שלנו.

ואתם, משפחתי היקרה, ושאר הקוראים החביבים, אל לכם לקנאות בנו – התמימים ד-770 – יתר על המידה, שהרי האמור לעיל נכון ומורגש בלב כל חסיד ומקושר היכן שימצא, כי החיים עם הרבי אינם מוגבלים בגבולות של זמן ומקום גשמיים. כשלומדים את השיחות, כותבים לרבי ושומרים על קשר בריא ורציף הרי שהחיים נהפכים להיות חיים מאושרים ותוססים. כל המתנה בתור לבנק מהווה הזדמנות לקשר את הסובבים לנביא הדור, וכל סעודה משפחתית שגרתית הופכת להתוועדות חסידית שמחה.

ובהשראת הימים הנכנסים: אם פר' לך לך היא פרשה שמחה כי חיים עם אברהם אבינו, מה נאמר אנו, אנשי דור השביעי שזוכים לחיות יום יום עם אברהם דדורנו – הרבי מלך המשיח שליט"א?!...

יום ראשון, ז' מר-חשון

בזמן המקדש סימל יום זה את זמן הגעתו של האחרון שבישראל לנהר פרת. גם כאן, בבית מקדש מעט העיקרי דזמן הגלות, ניתן לראות את אחרוני האחרונים שב'עולים לרגל' אורזים את מטלטליהם ומתארגנים לנסיעה ארצה להמשך קיום השליחות.

גם תלמידי ה'קבוצה' המסיימת יודעים שהשנה הנפלאה באה אל קיצה, והם עוסקים בסידורים אחרונים לקראת הפרידה הלא נעימה מהמקום שהם כל כך התקשרו אליו.

עבורנו, 'קבוצה' ס"ז, נחשב יום זה כשלב משמעותי בקביעות אצל הרבי. 770 מתרוקן, אלפי האורחים כבר אינם, הרגשה נעימה של "רק אנחנו והרבי" מתפשטת בלב כולם.

בז' מר-חשון מסתיימת למעשה תקופת החגים, וגם הפרוכת של ארון הקודש והמפה שעל בימת קריאת התורה מוחלפות מקטיפה לבנה לקטיפה אדומה.

ר' שלום בער קיבמן, לא מוותר על הזכות הנדירה, הוא מטפס בעצמו על הסולם, מסיר את הפרוכת הלבנה שתלתה במשך כל חודש תשרי ובמקומה הוא תולה את הפרוכת האדומה. גם פס הפרוכת המעוטר ב"יחי אדוננו" מוחלף לפס דומה אלא שבצבע אדום.

זכות מיוחדת יש לפרוכות של 770, והיא, שבכל כניסה ויציאה של הרבי לתפילה וכיו"ב, נוהג הרבי לגעת בידו הק' בקצה הפרוכת שממוקמת בדיוק ליד הבימה שעליה הרבי מתפלל.

בשעת לילה מאוחרת פורצת לה התוועדות ספונטנית על בימת ההתוועדויות. אלה הם תמימים מ'קבוצה' ס"ו שמתקשים לעכל את העובדה שלילה זה הוא הלילה האחרון שלהם אצל הרבי... מחר הם יוצאים לשליחות בכמה ישיבות בארץ הקודש.

בהתוועדות שכזאת כמעט ולא מדברים. בעיקר שותקים ואולי גם קצת מנגנים.

אף מילה לא תצליח להכיל את מטעני הרגש הממלאים את לב התמימים ברגעים אלו. הניגונים צובטי המיתרים שפורצים מהפיות מבטאים מין הרגשה כזאת של "אאחח... למה זה נגמר כזה מהר?!... לא מוכנים! רוצים להישאר עוד עם הרבי!"

אני, כמביט מהצד, אומר לעצמי: "יהחי יתן אל ליבו"... אתה רק מתחיל! תנצל, תחטוף, תתמסר, אל תבזבז שניה, תאסוף את כל מה שהרבי נותן לך בשנה המיוחדת הזאת. אמן כן יהי רצון.

גם בפינה המזרחית – צפונית מתקיימת התוועדות. הפעם מדובר על הרב **דוד לידר** מאוסטרליה שמתוועד כעת עם מקורביו

שיעור בענייני גאולה ומשיח לאחר תפילת מנחה

ריקודים חסידיים סוערים עם קבוצת הסטודנטים במוצאי שבת

משם. הרב לידר טוען שבמשך חיי השליחות הוא ממש רואה אלוקות על כל צעד ושעל, וכהוכחה לעניין הוא מציג בפני הקהל המרותק חלק מסיפורי המופתים המתרחשים בבית חב"ד בזכות ברכותיו של הרבי (ראה מסגרת).

יום שני, ח' מר – חשון

במהלך סדר 'נגלה' אחר הצהריים, אנחנו נפרדים מכמה חברי'ה שיוצאים היום לשליחות. אלה מסתובבים בין התמימים הלומדים, מקבלים מכל אחד נשיקה וחיבוק אוהב, והרבה ברכות לבביות להצלחה בהמשך הדרך מתוך שמחה וטוב לבב.

את הסיבוב אחרון ב-770 הם עושים בהתרגשות לא מוסתרת. נשיקה אחרונה לפרוכת, מבט עמוק ואוהב על הבימה של הרבי, עולים לכניסה הראשית שם הם אוחזים לרגע בידית של 'גן עדן התחתון' תוך כדי מלמול 'יחי אדוננו' ועוד כמה מילים מהלב ו... נוסעים. להתראות 770 אהוב, להתראות רבי יקר, עוד נחזור אליך, אנחנו מבטיחים!

בימי בה"ב (שני, חמישי, שני) שלאחרי ז' מר-חשון, נוהג הרבי מלך המשיח לצום. בעקבות כך נוהגים ב-770 להקדים את תפילת ערבית ככל האפשרי, כך שהיום, החל המניין של הרבי בשעה חמש וחצי, ואת הזמן שנחסר מה'סדר' בעקבות כך, השלמנו מרבע לשבע עד שבע, לפי הוראת ההנהלה.

הערב, בשעה תשע וחצי, מתקיימת אסיפה מיוחדת לכל התמימים ד'קבוצה' ס"ז, בוגרי ישיבת חח"ל צפת. האסיפה מתקיימת בכיתה שמתחת 770, ובמהלכה מעוררים אחדים מהתמימים בדברים היוצאים מן הלב, להמשיך ולהתחזק בניצול נכון ומקסימלי של שנת ה'קבוצה' אותה אנו מתחילים בימים אלו.

יום שלישי, ט' מר – חשון

הבוקר נפתח בשיעור חסידות מעמיק לתלמידי ה'קבוצה' מאת הרב **מיכאל חנוך גאלאמב.**

לקראת סיומו של סדר נגלה אנחנו זוכים לשיעור בחומר הנלמד מאת הרב יקותיאל פלדמן, ר"מ ונו"נ בישיבת תו"ת המרכזית 770.

בשיעור משתתפים כל תלמידי ה'קבוצה'. התמימים מתפלפלים עם הרב פלדמן בחיות ובחשק, עובדה שמעידה על התחלת שנה טובה של התמדה ושקידה בלימוד התורה, לנחת רוחו הק' של הרבי שליט"א מלך המשיח. השיעור נחתם בהכרזת 'יחי' ע"י התמימים, הכרזה שביטאה את המענה לתמיהת הרבי "כיצד יתכן שמתאספים עשרה מישראל... ולא מרעישים ע"ד ביאת משיח צדקנו".

גם היום, חוזר על עצמו המראה של תמימים מה'קבוצה' המסיימת שיוצאים לשליחות ברחבי העולם הגדול, והם נפרדים מ770 בריקודי "טייערע ברידער" ו"יחי אדוננו".

יום רביעי, י' מר – חשון

770 הוא מקום שמלא באירועים מעניינים ונדירים. כך גם האירוע שמתקיים היום מייד לאחרי 'סדר נגלה', כאשר אנו, עשרות תמימים, מתיישבים ל...'סעודת עניים"! כן, ממש כך! מתברר שבדיוק הערב זוכה הת' ראובן אורבן לחגוג את חתונתו בארץ הקודש, ובהתאם לדברי הרבי שליט"א ב'דבר מלכות' פר' 'כי תצא' (בקשר לחתונה) "חיזוק מנהג ישראל לערוך סעודת עניים", הפקיד החתן סכום הגון ביד ידידיו דכאן והם דאגו לסעודה מלאה, לרווחת כל התמימים ולזכות החתן והכלה.

בשעות אחר הצהריים, אנו שומעים מלמעלה את קולם הזך של עשרות תינוקות של בית רבן, כשהם מכריזים את שנים עשר הפסוקים ו'יחי אדוננו', וזהו סימן ועדות אשר יום רביעי הגיע ויש להתחיל להתכונן לשבת 'לך – לך', כאשר הפירוש ב'להתכוננן לשבת' כשמדברים אצל תמימים הוא, ללמוד שוב ושוב את ה'דבר מלכות' של השבת שהרי לא שייך כלל להיכנס לשבת לפני שאתה בקי בשיחה הקדושה כבכף ידך.

נמרצותם והתמסרותם של התמימים אינה יודעת גבולות, וזה מה שמביא לפתיחתו של שיעור חדש בענייני גאולה ומשיח. השיעור יתקיים בעז"ה בכל ערב – החל מהיום – בשעה רבע לשמונה. היחודיות ששיעור זה לעומת שאר השיעורים שמתקיימים במשך היום, הוא בכך שבשיעור זה אין המשתתפים קוראים בזה אחר זה קטעי שיחות מתוך הספר אלא שיש מוסר אחד (בכל יום) והוא מכין עניין בגאולה ומשיח ומוסר אותו בעל פה, באופן שמאפשר לכל המשתתפים ללבן ביחד את הנושא ולהבינו לאשורו ולעמקו.

הרעיון החדש מתקבל בזרועות פתוחות וכבר בשיעור הראשון ניתן לראות השתתפות מכובדת בהחלט של תמימים ואנ"ש שקיום הוראתו הק' של הרבי אודות עריכת שיעורי גאולה ומשיח יקרה לליבם.

רשות לרופא לרפאות, ולא לפסוק ההיפך!

מסיפורי הרב **דוד לידר** שליח הרבי מלך המשיח שליט"א באוסטרליה:

לפני כחודש, הגיעו לבית חב"ד זוג יהודי, תושבי המקום אמנם, אך מאד לא מתעניינים בדרך כלל, וכשדמעות בעיניהם הם מספרים לי על בנם היקר והחביב שנתקף פתאום בשיגעון מבהיל, והרופא שראה אותו ובדק את העניין אמר להם שאין מה לעשות ושיתחילו להתרגל... זה הבן שלכם, תשלימו עם המצב! "זה כמו לדפוק מסמר בתוך בול עץ, ולעקור את ראש המסמר, אי אפשר לעולם להוציא את זה..." כך אמר הרופא האוסטרלי.

"שמענו פעם שיש אפשרות כזאת שנקראת "להתפלל", אתה יכול לעשות לנו את זה?" שאלו ההורים המדוכאים את הרב לידר.

הרב לידר הסביר להם איך מתפללים לה', וביחד עם זה הבהיר להם שכל ברכות הקב"ה עוברות דרך נשיא הדור, כך שתוך כמה דקות הם כבר היו ישובים מסביב לספר "אגרות קודש", קוראים ביחד את ברכת הרבי על צרתם.

מענה הרבי היה מדהים: "ובמענה למה שכותב אשר בעקבות דברי הרופא נפלה רוחו שלו ושל זוגתו תחי'... הנה ידוע דרשת חז"ל על הפ' ורפא ירפא ניתנה רשות לרופא לרפאות... ולא לפסוק ההיפך ולפעול יאוש וכו' ..."

קמתי ממקומי בהתרגשות — מספר הרב לידר — ואמרתי להורים בביטחון: "זהו! אין מה לדאוג, הבן שלכם הולך להיות בריא בקרוב מאד..."

כמה מהנוכחים במקום ניסו לרמוז לי בעדינות שלא כדאי להבטיח, "מאיפה אתה יודע למה הרבי התכוון?!" ועוד כל מיני משפטים כאלה, אבל לא היה להם עם מי לדבר. ההורים — שהספיקו בינתיים לקחת על עצמם החלטה להניח תפילין ולהדליק נרות שבת — נדבקו מהביטחון והאמונה וציפו לנס.

לאחר פחות משבוע מתקשר אלי האבא, קולו נשמע קצת אדיש, אולי בכדי להגביר אצלי את אפקט ההפתעה... ובפיו בקשה מעניינת: "יש לי מתנה להביא לך, מתי אפשר להגיע?"

זו היתה תמונה ממוסגרת בה רואים את זוג ההורים, הילד הבריא והצלול, ומנהל המחלקה בה טופל הילד. כולם עומדים מחוייכים, מאושרים, מודים לה' על שנתן לנו את הרבי מלך המשיח, מחולל הניסים העל טבעיים.

יום חמישי, י"א מר – חשון

לתפילת שחרית במניין של הרבי ניגש הרב חנינא שפערלין, וזאת לרגל יום ה'יארצייט' של אביו ע"ה שחל היום. לאחר התפילה זוכים התמימים להסב לסעודת ה'יארצייט' שמכילה הפעם שפע מיוחד מתמיד. כולם מרימים כוסית 'לחיים' ומאחלים שיזכה לעילוי נשמה הכי גדול שהוא ההתלבשות בגוף גשמי כאן למטה ותיכף ומיד ממש.

גם היום — בעקבות ימי ה'בה"ב' — מתקיימת תפילת ערבית בזמן מוקדם מהרגיל כשהפעם השעה היא חמש שלושים וחמש.

השיעור החדש של רבע לשמונה שרק אתמול נפתח — כזכור — מכפיל הערב את כמות המשתתפים, והמארגנים — שלא חלמו אפילו על כזאת הצלחה — עומדים משתאים לנוכח צימאון ותשוקת התמימים לכל קיום רצונותיו הקדושים של הרבי.

כבכל 'ליל שישי', גם הלילה מתקיים השיעור העיוני בעניני גאולה ומשיח. מוסר השיעור הוא הרב **יצחק ליפש** שליח הרבי מלך המשיח שליט"א לצפת, והנושא הוא: "עתידה ירושלים שתתפשט עד דמשק".

הרב ליפש מתבל את השיעור בסיפורים מרתקים שארעו בתקופת מלחמת יום הכיפורים, ומביא לידיעת כולם את דברי הרבי באותה תקופה אשר היו צריכים לכבוש את דמשק.

אחד מהשלוחים שכבר הגיע לכבוד 'כינוס השלוחים' הקרב ובא הוא הרב **בצלאל קופצ'יק**, שליח הרבי מלך המשיח לפונה שבהודו. במשך הלילה הוא מתיישב עם התמימים להתוועדות תוססת, בפינה המזרחית — צפונית.

הרב קופצ'יק מספר על חוויות משנת ה'קבוצה' שלו, על שמירת הסדרים שנדרשה מהם, ועל ההתמסרות ההדדית שהם גילו אחד כלפי השני, במשך השהות ביחד אצל הרבי.

בשעה מאוחרת במיוחד מסתיימת ההתוועדות, ואנו התמימים יוצאים ממנה בהחלטה איתנה אשר בעזרת ה' נשתדל אנחנו שהרבי שליט"א יקבל רק נחת ותענוג מהתנהגותנו ולימודנו.

יום שישי, י"ב מר – חשון

בעקבות הזזת השעון בשבוע שעבר, עומדת השבת להיכנס מוקדם מן הרגיל, מה שמביא את התמימים להזדרז במיוחד, ולצאת ל'מבצעים' מיד אחרי התפילה.

יש רק ארבע שעות ואנו מנסים להכניס בהם כמה שיותר. רצים מחנות לחנות, עוד יהודי ועוד יהודי, מקשרים את כולם לראש.

שבת קדש, פר' לך-לך

אינו דומה הנכנס לשבת כשה'דבר מלכות' כבר בראשו ובליבו לנכנס לשבת לפני לימוד ה'דבר מלכות'. זוהי עובדה ברורה והיא נכונה בכל שבת בשנה. על אחת כמה וכמה בכזו שבת כאשר הרבי מכניס כאלה עוצמות ב'דבר מלכות', כאלה תגליות מרעישות שהרבי מגלה בנו עצמנו, הרי כשנכנסים לישבת לך-לך', ובפרט ב770, מקומו של הרבי בעצמו, השבת הזו אומרת המון. שבת של הרבה כוחות, יכולות אין סופיות של כל יהודי באשר הוא.

שבת זו היא השבת הראשונה של ימי החורף, בה מתחיל 'סדר' מיוחד לתלמידי הישיבה. ה'סדר' הוא מכניסת השבת ועד לשעה שמונה עם הפסקה לתפילת מעריב במניין של הרבי, באישור ההנהלה, כמובן.

קבוצה ענקית של כמה מאות סטונדטים אמריקאים מגיעה לתפילת מעריב של ליל שבת ב-770. בתחילה הם עומדים קצת נבוכים, אך כששירת ה'יחי' שבסיום ה'לכה דודי' פורצת מפיות הקהל, הם מוצאים את עצמם במרכזם של מעגלי ריקוד סוערים, איש יד על כתף רעהו, שמחים ומקפצים, ממש כ'תמימים' מן השורה.

ה'סדר' הארוך מנוצל ע"י התמימים ללימוד שיחות של הרבי על הפרשה או מאמרי אדמו"ר הזקן מ'תורה אור'. בסיום ה'סדר' מתקיים 'סדר ניגונים' מרטיט במרכז 770 ובסיומו חזרת מאמר על ידי אחד

התמימים.

לערך בשעה שמונה מתפזרים התמימים לעריכת סעודת השבת. יש ההולכים לחדר האוכל של הישיבה, שם נהפכת כל סעודה להתוועדות רעים מעוררת, ויש הנוהגים לסעוד בבית משפחות אנ"ש מהשכונה כשאחת מהמטרות בזה היא להתנהג באופן של "חסיד יוצר סביבה" ולהקרין הרבה חיות חסידית בכל בית אליו נכנסים.

בבוקר מתקיים השיעור ב'דבר מלכות' המסורתי, וזוהי בעצם נתינת הזדמנות לכל המשתתפים ללמוד את השיחה ממש בסמיכות לתפילה, כך שבזמן התפילה ניתן 'להתפלל עם הדבר מלכות' להפנים אותו ולחיות אותו.

בקריאת התורה במניין של הרבי עולים חתנים רבים. כל אחד מהם 'נרגם' בעשרות שקיות של מיני מתיקה.

ההתוועדות של הרבי מתחילה בשעה אחד וחצי בדיוק. הגבאי ממלא את גביעו של הרבי ביין והקהל פורץ בשירת 'יחי אדירה'. מכיוון שאת הרבי אנו עדיין לא רואים משום מה וגם שיחה לשבת פר' לך-לך ה'תשס"ז, עדיין איננו שומעים, לכן ממשיכים בינתיים במנהג שאחד החסידים קורא בקול חלק משיחה של הרבי. הרב יוסף רייצעס נעמד על הספסל וקורא בקול כמה וכמה סעיפים מה'דבר מלכות' השבועי.

במשך ההתוועדות מנגן הקהל את ה"רוסטובער ניגון" המיוחס לרבי הרש"ב, וזה לכבוד יום הולדתו החל בשבת הבאה.

להתראות, משפחה יקרה!

אצלנו ב-770, החל ממוצאי שבת מתחילים התמימים לחיות עם שאלת הרבי הרש"ב: "...ומפני מה אלינו אינו נראה...".

מאמין ובטוח שעד הדפסת העיתון נוכל כבר לרקוד ולשמוח,

כאשר הרבי יראה גם אלינו ודווקא אלינו.

יחי אדוננו מורנו ורבינו

מלך המשיח לעולם ועד

מענדי

770 – בית משיח

ראש עיריית שדרות אלי מויאל בראיון מיוחד ל"בית משיח":

אלף קאסמים על עיר משותקת

בראיון ל'בית משיח' דורש ראש עיריית שדרות אלי מויאל מהממשלה לתת לצבא לסיים את המלאכה. "העיר משותקת. הרחובות בשבוע האחרון היו ריקים. התושבים ספונים בבתיהם ומפחדים לצאת. הלימודים נעשים בשתי משמרות" • בראיון משבח ראש העירייה את הפעילות המיוחדת של בית חב"ד, במיוחד בתקופה הזאת

ה

ראיון עם ראש העירייה מר אלי מויאל התקיים ביום שישי האחרון. כמות הקאסמים שנפלה באמצע הראיון עימו, הוכיחה את מצבה העגום של שדרות. ראש העירייה אלי מויאל מרוצה אמנם מהמבצע שהחל בסוף השבוע האחרון, אבל חושש מאד מהבאות ומצפה שהפעם אכן הצבא יסיים את העבודה.

ראש העירייה שעדיין מאורעות ההינתקות צרובים במוחו ובתודעתו, לא רגוע. הוא הזהיר והתריע, עמד בראש המוחים, ולקח את הסיכון לצאת נגד משפחת ראש הממשלה שרון.

כאשר הצבא יצא מעזה וסגר את השערים, עמד מויאל בטור האחרון. אותה שעה ביקשו כלי התקשורת את תגובתו, והתגובה שיצאה מפיו הייתה: "אנחנו עוד נחזור לפה ובתנאים קשים הרבה יותר", אמר וידע בדיוק על מה הוא מדבר. מתפקיד ראש עיריית שדרות הפך בעל כורחו ל"מפקד האזור" ולאחד מראשי הערים הפופולאריים בישראל.

מאז ההינתקות אתה מתריע וזועק על המצב החמור בו נקלעה העיר שדרות והאזור כולו, והנה סוף סוף המבצע "ענני סתיו" יצא לדרך. אתה מרוצה?

לא מדובר בהצלחה שלי. אני חושב שצה"ל הבין סוף סוף כי אי אפשר לתת לרצועה להיות חממת הטרור הגדולה בעולם מתחת לאפה של ישראל, וחייבים להתחיל לטפל בזה. אנחנו ידענו את זה כל הזמן. אני לא רוצה לומר שאני שמח, אבל בשביל ההתחלה, זה מצב טוב.

מעט מידי ומאוחר מידי?

אני מעדיף לא לדבר כאשר חיילי צה"ל נמצאים בסכנת חיים. נחכה שיחזרו משם ונראה מה נעשה. בסופו של דבר, מדובר במבצע מתגלגל ועדיין אי אפשר לדעת לאן זה יוביל.

בזמנו דיברת על הפתרון למחוק את בית חנון?

עושים צעדים בכיוון הזה. ברור לי שבסוף הם ייאלצו לעשות את זה. ניסינו הכל וזה לא עזר. אין עניין להרוס להם כמו שהמטרה שלנו היא לשמור על הביטחון. האמריקאים כפי שנהגו באפגניסטן היו עושים את זה אצלנו מזמן.

אתה עדיין ממשיך לשמוע את הקולות שהפתרון הוא רק מדיני?

הרי גם לשיטת אלו שמוכנים לוותר וויתורים מדיניים, הרי אין עם מי לדבר. מחוסר פעולה ייהרגו בינתיים אנשים בגלל מעשי טרור. הרי כולם יודעים את התוצאות ההרסניות כאשר הרצועה מתחמשת והיא נהפכת לאזור הטרור הגדול ביותר בעולם. אין מקום בעולם בו יש חממה כל כך נוחה וקלה לטרור כמו רצועת עזה שהיא ללא דין וללא מושל, אלא חבורות-חבורות של טרוריסטים.

אל קעידה ואנשי משמרות המהפכה של איראן כבר נמצאים ברצועת עזה?

להערכתי, ועד כמה שאני יודע, אכן כן. כל אויבי ישראל והמרעין בישין התקבצו למקום אחד, ועושים הכל על מנת לחסל את ישראל ר"ל ולפגוע ביישובים.

במשך שנה וחצי, מאז תוכנית ההינתקות, אתה עומד מתריע ונדמה כי קולך נקול קורא במדבר. הקאסמים ממשיכים ליפול על רחובות שדרות ואין פוצה פה ומצפצף.

מה אני יכול לעשות חוץ מלצעוק? קולי לא נשמע. הציבור מבין אותי. אבל מי שמחליט זה הממשלה, ומטעמים שלה חשבה לעכב את המבצע. אני כעת מבחין שלפחות בנקודה הזו היא שינתה כיוון.

מה בעצם היעד הסופי שאתה מצפה מהמבצע שהחל להתגלגל כעת?

ממשלת ישראל חייבת לתת הנחיות לצה"ל שהפעולה תסתיים באופן שיגרום למחבלים להבין שלא ישתלם להם לירות עוד קאסם אחד לעבר היישובים. רק בזה אנחנו נראה הצלחה של המבצע. צריך לדבר גלויות: אין תהליך מדיני ולא יהיה תהליך מדיני. אין עם מי לדבר. אולמרט ביטל את הפגישה שלו עם אבו מאזן כיוון שהבין שאין עם מי לדבר. מה שנותר הוא לשמור על הביטחון בצורה הכי טובה, אבל זה לא קורה, שכן חבל ארץ שלם סובל מאי שקט וסובל את התופת הזה יום יום ושעה שעה.

●

מר מויאל, בתקופת ההתנתקות יצאת בקריאות נגד ההינתקות ועמדת בראש תנועת המחאה. אתה אומר להם היום 'צדקנו'?

אני הייתי ראש העירייה היחידי שהתבטא נגד ההינתקות, מהמתנגדים הגדולים מקרב חבריי ראשי הערים. עמדתי בכל ההפגנות ולא ויתרתי עד הרגע האחרון.

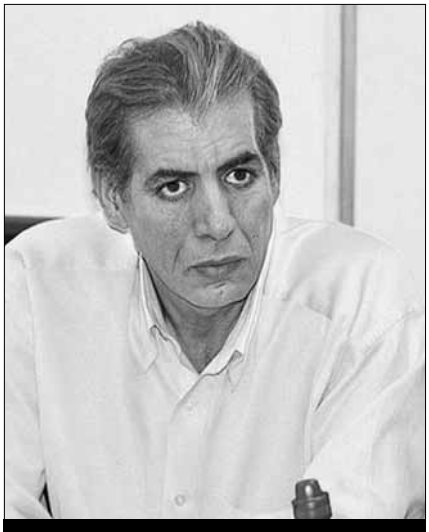

כאשר הצבא יצא מעזה וסגר את השערים, עמד מויאל בטור האחרון. אותה שעה ביקשו כלי התקשורת את תגובתו, והתגובה שיצאה מפיו הייתה: "אנחנו עוד נחזור לפה ובתנאים קשים הרבה יותר", אמר וידע בדיוק על מה הוא מדבר

אני לא בא לומר שאני צודק, אני בא לשנות. אז מה אם צדקתי? אז צדקנו! לצערנו אנחנו צודקים שוב ושוב, אבל ממשיכים לסבול. האם זה שצדקתי יבנה מחדש את גוש קטיף וצפון הרצועה? האם זה יחזיר את היהודים הנהדרים הללו לבתיהם? בסופו של דבר לא הצלחנו למנוע את התהליך ולא הצלחנו לשכנע, וכעת אנחנו משלמים את המחיר בגדול.

לדעתך, המנהיגים שם למעלה למדו לקח?

לצערי, עולם כמנהגו נוהג. אין חדש תחת השמש. את הפער של תפיסת המצב תוכל לראות ממה שהתחולל ערב פריצת המלחמה בלבנון. האג'נדה של ממשלת אולמרט הייתה ההתכנסות. שלשה ימים לפני פריצת המלחמה עוד דיברו עליה. זה היה הכיוון שמישהו הכתיב ואך אחד לא טרח לבדוק אותו. רק כאשר בורא עולם הביא עליהם מלמעלה את מלחמת לבנון השניה ובכך למעשה אמר להם 'תראו היכן אתם חיים, חברים תתעוררו'.

●

מה המצב של תושבי שדרות?

הרחובות בשבוע האחרון היו ריקים. התושבים ספונים בבתיהם ומפחדים לצאת. תושבים רבים יצאו בסוף השבוע אל מחוץ לשדרות כדי להתאוורר מהמצב. כך אנו חיים את השגרה המתוחה הזאת. על פי ההחלטה שלנו, כיתות שאינן ממוגנות, תלמידים לא ילמדו בהם ומשום כך לומדים בעיר שתי משמרות של לימודים. תושבי העיר מתוחים מאד עצבניים וכועסים. צריך לקחת בחשבון את הסבל הנורא שהתושבים עוברים בשנה האחרונה. הנחמה הקטנה היא המבצע שיצא לדרך כעת, ומצפים שצה"ל הפעם אכן ימגר את הטרור ויפסיק את הירי.

כמה זמן אמור להמשך המבצע הנוכחי?

דיברו בין שבוע עד עשרה ימים, וזה מה שביקשו מאתנו להתארגן. יכול להיות שבסופו של דבר זה יימשך יותר.

היית אמור להופיע השבוע באו"ם כדי להביא לשם את מצבה של שדרות.

היו אנשים מהאו"ם שביקרו אצלנו ושמעו את הטענות שלנו וביקשו שאבוא להיפגש. בעולם שומעים ומקבלים רק את הסיפור של עזה וג'יבליה ואף אחד לא מספר מה קורה אצלנו – כמה אזרחים פגועים מפוסט טראומה. העסקים בשדרות לקראת פשיטת רגל מוחלטת. אך בגלל המבצע נאלצתי לדחות את הביקור. למעשה אני כמעט ולא יכול לצאת מהבית. מראש עיר נהפכתי בעל כורחי למפקד האיזור.

אתה גם כמעט ונפגעת.

לפני מספר שבועות נפל קאסם עשרה מטרים מביתי. ביום חמישי האחרון נפל קאסם נוסף כמאה מטר מהבית שלי. כמה שאנחנו מתורגלים, זו עדיין חוויה לא נעימה.

אתה זוכר בוודאי את ההבטחות, מה יקרה אם הפלשתינים יזרקו עלינו קאסמים אחרי ההינתקות?

אמרו שהאדמה תרעד. האדמה היחידה שרעדה, זו אדמת שדרות וביישובים הסמוכים. מאז ההינתקות ירו יותר מאלף

קאסמים על שדרות. הם הגבירו את ירי הקאסמים בצורה משמעותית. אמרנו שההינתקות תתן רוח גבית לטרור אבל לא הקשיבו לנו. הרי גם לשיטת מצדדי ההינתקות, עליהם לפחות לחסל את הטרור. ואני שואל, איך יצאתם משם סתם כך בלי שום הבטחה. אבו מאזן הרי לא התחייב כלום. אם כבר מגרשים יהודים, הרי שלפחות תהיה תמורה כלשהי.

המצחיק הוא, שאותם הזויים שתומכים בהתנתקות אומרים לי שבכך השגנו שהמעמד שלנו בעולם יותר נוח. זו בדיחה. הצרפתים יאהבו אותנו בגלל ההינתקות? מה נוח לנו בעולם? אני לא רואה השתפרות. ומאידך גיסא – תוכנית ההינתקות גרמה לפילוג הגדול ביותר ביהודים ולשסע שאי אפשר לאחותו. זה תהליך שיקח שנים. לקחו אנשים שהם פשוט מלח הארץ, והותירו אותם מבולבלים לגמרי. אין להם לא אדמה לא בית לא רעיון ולא דרך.

●

מתי נפל אצלכם הקאסם הראשון?

באפריל 2001 נורה הקאסם הראשון לכיוון שדרות. אני ראיתיו נופל במו עיני. אפשר לומר שהעיר שדרות נעצרה מלכת מאז הקאסמים, וביתר שאת מאז תוכנית ההינתקות. זו לא אותה עיר. הכל התרסק לנו בפנים.

אתה שכנו של תושב הנושא גם את התואר 'שר הביטחון'?

הוא לא במפלגה הנכונה. מעולם לא תמכתי בדעותיו. באמת תשאל אותו את השאלות הללו, איך הוא שומע ומרגיש ונותן לדבר הזה להמשך. אני לא מסכים לדרך

אמרו שאם המחבלים יירו קאסמים על שדרות אחרי ההינתקות, אדמתם תרעד. האדמה היחידה שרעדה, זו אדמת שדרות וביישובים הסמוכים. מאז ההינתקות ירו יותר מאלף קאסמים על שדרות. הם הגבירו את ירי הקאסמים בצורה משמעותית

המדינית שלו. אני מקווה שגם הוא מבין שאי אפשר להביא שקט על ידי דיבורים. וגם אם כן, הרי אין עם מי לדבר. כך זה מאז ערפאת וביתר שאת מאז עליית החמאס.

כשצה"ל היה בעזה, הוא שלט באיזור. היה לו מודיעין טוב והיה קשה מאד לבנות חממת טרור. היום, בתוך שנה ורבע, הם חימשו את כל הרצועה בטילי נ.ט. ומטעני צד. לצערי, מה שאמרתי אכן התקיים, וצה"ל אכן חוזר בתנאים קשים יותר. הרמטכ"ל חלוץ אמר שיש בעזה עיר תחתית. המחבלים עבדו קשה מאד בשנה האחרונה. יש עשרות מנהרות שבעדן מבריחים אלפי טון של כלי נשק.

אתה נשמע מיואש...

הנה רק דיברת ואני שומע "שחר אדום". נופל לנו כעת עוד קאסם... רק אתמול נפלו עלינו שבעה או שמונה מטחים.

●

מה יש לך לומר על פעילות חב"ד בימים אלו בעירך?

אני ידיד נפש של משפחת פיזם המכובדת. אני חייב כאן לציין את הרב משה ואחיו הרב חננאל שעושים עבודת קודש מיוחדת. הלוואי וירבו כמותם. אנשים צנועים שתורמים לקהילה. הם האור בקצה המנהרה של העיר שדרות, ולכן אנחנו מסייעים להם ככל האפשר. כל עניינם זה לתת, לעזור ולתמוך.

למרות שאני לא אדם דתי, לא צריך לשכנע אותי בחשיבות הפעולות שעושה חב"ד. אני עצמי מניח תפילין. ואני אומר בצורה מפורשת, בלי תורת ישראל אין קיום לעם ישראל. עם ישראל ארץ ישראל תורת ישראל הולכים יחד. אם תוציא אחד מהם מהמשוואה הזאת, אין קיום לעם ישראל.

לסיום?

למרות המצב, אני בסופו של דבר אופטימי. אנחנו עם שמצפה לגאולה כל הזמן. אני בטוח שיום אחד הנהגת ישראל תסתכל על המצב בצורה נכוחה ובריאה. היו לנו בשנים האחרונות נביאי שקר שדיברו על "שלום" ובכך הוליכו את העם שולל. הם אמרו "קאסמים שמאסמים", "חפצים מעופפים", וקראו לנו "מתבכיינים". אנחנו סולחים להם, אבל מצפים שיתפכחו, כי הגיע הזמן.

דיוק בסיפורים

נדהמתי לקרוא בגליון 573 ע' 16 מה שכתב רלוי"צ גינזבורג, סיפור שאדמו"ר הזקן מינה את בנו כ"ק אדמו"ר האמצעי שילמד עם האברכים וידריך אותם בעבודת ה', ועבר דרך שם החסיד המפורסם ר' יקותיאל ליעפליער, והפטיר בביטול: מה? בערל מתוועד?

מכך משמע כאילו יש מקום לומר, שהרבי אומר כך, והחסיד אומר להיפך ח"ו! וממשיך שם שר' יקותיאל עוד אישר שכך הי' צריך להגיב! ובהמשך מאמרו כותב ביאור על-זה מר' מענדל ע"ה פוטרפס, שעל-פי קבלת-עול שייך זה הענין. ואנני מבין איזה חסידישקייט ואיזה קב"ע יש כאן כאשר החסיד אומר היפך מהוראת הרבי!

האמת היא שהסיפור כפי שכתוב במאמרו מוטעה, שמעתי את הסיפור מהרה"ח ר' אברהם ע"ה דריזין (מאיאר) באופן אחר. הסיפור הוא אודות ר' נחום, בנו של אדמו"ר האמצעי, שתיכף אחר הסתלקותו של אדמו"ר האמצעי מינו אותו לרבי, והוא התחיל לנהוג באדמורו"ת, וכאשר ר' יקותיאל עבר דרך שם ביטל אותו, ואמר: "נחום'קע איז אויך אַ רבי"!, ואז אירע מה שאירע עם האברך. וע"ז אמר ר' יקותיאל שהוא הי' צריך לבטלו מאחר שהרגיש שאינו שייך להיות רבי, והאברך הי' צריך להכותו מאחר שלפי דעתו הי' רבי.

ב) בגליון 574 מספר ר' חיים אשכנזי סיפור אודות הרה"ח ר' אשר ע"ה ששונקין עם הרבי מה"מ, וכנראה לא דייק בהסיפור. כי שמעתי את הסיפור מר' אשר סמוך לזמן התרחשותו. וסיפר לי שהרבי אמר לו ביחידות "איר" (אתם) ולא "דו" (אתה). ר' אשר אמר לרבי: לא פיללתי לכזה ריחוק, בזה שהרבי אינו אומר לא "דו". וע"ז ענה לו הרבי: "ווּאָס זאָל איך טאָן אַז איר קוקט אויס עלטער פאַרן טאַטן"! (מה אעשה שאתה נראה מבוגר יותר מאביך).

פנחס קארף
קראון הייטס

בימים ההם אין מלך בישראל

החלטה שלא להחליט

בשבוע שעבר התכנס הקבינט הביטחוני במטרה לדון בסכנה הביטחונית הניצבת כתוצאה מפתיחתו של ציר פילדלפי, אותו ציר שנמסר לפלשתינים במסגרת תוכנית ההינתקות, ומאז ועד היום הצליחו לחפור דרכו מאות מנהרות בעדן מוברחים אלפי טונות של כלי נשק, מחבלים, ומאמני טרור שהפכו את רצועת עזה לחבית נפץ של ממש.

לכל מי שציפה שיעשו משהו כדי שבעוד שנתיים לא נשאל כיצד הפכה רצועת עזה ללבנון שנייה – התבדה. אותה ממשלת נמושות בראשות אולמרט, זו שהמשיכה את דרך הממשלה הקודמת שקיבלה את תוכנית ההינתקות וגירוש היהודים בצורה הכי חובבנית, תוך הפעלת כל הקומבינות והספינים האפשריים, נאלמה לפתע דום מול הסכנה המוחשית המאיימת על תושבי ארץ הקודש.

כמו תמיד, הפעולות הצבאיות שנעשות, הן נקודתיות, חסרות תוחלת ואין בהם ממש. המבצע האחרון שהצבא החל לבצע סוף סוף, לא רק שלא יביא רגיעה לשדרות וליישובי הנגב והקיבוצים באזור, אלא יחריף את המצב. בעוד שקצינים בצבא מתגאים עד כמה הצליחו להשמיד את המשגרים, הרי מטחי הקאסמים גוברים והולכים.

שוב פעם מנסים לעשות שליש עבודה במטרה לדחות את ההכרעות האמיתיות לשלב מאוחר יותר. השיטה הזאת, לא רק שלא ממתנת את הלחצים מצד העולם, אלא מגבירה את העוינות כלפי ישראל. בכך שלא מסיימים את העבודה הצבאית, נצטרך לחזור לסיבוב הבא בתנאים קשים בהרבה. מדהים (ואולי לא) שכולנו רואים את שר הביטחון וראש הממשלה מכריזים השכם והערב כי הם לא מתכוננים לכבוש מחדש את עזה. בכך, לא רק שהם אינם ממתנים את הלחצים מצד מדינות העולם, אלא שגם המחבלים העזתים מבינים היטב את המסר הברור: המשיכו בפעולותיכם!

במקום להודות בכישלונות שהיו עד כה, ממשיכים ראש הממשלה ושריו לדבוק בעמדותיהם, ולא מוכנים לעשות את הנדרש כדי לתקן את העוול החמור. המינימום הנדרש לעצור את הקטסטרופה, הוא לכבוש מחדש את ציר פילדלפי, ולעצור את הזרמת הנשק לרצועה. הרי אלו שהובילו למצב הנוכחי הבטיחו כי לא יתנו למצב הזה לקרות. אבל אפילו החלטה מינימאלית כזאת לא העזו לקבל, וכל זאת כאשר השר ליברמן נמצא בממשלה על מנת "להציל את המדינה".

כאשר רואים את המצב הנוכחי, עד כמה חיי עם ישראל הפכו להפקר, וכיצד מכל ארבע הרוחות המקיפות את ארץ ישראל בונים מרכזי טרור מסוכנים ביותר, אפשר להבין עד כמה המלחמה על ארץ הקודש היא מלחמת מצווה, וכי אסור לנוח ולו לרגע אחד על זרי הדפנה.

לכל אחד יש בכוחו להביא לשינוי המצב, ובפרט במצב הנוכחי מאז בוצע פשע ההינתקות או אז עיניים רבים נפקחו, והזיות המזרח התיכון החדש נמוגו ונעלמו בעשן. כעת יש רבים מתמיד שהנם 'כלים' לקבל את דבר ה' זו הלכה. עלינו להביא בפניהם את דבר ההלכה כהווייתה, ודברי הרבי כפשוטם, ובעזרת ה' עם ישראל ינצח וארץ ישראל תשמר מכל אויביה ונשב בשלום ובבטחה עד ההתגלות המלאה של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח.

נבואה גלויה: מה יקרה כאשר יורידו מהערבים את ההשגחה?

בפרשת 'יראה' תשל"ח, ניבא הרבי מה יקרה בשטחים מהם יורידו את ההשגחה מהערבים ויתנו להם שלטון עצמאי. רבים הם היום האנשים שהפכו חכמים לאחר מעשה, אבל כשקוראים את הדיבורים ההם שנאמרו באותם ימים, עומדים נדהמים לראות עד כמה דבר אחד מדבריו של הרבי מלך המשיח לא שב ריקם, בעוד כל החכמים, כולל רבנים דגולים, עמדו מהצד ותמכו בהסכמי שלום ובכך הובילו את עם ישראל למצב החמור שנוצר בעקבות אותם הסכמים. לקרוא ולהזדעזע.

..מזה רואים עד כמה אי אפשר לסמוך על הבטחות. שהרי גם בנוגע למדינה זו הם הבטיחו הבטחות ולא קיימו אותם. ועל-אחת-כמה-וכמה שבנוגע לארץ ישראל שלא יקיימו את ההבטחות. מאחר שבנוגע למתרחש עתה בלבנון ובסוריה – ניתן לטעון, שיש להתערב כיוון שפלישתה של סוריה אינה מוצדקת מאחר וסוריה לא יכולה לטעון היינו במקום זה קודם ועתה רוצים אנו לחזור, שהרי לא היו שם קודם. אך כאן, מדובר בחברון, שכם וירושלים העתיקה שבהם נמצאים כבר עשרות אלפי ערבים, וברגע שיתנו להם ממשלה עצמאית, הרי אז יטענו הם: 'לנו הארץ', ואין אנו מחויבים להבטחותינו, ובמקרה זה גם המדינות שהבטיחו שיתערבו לא יוכלו, כיון שטענות הערבים לכאורה צודקות.

מאת: שי גפן

כמו תמיד, הפעולות הצבאיות שנעשות, הן נקודתיות, חסרות תוחלת ואין בהם ממש. המבצע האחרון שהצבא החל לבצע סוף סוף, לא רק שלא יביא רגיעה לשדרות וליישובי הנגב והקיבוצים באזור, אלא יחריף את המצב. בעוד שקצינים בצבא מתגאים עד כמה הצליחו להשמיד את המשגרים, הרי מטחי הקאסמים גוברים והולכים

ואם בלבנון – טענת הפולשים שם אינם מוצדקת, ועם-כל-זה לא התערבו המדינות, הרי שבנוגע לארץ ישראל, בה טענת הערבים מוצדקת [כביכול, היה-לא-תהיה] – כל-שכן שהם לא יתערבו.

בזה שהערבים יכולים לטעון 'לנו הארץ' – אשמים ממשלות ישראל שבמשך עשרת השנים האחרונות מאז שחרור השטחים – לא התירו ליהודים ליישב שטחים אלו. והערבים שרואים זאת טוענים: הרי אתם בעצמכם לא התרתם ליהודים להתיישב במקומות אלו, ואם-כן, ברור שירושלים העתיקה, חברון, שכם ושאר השטחים שייכים לנו, אחרת הייתם מתירים ליהודים להתיישב שם.

בכל יום מתחדשים סברות חדשות, שונות ומשונות, שבכדי שיהיה שלום ובטחון – צריכים להחליש את ההשגחה של היהודים על הערבים! לא מדובר כאן אודות מדבר סיני או מקום המרוחק 50 קילומטר מהישוב, שאז ניתן היה לחשב האם יכולים הם לירות משם אל הישוב או לא; מדובר כאן אודות ירושלים העתיקה, חברון שכם ורמאללה, ערים הנמצאות בארבע אמות של ירושלים החדשה שהיא ליד ירושלים העתיקה באופן של 'סמוכה ונראית'. ולמרות זאת, בא יהודי ורוצה לשכנע מישהו שאם יורידו את ההשגחה מהערבים הנמצאים שם יהיה יותר בטחון ויותר שלום, אף שבכך יתאפשר להם לצבור נשק.

ואם לפני כמה שנים, כשהייתה השגחה חמורה על הערבים המתגוררים בירושלים העתיקה, בכל זאת, מצאו שם נשק וארגונים, על-אחת-כמה-וכמה שכאשר יורידו מהם את ההשגחה החמורה ויתנו להם בעלות – הרי בודאי שלא יוכלו

כוחות צה"ל נערכים בקרבת גדר המערכת בטעם הכניסה למבצע "ענני סתיו" לסיכול ירי רקטות הקסאם ותשתיות הטרור במרחב בית חאנון שבצפון רצועת עזה. צילום: דובר צה"ל

כאשר רואים את המצב הנוכחי, עד כמה חיי עם ישראל הפכו להפקר, וכיצד מכל ארבע הרוחות המקיפות את ארץ ישראל בונים מרכזי טרור מסוכנים ביותר, אפשר להבין עד כמה המלחמה על ארץ הקודש היא מלחמת מצווה, וכי אסור לנוח ולו לרגע אחד על זרי הדפנה

להשגיח על המחבלים, ולא על כמות כלי הנשק שהם יצברו.

כאשר מתרגמים את הדברים למציאות של ימינו, במונחים של עזה "סמוכה ונראית" ליישובי הדרום, הרי שהדברים מקבלים מוחשיות מצמררת.

צריך לומר את האמת ללא כחל וסרק: דבריו של הרבי באותם הימים נראו לאלו שלא האמינו לדבריו הק', כתלושים מהמציאות. האם השלום עם מצרים יביאו למצבורי נשק? ואכן, כיום רואים בנבואה גלויה שמצרים היא זו שמסייעת למחבלים להעביר באין מפריע אלפי טונות של נשק ולהפוך את רצועת עזה לאיראן ולמחנות אל קעידה במטרה לפגוע בעם ישראל, הי"ת.

מלחמתו של הרבי, מלחמת שלימות הארץ, היא בתוקפה היום יותר מאשר אי-פעם. כל יהודי וחסיד צריך לדעת שדווקא בעמדנו בערב הגאולה, הרי מצוות 'לא תעמוד על דם רעך' ושמירת הביטחון של ארץ הקודש, היא היא חלק ממלחמת ה' של הרבי על כל המשתמע מכך.

ואם הרבי אומר שכל דיבור בעד מסירת שטחים גורם נזקים בעולם, הרי מרובה מידה טובה ממידת פורענות – וכל דיבור נגד מסירת שטחים ומחאה בעניין, יביא לרווח והצלה, ויפה שעה אחת קודם.

כשכואב צועקים וגם מצליחים

בשבוע האחרון ראינו כיצד כל הגופים בציבור הדתי החרדי והכתומים מתגייסים כאיש אחד ובלב אחד במסירות נפש במטרה להציל את ארץ ישראל מאותו מצעד תועבה ושפל.

זהו אכן מאבק חשוב, ונכון הדבר שכל עם ישראל שותף לו, ובעז"ה נזכה כולנו בקרוב ל"את רוח הטומאה אעביר מן הארץ". רואים מה כוחה של אחדות, כאשר פועלים ביחד בראייה אחת של מסירות נפש, וכיצד אכן כל הרשויות חוששות מאותו מפגן אחדות חסר תקדים שמראה על נחישות ועוצמה בלתי רגילים.

ובאופן טבעי עולה השאלה – היכן היו כל אותם כוחות אדירים כאשר המאבק על גוש קטיף וצפון השומרון היו בשיאו, וברור שדעת הקהל והרבנים שהיו ניצבים כחומה בצורה, היו מצליחים לעצור את המהלך המטורף?

לא, לא נעלם מאתנו מחשבתם של רבים מהציבור החרדי כי הם אינם צריכים להשתתף במאבק שאינו קשור לתורת ישראל, וכי הוא שייך רק לקומץ מתנחלים. היום יודעים כולם כי אין מדובר במאבקם של המתנחלים לבדם, אלא בשלומם של מליוני תושבי ארץ הקודש; מאבק שהיה קשור לכבודה של תורת ישראל ולענייניים שבקדושה. זה היה המקום היחיד בעולם בו נשרפו ונבזזו עשרות בתי כנסת, ישיבות, מקוואות ומוסדות תורה וחסד רק כי הם של יהודים.

ומכאן גם אמירה ברורה לאלו שעמדו בראש המאבק ופיזמו את הסיסמא המבודחת: "יש לנו אהבה והיא תנצח", ורק על ידי התנחלות בלבבות, לשיטתם, המאבק ישא פרי. ראינו עד כמה מאבקם נגמר בפארסה והגירוש עבר בקלות עד שהמגרשים עצמם נדהמו והמתנחלים הפכו ללעג ולקלס. עובדה זו היא שהגבירה את התיאבון לבצע שלב נוסף תחת שם 'ההתכנסות', ואילולי הקב"ה שלח להם את נסראללה מהצפון ואת הפיגועים מהדרום, הרי מי יודע לאן היינו מגיעים. ומאידך גיסא – דווקא מאבק מר ונחוש, מבלי לוותר על קוצו של יו"ד, הוא אשר נשא פרי והצליח לבטל את מצעד התועבה בחוצות ירושלים. כדי להצליח במאבק אין צורך להתנחל בלבבות; יש להלחם בעקשנות עד לנצחון.

וכך כתב הרבי במכתב מתאריך כ"ד שבט תשמ"א בעיצומם של הסכמי קעמפ דוייד האומללים: "**ולדעתי העיקר עתה הוא מחאה הכי חריפה, בנוגע למצב הבטחוני כפשוטו, נגד הויתורים לכל הלחצים הפוגעים במצב הבטחוני... ובאם היתה מחאה זו באופן בלתי פוסק ובחריפות הכי גדולה כדרישת המצב, היתה סוף סוף מצליחה, ובעתיד הקרוב.**"

הפעם הסכמתי איתו

לא כל פעם אפשר לצטט בשבועון חסידי הנושא בגאווה את המאבק על שלימות הארץ וזירוז הגאולה, דבריו של סופר הנמצא בקצה השמאלי של המפה הפוליטית. אולם הדברים האקטואליים שהשמיע הסופר דויד גרוסמן על ההנהגה החלולה של השלטון הנוכחי, כה נכונים ומשמעותיים לעידן בו כל עם ישראל חש את התגשמות דברי חז"ל "אין בן דוד בא עד שתכלה מלכות הזלה מישראל". וכך הוא אמר בעצרת שהתקיימה במוצאי שבת בתל אביב:

"אחד הדברים הקשים שחידדה המלחמה האחרונה הוא התחושה שבימים האלה אין מלך בישראל. שההנהגה שלנו חלולה. ההנהגה המדינית והצבאית. האנשים שמנהיגים כיום את ישראל אינם מסוגלים לחבר את הישראלים אל זהותם, ובוודאי שלא לחלקים הבריאים, המחיים והמפרים של הזהות הזאת; לאותם חלקי זהות וזיכרון וערכים מכוננים שייתנו להם כוח ותקווה, שיהוו נוגדנים להיחלשותן של הערבות-ההדדית ותחושת הזיקה לארץ. שיעניקו משמעות כלשהי למאבק קיום המתיש והמייאש.

"התכנים העיקריים שהנהגת ישראל כיום ממלאת בהם את קליפת שלטונה, הם בעיקר תכנים של חרדות מחד והפחדות מאידך. של מקסם הכוח, וקריצת הקומבינה. של תגרנות בכל היקר לנו. במובן הזה הם אינם מנהיגים של ממש. בוודאי שאינם המנהיגים שעם במצב כל כך מסובך ותועה-דרך זקוק לו. לפעמים נדמה שתיבת התהודה של חשיבתם, של זיכרונם ההיסטורי, של החזון שלהם, של מה שבאמת אכפת להם, מתקיימת אך רק בחלל הזעיר שבין שתי כותרות בעיתון. או בין שתי חקירות של היועץ המשפטי לממשלה.

"הביטו באלה שמנהיגים אותנו. לא בכולם, כמובן, אבל ברבים מדי מתוכם. ראו את דרך פעולתם המבוהלת, החשדנית, המיוזעת, את ההתנהלות והנכלוליות, הרי מגוחך אפילו לקוות שמהם תצא תורה, שמהם יגיח איזשהו חזון, או אפילו סתם רעיון מקורי, יצירתי באמת, נועז, בעל מעוף. מתי היתה הפעם האחרונה שראש הממשלה יזם מהלך חברתי, תרבותי, ערכי, ולא רק הגיב בתזזיתיות למהלכים שכפו עליו אחרים?"

מסתבר שאפילו בצד השמאלי של המפה מרגישים בחידלון של השלטון הציוני. לפני שנים ספורות לא היה אף לא אחד שהיה מעז לדבר בצורה מעין זו כשדבריו מתקבלים על לב כולם.

דומה כי תחושה זו ממלאת לבבות של פלחים רחבים מקרב עם ישראל לעדותיו, חוגיו ושבטיו. מוטל עלינו למלא את הוואקום והחלל הגדול שנוצר במטענים הרוחניים והחיוביים שנתן לנו הרבי מידו הגדושה והמלאה. דווקא בימים אלו עלינו למלא את רחובות ישראל במסר האחד והיחיד של הרבי 'הנה הנה משיח בא', וקריאה ליהודים להתחזק בתורה ומצוות כדי להיות מוכנים לקבלת פני משיח.

מי שחש את השטח, רואה עד כמה נקעה נפשו של הציבור מכל הממסד והשלטון הרקוב, ואין זה אלא הכנה ברורה לשלטון האמיתי של מלכות דוד שיחזור בקרוב ממש.

מהעשה והנשמע

התרגשות בעולם הישיבות החב"די:

מאות תמימים יצאו לשליחות בישיבות חב"ד ברחבי העולם

התלמידים השלוחים מישיבת "אהלי תורה" בתמונה משותפת ליד 770

מאות מתלמידי התמימים שסיימו שיעור ד' בישיבות 'תומכי תמימים' ברחבי העולם, או תלמידים ישראלים שסיימו את שנת ה'קבוצה' בדל"ת אמותיו של כ"ק אדמו"ר מה"מ, יוצאים בימים אלה בשליחות הרבי לחזק שורה של ישיבות גדולות בארץ ישראל ובעולם. השלוחים מגיעים לישיבות השונות במטרה להפיח רוח רעננה של לימודים בקרב צעירי הצאן חום ו'לעבדיקייט' של התקשרות לרבי תוך חיות נמרצת בלימודי נגלה והחסידות.

תופעה זו ראשיתה ביוזמתו של הרבי כאשר שלח קבוצות שלוחים לישיבות באוסטרליה, ארץ הקודש ומדינות נוספות. שלוחים אלו קיבלו יחס מיוחד מהרבי.

התלמידים השלוחים המפוזרים ברחבי העולם, מלבד תפקידם הכללי, מקיימים גם מבצעי לימוד מיוחדים נושאי פרסים, בשיתוף פעולה עם הנהלות הישיבות. כמו כן, השלוחים מתערים בין התלמידים ומסייעים לנזקקים בהבנת הלימוד.

ביום חמישי האחרון עוררו התלמידים השלוחים לישיבות בארץ הקודש התעניינות רבתי בשדה התעופה 'קנדי' שבניו יורק, שעה שיצאו בריקוד חסידי לנוכח מבטיהם המשתוממים של העוברים ושבים. התמימים שסיימו את שנת ה'קבוצה' יגיעו לשליחות בישיבות חב"ד בארץ ישראל. השלוחים ילמדו בישיבות חב"ד שברחובות, קריות, קרית גת, ראשון לציון, דלתון, בני ברק, כפר חב"ד ורמת אביב.

בכל הישיבות מתקבלים התמימים בכבוד רב, כיאה לשלוחי הרבי. תלמידי הישיבות וההנהלות בראשם, מקיימים התוועדויות חסידיות במיוחד. כך בישיבת חב"ד בחולון התקבלו התלמידים בכבוד רב. "התלמידים מהווים מקור להשראת הלימוד בישיבה ובהפצת המעיינות בעיר. הם פועלים בשיתוף פעולה מלא עם בית חב"ד, עוזרים ומסייעים בכל עניין של הפצת המעיינות כשיעורי תורה ברחבי העיר, הנחת תפילין בימי שישי במרכזים ציבוריים ובפעולות עונתיות בחנוכה ובפורים" אומר אחד מצוות הישיבה.

התוועדות מיוחדת נערכה ביום ראשון השבוע גם בישיבת חב"ד "אור אלחנן" שבלוס אנג'לס, לכבוד בואם של השלוחים החדשים לישיבה. במהלך ההתוועדות דיברו השלוחים על התחושות שלהם ושירטטו את מטרותיהם בשנה הקרובה, בעיקר בהשפעה על תלמידי הישיבה ובהפחת רוח של לימוד וחסידישקייט.

בישיבות רבות מגיעים תלמידי הישיבה לקבל את פני השלוחים עוד בנחיתתם בשדה

תמימים יוצאים מ"בית חיינו" בדרך לשליחות

קבוצת שלוחים ב'מרכז משיח' פלורידה

התעופה. כך למשל בדרום אפריקה, שם יצאו תלמידי הישיבה אל השדה לערוך לשלוחים קבלת פנים כשם מצוידים בשלטי "ברוכים הבאים" לשלוחים. לאחר קבלת הפנים שלוותה בשירה ובריקודים, נסעו הכל לישיבה והתיישבו להתוועדות אחים עם המשפיע הרב נועם וואגנער.

הכנה מיוחדת לשלוחים לפני היציאה, נכונה לאלו שפניהם מועדות אל הישיבה בסידני שבאוסטרליה. במהלך הטיסה נתגלו בעיות במנוע המטוס, והתלמידים נאלצו לשבות בקליפורניה. הם יצרו קשר עם הרב גדליה פוטאש, שליח הרבי במקום. לא היה גבול להתרגשותם של התלמידים השלוחים כשנודע להם שהוא עצמו למד בצעירותו בסידני... הרב פוטאש התמסר אל הקבוצה במהלך השבת כולה. את השבת הזו, מציינים השלוחים, הם לא יישכחו לעולם. "כזו שמחה והתרוממות רוח בהתקשרות מוחלטת לרבי, לא יכולה הייתה להיות הכנה טובה מזו לפני היציאה לשליחות", סיפרו.

כשהגיעו התלמידים לאוסטרליה, התקבלו בכבוד רב השמור לשלוחי הרבי. אל שדה התעופה הגיע המרא דאתרא הרב פנחס הכהן פלדמן, שליח הרבי הרב יוסף יצחק פלדמן, מנהל הישיבה הרב דוד סלאווין צוות הישיבה ורבים מאנ"ש. הבחורים קבלו תדרוך מלא על מהות השליחות המצפה להם, וניצול הכוחות שניתנו מהרבי במלואם. "איינעמען אוסטרליה – לכבוש את אוסטרליה – בלימוד התורה"!

"במשך כל השבוע מהווים השלוחים דוגמה חיה בהקפדה מלאה על שמירת הסדרים ובהפצת היהדות והחסידות בעיר", אומר הרב יוסף יצחק פלדמן. "בשבתות הם הולכים לכל בתי הכנסת בסידני למסירת שיעורי תורה. כמו כן לומדים עם יהודים מקומיים בכוללי ערב. קהילת חב"ד בסידני מאחלת לשלוחים הצלחה רבה במילוי שליחותם, להכין את כל המדינה לקבלת פני משיח ולהביא את התגלותו של הרבי תיכף ומיד ממש".

בימים אלה הגיעה קבוצה חדשה של שלוחים למכון הסמיכה מטעם 'מרכז משיח שבפלורידה' בניהולו של השליח הרב מוטי ענתי. הקבוצה הנוכחית, כמו קודמותיה, תשלב בין לימודי ה'סמיכה' שמתקיימים ברמה גבוהה, בשיתוף עם הנהלת 'תומכי תמימים' המרכזית ב-770, לבין פעילות יהודית ענפה עם יהודי המקום.

רבבות תלמידי כיתות ב' יחגגו מסיבות החומש בבתי חב"ד

בשבוע האחרון נפתחו במאות בתי חב"ד 'חגיגות החומש', בהם צפויים להשתתף אלפי תלמידי כיתות ב' מכל רחבי ארץ ישראל, לרגל תחילת לימוד החומש בבתי-הספר.

המקום המרכזי בו נערכות החגיגות הוא בבית מרכז צא"ח שבבית שז"ר בכפר חב"ד, על פי מסורת של שנים רבות. במקום מתקיימת תכנית מיוחדת הנמשכת על פני כחצי יום במהלכה יצפו התלמידים בחזיון אור-קולי על התורה והשתלשלותה, ביקור באוהל 'הכנסת אורחים' של "אברהם אבינו", צפייה בסופר-סת"ם בעבודתו, התנסות אישית בכתיבה על קלף, סדנת יצירה ובחוויות רוחניות נוספות.

במרכז התוכנית יערכו הילדים ביקור מרגש בבית הכנסת, ילמדו פסוקים ראשונים מתוך החומש וילמדו על מהות התורה. אחת המורות שהתקשרה על מנת להירשם, סיפרה כי היא זוכרת שבתור ילדה ביקרה בחגיגות החומש והיא נהנתה

מבזקים

הושלמו השיפוצים במקווה

לאחר שיפוץ יסודי בחודשים האחרונים, נפתח השבוע מחדש המקווה החב"די ברוסטוב. "המקווה עבר מתיחת פנים משמעותית", אומר השליח ברוסטוב הרב **חיים פרידמן**. "כל מערכות החשמל והמים הוחלפו בחדשות". עלות השיפוצים הסתכמה בכ-45,000 דולר כשבמימון השתתפה משפחת ביסטריצקי מניו-יורק.

מחנך חב"די זכה בפרס יוקרתי

מספר מחנכים מלוס אנג'לס זכו בשבוע שעבר בפרס על ידי 'קרן מילקן' והרשות המקומית. אחד המחנכים שזכה בפרס הוא הרב **שמחה פרנקל**, מחנך בתלמוד-תורה חב"ד המקומי שמאחוריו 22 שנת חינוך.

ריצ'רד סנדלר, סגן נשיא קרן מילקן העניק את הפרס לרב פרנקל, בנמקו את מתן הפרס: "הוא מסור, בעל לב טוב וכל בוגרי כיתתו מעריכים אותו". המחנך הנרגש הודה

חגיגות החומש בכפר חב"ד

מאד, ועל-כן היא מבקשת להעניק חוויה דומה גם לתלמידיה...

עד כה נרשמו למסיבות החומש אלפי ילדים מכל רחבי הארץ, הן לפעילויות בבתי חב"ד והן בכפר חב"ד.

יש לציין שהיוזמה באה מאת בתי-הספר הממלכתיים והממ"ד, המבקשים להפוך את תחילת לימוד החומש לחוויה רוחנית מרגשת עבור הילדים. התכנית שהוכנה על-ידי מומחים פדגוגיים, מעניקה לילדים חוויה מרגשת. השלוחים מדגישים בפני הילדים והמורים את היסוד הבסיסי, כי התורה שייכת לכל יהודי והיא המאחדת את כל בני העם היהודי לדורותיו.

ברמת השרון נחלקות מסיבות החומש לשני מפגשים. החלק הראשון נערך בכיתה בין כתלי בית הספר, והחלק השני נערך בבית הכנסת. "בבית הספר מגיע אליהם 'סופר סת"ם' דרכו אנו עורכים לילדים היכרות חווייתית עם המלאכה המיוחדת של יצירת ספר התורה, התפילין או המזוזה, תוך הצגת אביזרי הקלף, הקולמוס והיריעות", אומר הרב **מנחם לוין**, העורך את הפעילות ברחבי העיר. "בבית הכנסת נערכת להם מסיבת חומש מרגשת יחד עם ההורים, הכוללת היכרות עם בית הכנסת, שירה בליווי כליזמר וריקוד עם ספר התורה. כבר ביום שני, עם פתיחת הלימודים, התחלנו את ביקורינו בבתי הספר".

זעזוע מחילול בית הכנסת 'גאולת ישראל' חב"ד בתל אביב

מתפללים שהגיעו ביום חמישי בבוקר לבית הכנסת "גאולת ישראל" – חב"ד ברחוב בעלי מלאכה בתל-אביב, נדהמו לראות את מעשי הוונדליזם והבריונות שאלמונים הותירו במקום, תוך פגיעה קשה בכבוד בית הכנסת. "אני מרגיש הרגשה איומה", אמר הרון דחוח, ממתפללי בית הכנסת לכתב עיתונות שהגיע למקום. "זה מעשה שלא ייעשה בכל מקרה. מדובר בחציית כל הקווים".

אלמונים ניפצו את חלונות בית הכנסת. על קיר בית הכנסת רוססה הכתובת "אם אנחנו לא נצעד בירושלים – אתם לא תלכו בתל-אביב". משטרת תל אביב שהוזעקה למקום, פתחה

צלמי תקשורת מצלמים את הכתובת על הקיר

מבזקים

לקרן ולמשרד החינוך.

מנהל התלמוד-תורה, הרב **ישראל העכט** הביע שמחה נוכח הפרס ואמר כי הוא גאה באנשי הצוות המסורים.

מכון סמיכה חדש במנהטן

בראש-חודש חשוון נחנך מכון 'סמיכה' חדש בבית-חב"ד במנהטן שבניו-יורק בהנהלת השליח הרב **יהושע מצגר**. בראש מכון הסמיכה עומד הרב **יוסי ברבר** שמלמד את מניין הבחורים הלומדים בו. את זמנם הפנוי מקדישים התמימים לפעולות בית-חב"ד הברוכות.

מכון זה, מצטרף לשלל הפעולות האחרונות והברוכות אותם יזם הרב מצגר. יש לציין, כי בבית-חב"ד קיים מזה זמן רב כולל לאברכים מצוינים בראשות הרב **אשר וועב**.

תנופה למבצע כשרות בחולון

בית חב"ד בחולון בניהולו של שליח הרבי מה"מ הרב **ירחמיאל גורליק** מסכם בהצלחה רבה שנה של פעילות בהכשרת מטבחים לתושבי

בחקירה נמרצת.

אחד המתפללים סיפר: "הגעתי בשעה 5:05 כדי לפתוח את בית הכנסת. עברתי בכניסה וראיתי זכוכיות ואבנים. כשנכנסתי פנימה, נדהמתי לראות את שברי הזכוכית על רצפת בית הכנסת. זה כאב לי נורא. הרי כולנו יהודים".

גבאי בית הכנסת הרב **יצחק ביר**, אמר לכתבים: "כשהגעתי ראיתי שעל קירות בית הכנסת רוססו כתובות נאצה, ובית הכנסת עצמו היה מלא ברסיסי זכוכית לאחר ששתי אבנים כבדות נזרקו מבעד לחלונות וניפצו אותן. זה חילול בית כנסת. לדעתי, אם דבר כזה היה קורה בלונדון או בכל מקום אחר באירופה, המדינה עצמה הייתה מחוללת מהפכה במטרה לשים סוף להפקרות הזו, די לוונדליזם".

רב בית הכנסת ושליח הרבי בתל אביב הרב **יוסף גערליצקי** הגיב בחומרה על האירוע השפל: "לאיזה שפל מדרגה אנשים יכולים להגיע?! להחריב ולהרוס בית כנסת המשמש גם כמרכז רוחני תורני במרכז העיר ומשרת את תושבי לב העיר מידי יום ביומו בתפילות, שיעורי תורה לציבור הרחב, הרצאות לנוער, כולל תפארת זקנים, ועוד. המקום גם מהווה ריכוז שכונתי לחגים ולשמחות קהילתיות".

מאות מתושבי כפר חב"ד בעצרת תפילה וזעקה

עצרת תפילה וזעקה שלא מן המניין התאספה בכפר חב"ד לאור קריאתו המיוחדת של המרא דאתרא הרב מרדכי שמואל אשכנזי, לרגל המצב הכללי הקשה, ולרפואתם של כמה מתושבי כפר חב"ד הזקוקים לרפואה שלמה ולברכה מיוחדת לאריכות ימים.

בבוקרו של יום רביעי האחרון נתלו מודעות בבתי הכנסת בכפר חב"ד עם מכתבו של המרא דאתרא שקרא לתושבי הכפר להתכנס בבית הכנסת לכינוס של תפילה ואמירת תהילים. את מכתבו סיים הרב אשכנזי בייחול ובתפילה: "הן א-ל כביר לא ימאס, את תפילת הציבור והשי"ת יקיים בנו מה שכתוב 'טרם יקראו ואני אענה' ויתקיים כי אני ה' רופאך תיכף ומיד ממש".

עקב קריאתו של הרב, התאספו ביום רביעי האחרון בבית הכנסת 'בית מנחם' מאות מתושבי הכפר. החזן הרב **יעקב קעניג** קרא עם הציבור את פרקי התהילים הנאמרים בעיתות תפילה שכאלו. במקום הורגשה אווירה מיוחדת של אחדות נפלאה מתוך תפילה כנה ואמיתית הבוקעת מעומק הלב אל הקב"ה לשינוי מיידי לטובה במצבם של הנזקקים לזה.

לאחר קריאת התהילים נשא הרב אשכנזי משא התעוררות מרגש, בבקשו מהקהל לקבל על עצמו החלטות טובות ובעיקר להוסיף ב'אהבת ישראל', כפי שלימדונו רבותינו נשיאינו, שהיפוכו מביא את כל הצרות. כמו כן ביקש הרב להתחזק בשמירה על קדושת בית הכנסת בכל המובנים. הרב הביע את משאלתו, כי בזכות היום, יום פטירתה של רחל אימנו עליה נאמר 'מבכה על בניה מאנה להינחם', הקב"ה יאמר לצרותינו די, וישלח רפואה לנזקקים וישלח את משיח צדקנו.

תושבי כפר חב"ד בעצרת תפילה וזעקה

מבזקים

העיר. במסגרת מבצע הכשרות הגדול, נותן בית חב"ד שירות חינם של הכשרת מטבחים לתושבי העיר.

בשנה האחרונה הוכשרו כחמישים מטבחים על ידי צוות מיומן של בית חב"ד המגיע עם ציוד מיוחד להכשרת המטבח וכליו שנעשים בבית הלקוח.

לימוד החת"ת בתוכנית המשודרת

בימים אלה העלה ערוץ 7 תוכנית חדשה לילדים. התוכנית שנקראת "החברים מגבעה 7" מציגה בכל שבוע שאלה ביהדות. את התוכנית מנהל אמן הבובות החב"די ר' רענן זיו מערד שלאור תקנתו של הרבי ללימוד חת"ת מדי יום, משתדל לשאול שאלות מלימוד החומש היומי-שבועי ובכך הוא מקיים הלכה למעשה להפיץ את הוראתו של הרבי מלך המשיח.

בר מצווה בן 60

היה זה בביקור שערך השליח בתאילנד הרב **יוסף חיים קנטור** במדינת לאוס

ר׳ נח סקיקן ע״ה

אבל כבד ירד על מקורבי ובאי בית חב״ד אנדובר בבוסטון עם פטירתו הטראגית בתאונת דרכים מחרידה של אחד מהדמויות הדומיננטיות במקום ר׳ נח סקיקן. נח, צעיר דינאמי ומוכשר שניהל בשנה האחרונה את כל האירועים בבית חב״ד בהנהלת הרב **שמחה לברברג**.

ביום ראשון לפני כשבועיים יצא בבוקרו של יום עם רכבו כשבאמצע הדרך הבחין בתאונה בה היו מעורבים שלוש מכוניות. נח שהוא גם בעל ידע רפואי, עצר את רכבו והגיש עזרה רפואית לנפגעים. למחרת, המשטרה, שאיתרה אותו על פי מספר הרישוי שלו, התקשרה אליו ברצונה להודות לו על עזרתו ותושייתו, אלא שהשוטרים לא ידעו כי נח נהרג כחצי שעה לאחר מכן בתאונה שהוא עצמו היה מעורב בה.

״נח עזר רבות לבית חב״ד, בין השאר בארגון טיולים של סטודנטים לארץ ישראל״, אמר השבוע השליח הרב שמחה לברברג.

נח התקרב ליהדות בשנים האחרונות בעת לימודיו באוניברסיטת מסצ׳וסטס. הוא היה רק בן 22 ובמקביל להתקרבותו לתורה וליהדות, המשיך את לימודיו באוניברסיטה. בעת לימודיו התיידד עם השליח בקמפוס הרב שמחה לברברג שסיפר עליו: ״נח היה אדם מאוד אהוב. הוא עשה הכל כדי לסייע לאדם נוסף בכל עת ובכל שעה״.

נח הותיר אחריו בני משפחה וחברים כואבים והמומים. ״אחי היה דוגמא חיה ועשה רושם טוב על כל האנשים שהכירו אותו״, אמר אחיו הצעיר השבוע בטקס כתיבת אותיות ספר התורה שיוכנס לעילוי נשמתו.

סבב הרצאות למלחמה נגד ההתבוללות באירופה

המרכז האירופאי לסטודנטים יהודיים מגביר את המאמצים להילחם בתופעת ההתבוללות בקרב צעירים יהודיים, בעיקר בקהילות יהודיות בינוניות ברחבי אירופה. לשם כך הוזמן המרצה **דורון קורנבלוט** מירושלים לסבב הרצאות באחת-עשרה ערים, תחת הכותרת ״למה להתחתן עם יהודייה?״ האירועים ייערכו בשיתוף בתי-חב״ד המקומיים, הקהילה היהודית וארגוני נוער יהודיים. ההרצאות ייערכו בערים: הלסינקי, ז׳נבה, לוצרן, באזל, בריסל, אנטוורפן, מנצ׳סטר, וינה, אמסטרדם, ברלין וקארדיף – בירת ויילס.

״בשנה שעברה קצרנו הצלחה רבה בסבב ההרצאות שערכנו, וב״ה, ראינו תוצאות ברוכות״, אומר שליח הרבי מלך המשיח הרב **יוסי וואקס**, מנהל המרכז האירופאי לסטודנטים יהודיים שנפתח לפני שנתיים והצליח להביא למעלה מרבבת סטודנטים למגוון הרצאות שנערכו בעבר.

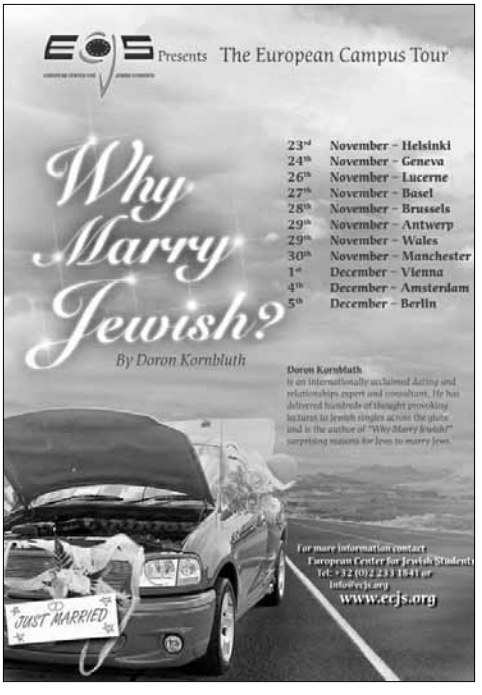

מבזקים

אצל השליח המקומי הרב **שלום דובער מרזל**. הרב קנטור ניצל את ההזדמנות לצאת עם קבוצת מטיילים להתוועדות בחיק הטבע. במהלך ההתוועדות ארעה חוויה מרגשת במיוחד כשהתברר כי אחד המשתתפים – יהודי כבן שישים – מעולם לא הניח תפילין. בו במקום הוצאו התפילין וההתוועדות הפכה לחגיגת בר מצווה מיוחדת שריגשה את כל המשתתפים.

נחנך מרכז חב״ד חדש ביוטה

ברוב חג חנך השבוע השליח הרב **בני ציפעל** מבנה חדש לבית חב״ד אותו הוא מנהל בבסולט לייק סיטי שבמדינת יוטה.

התקשורת המקומית סיקרה בהרחבה את האירוע כשהשליח מסביר לעיתונאים הרבים אודות משמעות ההפרדה בין נשים לגברים: ״כשבני ישראל מתכנסים יחד, הקדושה שורה עליהם. התורה מחייבת אותנו לעשות את ההפרדה הזאת״.

יציין שהרב ציפעל פועל ביוטה מאז תשנ״ב. בתשנ״ו קיבל את השטח לבניית בית-חב״ד חדש והיום, כעבור כעשר שנים, נחנך המרכז החדש והמפואר.

מבזקים

30 שנה לבית חב"ד הרטפרד

בשבוע שעבר נערך ה'דינר' השנתי של חב"ד הרטפרד בהנהלת שליח הרבי הרב **יוסף-יצחק גופין**. ה'דינר' עמד בסימן 30 שנה לפעילות חב"ד במקום, המונה רשת בתי חב"ד ומוסדות חינוך בכל האזור.

אורח הכבוד באירוע היה הסנטור היהודי **יוסף ליברמן** שדיבר על חשיבות פעילות בתי חב"ד בעולם, אותם פגש במסעותיו הרבים. "אחד הדברים הגדולים ביותר שקרו לעולם היהודי אחרי השואה, היא ההנהגה של הרבי מליובאוויטש". דבריו החמים הותירו רושם עז.

אורח נוסף היה הרב **שמואל פאלסענגר** המכהן כרב צבאי, שסיפר על ניסיונו כרב וכיצד החינוך שקיבל במוסדות חב"ד מסייעים לו כיום.

דיזן נצח נוסף במודיעין

כאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ. לאחר הטקס המרשים של הנחת אבן הפינה לבית הכנסת חב"ד במודיעין, החליט שליח המקום ורב הקהילה הרב **ברוך סלונים** כי מכיוון שהקצאת הקרקע לבית דורון קנובלוך הינו מחבר הספר "למה להתחתן יהודית" ומשמש גם כיועץ בענייני נישואין.

השלוחים חוללו סערה בקהילה היהודית בסידני

לא כך הייתה אמורה להסתיים חגיגת בר המצווה לנער יהודי, תושב סידני שבאוסטרליה בשבוע שעבר. הוריו תכננו את חגיגת בר המצווה שלו בקפידה כבר חודשים אחדים לפני המועד המתוכנן. תחילה, חשבו ההורים, יעלה לתורה בבית-חב"ד בשכונת דבל ביי בעיר ולאחר-מכן יחגוג את היום החשוב בחייו במסעדת יוקרה.

אולם המציאות טפחה על פניהם כשפנו אל השלוחים הרבנים **יורם אולמן ומשה גוטניק**. השניים, דיינים בבית-הדין המקומי, סירבו להעלותו לתורה לאחר שהתברר להם כי הנער נימול שלא כהלכה. "עליו לעבור הטפת דם", אמרו להורים אך אלה סרבו בעקשנות. בלית ברירה נאלצו ההורים להעביר את החגיגה לטמפל רפורמי, אולם עוד ימים רבים לאחר מכן, המשיכו כלי התקשורת המקומיים לעסוק בפרשה בהרחבה.

אמו של הנער, סופרת ידועה ומוערכת סיפרה לעיתונים: "להכאיב לילד ימים אחדים לפני בר המצווה שלו — זה לא בא בחשבון. החגיגה התקיימה בסופו של דבר, אבל כואב לי על עגמת הנפש. כואב לי שאצל חב"ד אנחנו לא נחשבים יהודים". הרב גוטניק הביע צער על הפרשה אך הבהיר כי אין דרך אחרת. "ההלכה דורשת לעשות את הצעד הזה. אי אפשר להתפשר. פנינו לגדולי תורה ולרבנים חשובים כדי לבדוק האם ניתן לפתור את העניין, אך כולם גרסו כי יש לערוך הטפת דם בטרם בר המצווה".

מאות סטודנטים שהו בשבת באווירה חסידית

מאות הסטודנטים יהודיים עשו את השבת האחרונה פרשת 'לך-לך' בשכונת המלך ב'קראון הייטס'. הללו היו למעשה פירות של עבודה מאומצת שנמשכה שנה שלימה על ידי שלוחי הרבי הפועלים באוניברסיטאות ובקמפוסים הגדולים ברחבי ארצות הברית. השלוחים הפועלים איתם עושים זאת מתוך ידיעה שאם לא יעוררו את הזהות היהודית שלהם כעת, יתבוללו בעתיד הלא רחוק.

הסטודנטים התארחו במשפחות אנ"ש במטרה לחוש כיצד מתקיימת השבת בבית חסידי. האווירה המיוחדת לצד התכנית המושקעת החלה

כבר ביום שישי, כאשר לסטודנטים נערך יריד יהדות עם דוכנים של ספרי קודש, תשמישי קדושה, ומבחר רב של מוצגי יהדות. הסטודנטים הביעו התעניינות רבה, סיירו ביריד ולמדו ממנו רבות.

במהלך יום שישי החלה כתיבת ספר תורה לאחדותם של הסטודנטים, שהוא למעשה יוזמה מיוחדת בזכותה יזכה כל אחד מהסטודנטים המקורבים, לאות בספר התורה שייכתב לזכותו. ספר התורה החל להכתב במעמד מיוחד שהתקיים ביום שישי, בנוכחות מאות הסטודנטים.

לאחר מכן סיירו הצעירים ברחבי השכונה, התפללו בבית משיח 770, ביקרו בספריה, ופתחו את השבת באווירה מרוממת שהייתה מלאה בהתוועדויות ובשיעורים מפי טובי המרצים. במוצאי שבת השתתפו באירוע מלווה מלכה חגיגי שהתקיים באולם 'אהלי תורה'. תושב השכונה הזמר **מתיתיהו מילר**, הופיע בפני קהל הסטודנטים. הנוכחים ניצלו את ההזדמנות לאחל למתיתיהו "מזל טוב" על לידת בנו.

בתום הביקור הביעו הסטודנטים את הערכתם הגלויה לשלוחים ולמשפחות אנ"ש שאירחו אותם בסבר פנים והטעימו אותם מטעמה של חסידות.

ארוע הצדעה יוקרתי לארגון של"ה

ארוחת בוקר חגיגית ומיוחדת התקיימה באולמי המלון היוקרתי "סקיליין" בניו יורק לציון 66 שנים לפעילות של"ה בתחום החינוך, צרכי דת ועזרה הומניטרית. השתתפו בה עסקנים ציבוריים ואנשי עסקים שנושאים תפקידים חשובים בהתפתחות ניו יורק וקהילותיה.

הגברת שורי קסיסר, נשיאת חברת הייעוץ קסיסק ששימשה יו"ר האירוע, שיבחה את עבודת ארגון של"ה למען החינוך ומעשה חסד כגון חלוקת צעצועים לילדים בבתי רפואה וחבילות מזון.

הגנב לימד שיעור במצוות מזוזה...

ביום שישי לפני כשבועיים, הגיעו תמימים אחדים לערוך 'מבצעים' ברחוב 'קינגס הייווי' שבשכונת פלטבוש. באחת החנויות פגשו התמימים ישראלים אחדים שהגיעו לארצות הברית בתקופה האחרונה. לשאלת אחד התמימים האם ישנה מזוזה בדלת ביתם, ענו הישראלים בשלילה כשהם מתנצלים שאין בידם את הסכום לקניית המזוזות. בעל החנות, יהודי חם לענייני יהדות, שאף זכה ללמוד בישיבת חב"ד בברינוא, הודיע לפליאתם של הנוכחים, כי הוא לוקח על עצמו את ההוצאות הכספיות לקניית המזוזות.

ואכן, לאחר שנקבו התמימים בסכום העלות, הוציא בעל החנות מכיסו את הסכום ומסר אותו לתמימים.

התמים שקיבל את הסכום, התקשר כשבוע לאחר מכן לקבוצת הישראלים על מנת לקבוע איתם זמן לקביעת המזוזה. כששמע הישראלי מעבר לקו את קולו של התמים, צעק בהתרגשות: "איפה היית אתמול? גנב פרץ לנו לבית ורוקן לנו את כל התכולה היקרה שהייתה לנו בשווי אלפי דולרים..."

השיחה הסתיימה בהחלטה לקביעת המזוזות בהקדם האפשרי.

ואכן, ביום שישי האחרון, קבעו התמימים את המזוזות בביתם של הישראלים כשהם מנצלים את האירוע להכנתם להתגלותו של הרבי. את הסיפור סיכם אחד הישראלים: "שיעור טוב יותר בחשיבותה של המזוזה לא יכולתי לקבל"...

אות החסד ניתן לסטיוו פוירסטין, יו"ר 'ארינה קורפ הולדינג'. הנואמים השונים דיברו בהתפעלות על עבודת של"ה ועל הצוות המסור שלה שמשרת את הקהילה. "אלו אנשים שמביאים שינוי בחייהם של אלפי משפחות," אמר הרב **יהושע העכט**, מהנהלת של"ה. "הפעולות שלהם הם על פי רוב בחשאי והם לא בולטים, אבל הם אלו שמפעילים את העיר והעבודה הקשה שהם עושים יש להכיר ולהוקיר".

מכשירים את הקרקע לבניית 770 באופקים

בימים אלה, החלו בבניית מרכז חב"ד באופקים שיבנה בדגם בית-חיינו — 770. לאחר חודשים רבים של יגיעה סביב נושא תוכניות הבניה והאישור, ניתנה האות ובניית בניין 770 — מרכז חב"ד אופקים, יוצא לדרך. "אוהדי חב"ד מתרגשים מהעובדה שדווקא במקום רחוק זה שבמשך שנים היו הפרעות לחב"ד, מתפתחת קהילה וכעת אף ייבנה בניין 770", אומר ר' שניאור קעניג העומד מאחורי הפרויקט.

'חוג ידידי חב"ד' אופקים', הבטיח סיוע לשלב ב' וג' של בניין 770, כאשר את שלב א' לקחו על עצמם חברי הקהילה. "השאיפה של השלוחים ואנ"ש באופקים להתחיל בבניה בקרוב", אומר ר' שניאור. "אנו מקווים גם להשיג תורם נוסף שיסייע לנו בשלב א', מדובר בסכום של 40 אלף דולר".

בניין 770 באופקים עתיד לכלול: בית תבשיל, אולם מפואר, מקווה מהודר ועוד. נמסר, כי עלות הבניין מסתכמת בלמעלה ממליון דולרים.

מבזקים

הכנסת לוותה במאבקים קשים, הניצחון צריך להיות כפול ומכופל, ולפני שהחל בבניה הוא פנה שוב לעירייה לקבל אישור לבניית קומה נוספת מתחת בית הכנסת.

לאחר דין ודברים אישרה בסוף השבוע מועצת העירייה בניית קומה נוספת. ובעזרת השם בקרוב תתחיל הבניה לקידוש שם ליובאוויטש.

השליח במגדל קיבל אות הוקרה

בכנס "מזמור לתודה" התכנסו ב"מגדל" ראשי ערים, ראשי מועצות, מנהלי מתנסים ואישי ציבור שונים לקבלת אות הוקרה ותודה על פועלם, עזרתם וסיועם במהלך ימי המלחמה בקיץ האחרון. לאירוע מיוחד זה הוזמן גם **הרב שמואל גרוזמן** ורעיתו, שלוחי הרבי במגדל והאזור, בכדי לקבל את הערכת הציבור.

בימי המלחמה פעל בית חב"ד במגדל בדאגה לתושבי האיזור. חילק מזון, ארגן ימי כיף לילדים, וזאת יחד עם שיעורי התורה שנמשכו כרגיל, למרות האזעקות הבלתי פוסקות והקטיושות שנפלו מסביב. "לי לא מגיעה אף תודה — אמר הרב גרוזמן למשתתפים — התודה האמיתית מגיעה למי שאני שלוחו — הרבי מליובאוויטש, ששלח את חסידיו לכל פינה בעולם לדאוג לכל יהודי בכל מקום ומצב שהוא נמצא..".

חדש על מדף הספרים

ליקוטי שיחות ברוסית

הארגונים הפועלים לטובת יהודים דוברי רוסית, "פר"י" בניו-יורק ו"שמי"ר" בישראל, חברו יחד להוציא סדרה של ליקוטי-שיחות של הרבי מלך המשיח מתורגמים לשפה הרוסית. הכרך הראשון על חומש בראשית מכיל 248 עמודים, והוא מופיע בכריכה קשה.

על עבודת התרגום המאומצת פיקח הפרופסור הרב **ירמיהו ברנובר**. "הפרויקט וודאי מוסיף נחת-רוח לרבי" אומרים חברי המערכת. הספרים של חומש שמות וויקרא גם זמינים לרכישה באתרי ההוצאה לאור ברוסית.

ארוכה מארץ מידה

"ארוכה מארץ מידה – פרקים בתורת הרבי" – זה שמו של ספר חדש שהופיע השבוע וחולק למשתתפים בשמחת נישואי משפחות ברונפמן – גורביץ בכפר חב"ד.

הספר, בעריכתו של הרה"ת **מנחם מענדל ברונפמן**, כולל עשרה פרקים מקיפים ומרתקים בתורתו של הרבי מלך המשיח, ומהם: עבודת ה', תורה ומדע, קירוב לבבות, מועדים והגדה של פסח.

"בספר צנוע זה" – מציין המחבר במבוא – "באו פרקים בתורת הרבי, מעין 'טעימות' ממשנתו הרחבה העמוקה והארוכה מני ארץ מידה, פעם הוא סיכום ופעם הוא עיון. הצד השווה שבהם, שכולם כאחד משתדלים להעמיק ולחקור בתורת הרבי ולשרטט עלי כתב את העולה מן העיון בשפה קולחת וברורה, ידידותית, בהירה ונעימה".

'לב השבת'

בימים אלו רואה אור בשוק הספרים הספר "לב השבת", הכולל עיונים וביאורים בהלכות שבת. בדברי המבוא כותב המחבר הרב **יהודה לייב נחמנסון** כי מטרת הספר היא "לעורר לב המעיין, והקב"ה חדי בציצין ופרחין, ופטטיא שאורייתא טבין".

החומר בספר נכתב בכל פעם שהתעוררה אצל המחבר הערה או הארה במהלך לימודו.

בפתיחת הספר מובאות הסכמות ממספר רבנים בהם הרה"ג הרב זלמן נחמיה גולדברג, הרה"ג הרב מרדכי שמואל אשכנזי, הרה"ג הרב מאיר אהרן והרה"ג הרב יוסף יצחק בלינוב.

"ה' אחד"

בהוצאת יקותיאל גרין

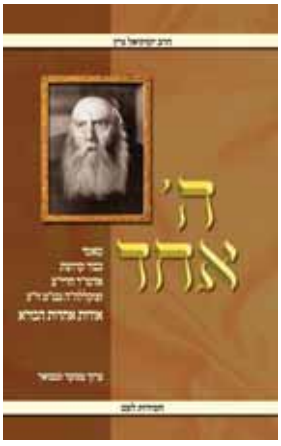

זכה הרב **יקותיאל גרין** להוציא לאור בימים אלו את הספר "ה' אחד" המצטרף לסדרת ספריו "חסידות לעם", המביאים את תורת חב"ד לבית החסידי ולצבור הרחב המעוניין להתבשם מתורת חב"ד.

בספר זה מבואר מאמרו של הרבי הריי"ץ "כל המאריך באחד מאריכין לו ימיו ושנותיו", בו מבאר הרבי בהרחבה את המשמעות הפנימית של ה' אחד ומה מחייבת ההבעה של ה' אלוקינו, כיצד רואה החסידות את מצות האמונה ב"אחדות הבורא" וכיצד על היהודי לחוש ולראות את "ההשגחה הפרטית" שעליו ושעל כלל ישראל.

ספר הפענוחים החדש

חדשים רבים עמלו חברי המערכת של מכון "מלכות שבתפארת", על ספר נוסף חדש ומפואר מסדרת ה"דבר מלכות עם פענוחים".

לאחר שהושלמה הסדרה ההיסטורית של ה"דבר מלכות עם פענוחים" – יצא לאחרונה מבית הדפוס ספר חדש בסגנון דומה. הספר החדש נקרא "מעלתן של ישראל", והוא מרכז בתוכו ארבע שיחות מרכזיות מהרבי מלך המשיח אודות מעלתו וייחודו של עם ישראל. שיחות אלו נאמרו בתחילות שנות הנו"נים, בעת מצב המלחמה

המתוח במפרץ הפרסי שערער את מצב הביטחון בארץ ישראל וממילא בעולם כולו.

באותה תקופה היו שפערו פיהם כנגד עם ישראל – "עמך כולם צדיקים" – ולהוציא לעז וקטרוג על העם היושב בציון. הרבי מלך המשיח – "אוהבן של ישראל" – יצא מיד בשורה של שיחות להוסיף ולפאר את מעלתו של כל יהודי בפרט ושל עם ישראל כולו ככלל. יש לציין ששיחות אלו הן השיחות הראשונות שזכו לתואר "דבר מלכות".

השיחות מובאות בפורמט חדש ומאיר עיניים, בהקלדה מחודשת וניפוי טעויות הדפוס מהעבר. לשיחות נוספו פענוח מראי-המקומות, 'תוכן השיחה' וסיכומה והוספות שונות ומגוונות בראשן קונטרס "אהבת ישראל" במהדורה מיוחדת. על פענוח השיחות עמלו צוות אברכי המכון שהקדישו לילות כימים להשלמת הפרויקט הגדול, בריכוזם של הת' **אלירן שמר וישראל בלוך**, ובארגונו של חבר הנהלת המכון הרב **שניאור זלמן בלוך**.

הספר הושק לאחרונה במפעלי דפוס "חיש" ברמלה במעמד יו"ר המכון הרב **יוסף יצחק פרידמן**.

ספר ההפטרות בליווי שיחותיו של הרבי

ארבע שנים חלפו מאז פרצה לעולם החב"די ההוצאה המהודרת של חמישה חומשי התורה הכוללים את הסבריו של הרבי מלך המשיח לפרשיות התורה בשפה האנגלית – שראו אור, בהוצאת הנדיב החסידי הרב **מאיר גוטניק**. בימים אלו ראה אור שלב נוסף בהוצאה זו, בספר מהודר ומפואר הכולל את פירושיו של הרבי על הפטרות הפרשיות והמועדים.

ביאוריו של הרבי נכתבו בשפה האנגלית, בצורה קולחת ומבוארת המוגשת לקורא בסגנון עשיר ומוסבר, ולראשונה יכולים יהודי ארצות הברית שאינם דוברים את שפת הקודש, להיחשף לשיחותיו הקדושות של הרבי על סדר ההפטרות.

חסידים . . אין משפחה

נולדו למז"ט

● **למשפחת** ר' **שניאור זלמן אטל**, יער, צרפת – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' אהרון אטל, יער, צרפת; משפחת ר' יהודה קוסקס, אלעד.

● **למשפחת** ר' **שרון איבגי**, בית שמש– להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **אברהם איגל**, נחלת הר חב"ד – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' גור אריה איגל, קרית אתא; משפחת ר' משיח מיכאלי, נחלת הר חב"ד; מרת רחל צדק, נחלת הר חב"ד.

● **למשפחת** ר' **ישראל אלפנביין**, נתניה – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' צבי אלפנביין, ביתר; משפחת ר' ראובן שלמה שניאורסון, ירושלים; משפחת ר' שמואל מנחם מענדל שניאורסון, ירושלים; מרת בתיה גרשוביץ, ירושלים.

● **למשפחת** ר' **שלום בר כוכבא**, ברזיל – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' דוד מאיר בר כוכבא, ירושלים; משפחת ר' יצחק משען, שליח כ"ק אד"ש מה"מ, ס. פאולו ברזיל.

● **למשפחת** ר' **דוד הכהן גוטניק**, מלבורן, אוסטרליה – להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **שמואל גרינברג**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ, ונקובר קנדה – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' משה גרינברג, מנהל צא"ח בני ברק; משפחת ר' אהרון חזן, בני ברק; משפחת ר' אליקים וולף, ניו ג'רסי.

● **למשפחת** ר' **מנחם דב דברוסקין**, מגדל העמק – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' חיים אהרון דברוסקין, ירושלים; משפחת ר' דוברע וילנקין, כפר חב"ד; ר' ברוך גופין, כפר חב"ד.

● **למשפחת** ר' **אליהו דרעי**, מגדל העמק – להולדת הבן והבת; **ולזקניהם** משפחת ר' מאיר קריספין, מגדל העמק; משפחת ר' יעקב דרעי, נצרת עלית.

● **למשפחת** ר' **שמעון היידינגספלד**, וועסטלייק ווילג' – להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **לוי יצחק וילהלם**, קראון הייטס – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' פנחס ברוך וילהלם, לונדון; מרת חנה וילהלם, ירושלים; מרת חיה אסתר סוסובר, קראון הייטס;

מרת חנה ברוק, כפר חב"ד.

● **למשפחת** ר' **זאב זיילר**, ירושלים – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' מאיר זיילר, נחלת הר חב"ד; משפחת ר' ישעיה שלמה בוימלגרין, קראון הייטס.

● **למשפחת** ר' **ציון חוגי**, תל אביב – להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **מנחם מענדל הכהן טורנהיים**, לוד – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' מאיר זעליג ראובן הכהן טורנהיים, לוד; מרת חיה עלקא טורנהיים, ירושלים; מרת דינה מנדלסון, ירושלים; משפחת ר' יוסף סלומון, כפר חב"ד; משפחת ר' מנחם מענדל רסקין, כפר חב"ד.

● **למשפחת** ר' **זלמן טייטלבאום**, ברונקס, ניו יורק – להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **אברהם לוין**, פאלו אלטו – להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **יוסף לוסטיג**, ניו הייבן – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' צבי הירש לוסטיג, מנהל חינוכי ב"אהלי מנחם" קראון הייטס; משפחת ר' יוסף יצחק פיקרסקי, שליח כ"ק אד"ש מה"מ תל אביב; מרת רישא פיקרסקי, צפת; משפחת ר' צבי הירש חיטריק, קראון הייטס.

● **למשפחת** ר' **מענדל ליפסיק**, סנדיי ספרינגס – להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **הלל מונדשיין**, ירושלים – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' יהושע מונדשיין, ירושלים; מרת צביה ברוומן, כפר חב"ד; מרת אסתר ליפשיץ, בני ברק.

● **למשפחת** ר' **יניב מור יוסף**, פורט לודרדייל, פלורידה – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' יוסף ברוק, קראון הייטס; מרת חנה ברוק, כפר חב"ד.

● **למשפחת** ר' **ראובן מילמן**, נחלת הר חב"ד – להולדת הבן **יוסף יצחק**.

● **למשפחת** ר' **מתתיהו מילר**, קראון הייטס – להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **שלמה ממן**, ביתר – להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **מנחם מענדל משי זהב**, קרית גת– להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' צבי משי זהב, ירושלים; משפחת ר' ברוך גולדשטיין, לוד.

● **למשפחת** ר' **מענדל סופרין**, קראון הייטס – להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **יעקב סלומון**, מונטריאול – להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **ישעיה סמטנה**, מונטריאול, קנדה – להולדת הבן **מנחם מענדל**; **ולזקניהם** משפחת ר' איסר סמטנה, מונטריאול, קנדה; משפחת ר' אלכסנדר סנדר ליברוב, מנצ'סטער, אנגליה.

● **למשפחת** ר' **יצחק סנדרוי**, יצהר – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' דורון סנדרוי, יצהר; משפחת ר' רפי בר חן, ירושלים.

● **למשפחת** ר' **שמואל פינק**, לייסעסטער, אנגליה – להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **מרדכי פינקוביץ**, ירושלים – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' משה פינקוביץ, חולון; משפחת ר' אליעזר גלבשטיין, ירושלים; משפחת ר' משה מנחם מענדל גלבשטיין, ירושלים.

● **למשפחת** ר' **ארז פניאן**, כפר חב"ד – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' פנחס פניאן, רעננה; משפחת ר' אליהו אמיתי, כפר חב"ד; מרת לאה אמיתי, כפר חב"ד; מרת שוליקה עבדלחק, דימונה.

● **למשפחת** ר' **יוסף חיים פרידמן**, ירושלים – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת פרידמן, ירושלים; משפחת ר' יצחק מילגרום, ירושלים.

● **למשפחת** ר' **יעקב מאיר קוביטשק**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ סרטוב, רוסיה– להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' יצחק יהודה קוביטשק, ירושלים; משפחת ר' שמואל קורץ, כפר חב"ד; מרת חנה פרנקל (קורץ), בית אל; משפחת ר' מנחם מענדל רסקין, כפר חב"ד.

● **למשפחת** ר' **שמואל קוזלובסקי**, קראון הייטס – להולדת הבן; **ולזקניהם** מרת אסתר קוזלובסקי, קראון הייטס; מרת חנה קוזלובסקי, ירושלים; משפחת גוטמן, טורונטו-ירושלים; משפחת ר' יוסף לדיוב, נחלת הר חב"ד.

● **למשפחת** ר' **מנחם מענדל קרינסקי**, נידהם – להולדת הבן.

● **למשפחת** ר' **אברהם אלברט קמל**, עפולה – להולדת הבן; **ולזקניהם** משפחת ר' זכריה גורי, רב מושב אביטל.

● **למשפחת** ר' **מנחם מענדל רנדלר**, קראון הייטס – להולדת הבן.

◆

● **למשפחת** ר' **שאול בורנשטיין**, חיפה – להולדת הבת **חנה**; **ולזקניהם** משפחת בורנשטיין, חיפה; משפחת כהן-פישמן, ירושלים; משפחת ר' וועלוועל פסח מרנץ, כפר חב"ד; משפחת ר' ישראל משה הכהן כהן, קראון הייטס.

● **למשפחת** ר' **גולן בן-אוני**, קראון הייטס – להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' זאב בן-אוני, קליפורניה; משפחת ר' משה שוחט, קראון הייטס.

● **למשפחת** ר' **אברהם בקרמן**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ, מוסקווה – להולדת הבת **חסיה**; **ולזקניהם** משפחת ר' ישראל שמעון בקרמן, כפר חב"ד; משפחת הרב שלום דובער הלוי וולפא, רב בית כנסת בקרית גת; משפחת ר' יצחק זאב הלוי וולפא, ירושלים.

● **למשפחת** ר' **בער ברונשטיין**, קראון הייטס – להולדת הבת.

● **למשפחת גרוקוב**, ביתר – להולדת הבת.

● **למשפחת** ר' **שניאור זלמן גרינברג**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ, מישיגן – להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' משה גרינברג, מנהל צא"ח בני ברק; משפחת ר' אהרון חזן, בני ברק; משפחת ר' שלמה גלפרין, קראון הייטס; משפחת ר' צבי הירש פוקס, קראון הייטס.

● **למשפחת** ר' **ישראל מאיר דיסקין**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ מינכן, גרמניה – להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' שמעון משה דיסקין, בני ברק; משפחת ר' נחום שטרנברג, קראון הייטס.

● **למשפחת** ר' **אברהם האטער**, לונדון – להולדת הבת.

● **למשפחת** ר' **יחיאל הופמן**, לוס אנג'לס – להולדת הבת.

● **למשפחת** ר' **פנחס וישצקי**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ רוסטוב, רוסיה – להולדת הבת **פייגא**; **ולזקניהם** משפחת ר' שלמה וישצקי, כפר חב"ד; משפחת ר' אברהם מענדל פרידלנד, נחלת הר חב"ד.

● **למשפחת** ר' **דוד טייכטל**, אילנוי – להולדת הבת.

● **למשפחת** ר' **יוסף יצחק כהן**, נחלת הר חב"ד – להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' נחום כהן, נחלת הר חב"ד; משפחת ר' ראובן גרינפלד, בית שמש.

● **למשפחת** ר' **מנחם מענדל טייכמן**, שליח כ"ק אד"ש אוז'גורוד, אוקראינא – להולדת הבת **זעלדא רחל**; **ולזקניהם** משפחת ר' דב טייכמן, טבריה; משפחת ר' אפרים נחום קמינקר, עפולה; משפחת ר' יעקב קלויזנר, ירושלים.

● **למשפחת** ר' **שמואל לשס**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ, מלבורן, אוסטרליה – להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת הרב ברוך לשס, מונסי; משפחת ר' שמואל ברוק, קראון הייטס.

● **למשפחת** ר' **יצחק מאיר מיידנצ'יק**, מגדל העמק – להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' צבי הירש מיידנצ'יק, כפר חב"ד; משפחת ר' בן ציון גרוסמן, מגדל העמק; משפחת הרב ישראל גרוסמן, ירושלים; מרת דינה קענינג, ירושלים.

● **למשפחת** ר' **אברהם מלכה**, אלעד – להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' אליהו מלכה, עפולה; משפחת סלומון, אריאל.

● **למשפחת** ר' **לוי נוטיק**, שיקגו – להולדת הבת.

● **למשפחת** ר' **לוי סטאליק**, קראון הייטס – להולדת הבת **חיה מושקא**; **ולזקניהם** משפחת סטאליק, קראון הייטס; משפחת טאובר, קראון הייטס; מרת שטיינמיץ, קראון הייטס.

● **למשפחת** ר' **משה מנחם מענדל עווערס**, הולנד – להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת עווערס, הולנד; משפחת ר' שלום הלוי ברוכשטט, קראון הייטס.

● **למשפחת** ר' **מנחם אליהו פורטער**, ירושלים – להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' יוסף פורטער, קליבלנד; משפחת ר' בצלאל משה, ירושלים; מרת משה, ברקת; משפחת מפעי, ברקת.

● **למשפחת** ר' **עקיבא פערל**, קראון הייטס – להולדת הבת **שיינא**; **ולזקניהם** מרת פערל, ברוקלין.

● **למשפחת** ר' **שלום דובער פריימן**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ כפר תבור – להולדת הבת **חסיה**; **ולזקניהם** משפחת הרב ישעיהו הרצל, רב העיר נצרת עילית; משפחת ר' ישראל דוד נחשון, נצרת עילית; משפחת הרב זלמן טוביה הכהן אבלסקי, הרב הראשי למולדובה.

● **למשפחת** ר' **נועם יעקב הכהן רוט**, ירושלים – להולדת הבת **רחל**; **ולזקניהם** משפחת ר' נפתלי הכהן רוט, ירושלים; משפחת ר' מנחם מענדל פינסון, ניו יורק.

● **למשפחת** ר' **בנימין ריניץ**, נחלת הר חב"ד – להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת ר' יוסף זאב ריניץ, קראון הייטס; משפחת ר' לוי וינר, רחובות.

● **למשפחת** ר' **ארז רם**, ירושלים – להולדת הבת; **ולזקניהם** משפחת רם, בני ברק; משפחת ביבי, נווה דניאל.

הגיעו למצוות

● **למשפחת** ר' **שמעון אבוקסיס**, נחלת הר חב"ד – להגיע הבן התי' **נהוראי** למצוות.

● **למשפחת** ר' **שלמה אולידורט**, ירושלים – להגיע הבן התי' **דוד אבא** למצוות; **ולזקניהם** משפחת ר' מרדכי אולידורט, ירושלים; משפחת ר' זאב זלמנוב, כפר חב"ד.

● **למשפחת בורנשטיין**, בית שמש – להגיע הבן התי' **אריה** למצוות.

● **למשפחת** ר' **ירון בר זוהר**, חיפה – להגיע הבן התי' **שלום דובער** למצוות.

● **למשפחת** ר' **שמואל ברוק**, קראון הייטס – להגיע הבן התי' **אריה** למצוות; **ולזקניהם** משפחת ר' שמואל ברוק, קראון הייטס; מרת חנה ברוק, כפר חב"ד; משפחת ר' מרדכי הכהן ריבקין, קראון הייטס.

● **למשפחת גולדברג**, טורונטו, קנדה – להגיע הבן התי' **דוד** למצוות.

● **למשפחת** הרב **מרדכי צבי דובראבסקי**, רב קהילת חב"ד ראשון לציון – להגיע הבן התי' **יעקב** למצוות; **ולזקניהם** מרת פלדמן, בני ברק; משפחת דובראבסקי, קראון הייטס.

● **למשפחת וולף**, שיקגו – להגיע הבן התי' **שניאור זלמן** למצוות.

● **למשפחת** ר' **שמואל דוד ויינשטיין**, ביתר עלית – להגיע הבן התי' **אשר** למצוות; **ולזקניהם** מרת חיה גינט; משפחת ר' חיים רפאל ויינשטיין.

● **למשפחת** ר' **בניהו חסין**, כפר חב"ד – להגיע הבן התי' **מנחם מענדל** למצוות; **ולזקניהם** משפחת ר' יוסף חסין, כפר חב"ד.

● **למשפחת** ר' **משה סיימון**, נחלת הר חב"ד – להגיע הבן התי' **שמואל חיים** למצוות **ולזקניהם** מרת סיימון, ברקת; מרת תמר שמח, ברקת.

● **למשפחת** ר' **שגיב עמית**, רמת בית שמש – להגיע הבן התי' **לוי יצחק** למצוות.

● **למשפחת** ר' **אלימלך צבי קמינקר**, עמנואל – להגיע הבן התי' **מרדכי** למצוות.

● **למשפחת** ר' **יצחק שייבסקי**, קרית מלאכי – להגיע הבן התי' **דניאל** למצוות.

● **למשפחת שוסטרמן**, פיטסבורג – להגיע הבן התי' **צבי** למצוות.

● **למשפחת** ר' **ניצן שמחון**, ירושלים – להגיע הבן התי' **יוסף חיים** למצוות; **ולזקניהם** משפחת ר' ראובן הלוי לוי, קוממיות.

באו בקשרי שידוכין

● **למשפחת** ר' **מאיר ברנד**, לוד – לבוא הבן התי' **שמואל** בקשרי שידוכין עב"ג **צינא** למשפחת ר' **מאיר הרשקוף**, קראון הייטס.

● **למשפחת גולדשטיין**, צפת – לבוא הבן התי' **חיים מאיר** בקשרי שידוכין עב"ג **אסתר** למשפחת ר' **צבי ויגלר**, ירושלים; **ולזקניהם** מרת יוכבד זלמנוב, מגדל העמק.

● **למשפחת** ר' **משה מנחם מענדל גלבשטיין**, כפר חב"ד – לבוא הבן התי' **דוד** בקשרי שידוכין עב"ג **שטערנא** למשפחת ר' **יעקב לוין**, כפר חב"ד; **ולזקניהם** מרת אסתר שירמן, כפר חב"ד; מרת רחל לוין, כפר חב"ד.

● **למשפחת** ר' **מיכאל יוסופוב** – לבוא הבן התי' **אבו** בקשרי שידוכין עב"ג **לנה** למשפחת ר' **לוי יצחקוב**.

● **למשפחת ג'קיסין**, פאר רוקוואיי – לבוא הבן התי' **יעקב** בקשרי שידוכין עב"ג **חנה רחל** למשפחת **רוז**, וודמיר.

● **למשפחת לובנשטיין**, מלבורן, אוסטרליה – לבוא הבן התי' **משה** בקשרי שידוכין עב"ג **חנה** למשפחת ר' **דן וולף**, מלבורן, אוסטרליה; **ולזקניהם** משפחת ר' פנחס וולף, מלבורן, אוסטרליה; מרת אידה קליין, מלבורן אוסטרליה.

● **למשפחת** ר' **יחזקאל הכהן רייכמן**, תל אביב – לבוא הבן התי' **משה יהודה הכהן** בקשרי שידוכין עב"ג **גולדה** למשפחת ר' **ראובן קהת רוזנשטיין**, דטרויט.

● **למשפחת שטיינהרץ**, קראון הייטס – לבוא הבן התי' **אריאל** בקשרי שידוכין עב"ג **אילנה** למשפחת **פלוטקא**, סיטל.

הקימו בית בישראל – בית חב"ד

● **למשפחת** ר' **יורם בוארון**, אילת – לנישואי הבן התי' **יוסף יצחק** עב"ג **רחל** למשפחת ר' **שמעון פרקש**, באר שבע; **ולזקניהם** משפחת ר' יוסף בוארון; מרת אמלי כהן; מרת גיטל פרקש.

● **למשפחת** ר' **משה ברונפמן**, לוד – לנישואי הבן התי' **מנחם מענדל** עב"ג **חנה** למשפחת ר' **מנחם מענדל הלוי גורביץ**, משפיע בישיבת תות"ל יאור שמחה' כפר חב"ד; **ולזקניהם** משפחת ר' שמואל הלוי גורביץ, לוד; ר' ברוך גופין, כפר חב"ד.

● **למשפחת גורביץ**, קרית גת – לנישואי הבן התי' **שניאור זלמן** עב"ג **לאה** למשפחת **יצחקוב**, קרית גת.

● **למשפחת** ר' **מנחם מענדל הכהן דערען**, לוד – לנישואי הבן התי' **יחזקאל הכהן** עב"ג **נחמה דינה** למשפחת ר' **אברהם מרדכי קסטל**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ רחובות; **ולזקניהם** מרת קעניא דערען; מרת פעסיא וולף, לוד; מרת גולדא קסטל, בולטימור; ר' ברוך גופין, כפר חב"ד.

● **למשפחת זנג**, חולון – לנישואי הבן התי' **שמואל** עב"ג **חנה** למשפחת ר' **דוד ניסים**, רחובות; **ולזקניהם** משפחת ר' ג'רל זנג; מרת נעמי גיאת; מרת לינה חנן.

● **למשפחת** ר' **חיים מאיר חזן**, נחלת הר חב"ד – לנישואי הבן התי' **ישראל** עב"ג **ברכה רישה רחל** למשפחת ר' **יעקב משה מנדלזון**, בני ברק; **ולזקניהם** משפחת ר' אהרון חזן, בני ברק; מרת טייבעל ברוד, קראון הייטס; משפחת ר' יצחק יונה מנדלסון, לוד.

● **למשפחת כהן**, צפת (פתח תקוה) – לנישואי הבן התי' **אושר** עב"ג **שרי** למשפחת **ארד**, מחניים.

● **למשפחת לוגסי**, אילת – לנישואי הבן התי' **רועי** עב"ג **רעות** למשפחת ר' **יגאל קדושים**, באר שבע.

● **למשפחת** ר' **מרדכי למברג**, גבעת המורה, עפולה – לנישואי הבן התי' **עודד יצחק צבי** עב"ג **שושנה יוכבד** למשפחת ר' **אורי וייספיש**, ירושלים; **ולזקניהם** מרת זיסל פרייהייטר, רמת גן; מרת מלכה רוזנבלט, ירושלים.

● **למשפחת** ר' **אהרן זעליג פרוס**, לוד – לנישואי הבן התי' **יוסף יצחק** עב"ג **מנוחה רחל** למשפחת ר' **ישראל מנחם מענדל גרונר**, שליח כ"ק אד"ש מה"מ ור"מ בישיבת תות"ל קרית גת; **ולזקניהם** משפחת ר' דובער פרוס, כפר חב"ד; משפחת ר' משה גולדשמיד, נחלת הר חב"ד; משפחת ר' יהודה לייב גרונר, ממזכירי כ"ק אד"ש מה"מ וממונה לוועד קופת רבינו, קראון הייטס; משפחת ר' חיים שמואל מנחם מענדל ליברוב, לונדון, אנגליה.

● **למשפחת** ר' **מנחם רוזנצווייג**, כפר חב"ד – לנישואי הבן התי' **דוד** עב"ג **גולדה** למשפחת ר' **מאיר זינגר**, ירושלים.

לעדכונים – שלחו מייל:
chsidim@gmail.com

במחנה
צבאות השם

חיים עם הזמן

אַתֶּם זוֹכְרִים אֶת הַפַּעַם הָאַחֲרוֹנָה שֶׁבָּהּ זֶה קָרָה לָכֶם? זֶה מַתְחִיל בְּתְחוּשַׁת מַחֲנָק בַּגָּרוֹן, מִלִּים שֶׁנִּתְקָעוֹת וְלֹא מַצְלִיחוֹת לִבְקַע אֶת מַחְסוֹם הַפֶּה, סֹמֶק פִּתְאוֹמִי בַּפָּנִים, שְׁפָתַיִם שֶׁמִּתְעַקְּלוֹת בְּזָוִיוֹת מוּזָרוֹת וְעֵינַיִם שֶׁמַּתְחִילוֹת לְהַבְרִיק בְּלַחוּת וְאָז הוּא פּוֹרֵץ, הַבֶּכִי. הַלַּחוּת בָּעֵינַיִם הוֹפֶכֶת לְשִׁטָּפוֹן בִּלְתִּי נִשְׁלָט, וְהַיְבָבָה הַקּוֹלָנִית מְהַדְהֶדֶת וּמְרוֹקֶנֶת הַחוּצָה אֶת כָּל הַכְּאֵב שֶׁשִּׁמַּרְתֶּם עָמֹק בִּפְנִים.

כַּמּוּבָן שֶׁקָּרָה לָנוּ שֶׁבָּכִינוּ. זֶה קוֹרֶה לְכֻלָּם. בְּאֵיזֶשֶׁהוּ שֶׁלָּב, כֻּלָּנוּ הָיִינוּ יְלָדִים קְטַנִּים. מָה הָיוּ הַדְּבָרִים שֶׁגָּרְמוּ לָנוּ לִבְכּוֹת? מַמְתָּק שֶׁלֹּא קִבַּלְנוּ, דְּחִיפָה שֶׁכֵּן קִבַּלְנוּ, פַּרְצוּף שֶׁמִּישֶׁהוּ עָשָׂה לָנוּ, אוֹ גַּעֲגוּעִים לְאִמָּא שֶׁכְּבָר שָׁעָתַיִם שְׁלֵמוֹת לֹא רָאִינוּ. אֶפְשָׁר לְהָבִיא עוֹד הַרְבֵּה דֻּגְמָאוֹת, אֲבָל הַסְּגְנוֹן הָעִקָּרִי לֹא יִשְׁתַּנֶּה. מְדֻבָּר בִּדְבָרִים פְּעוּטִים שֶׁבְּאוֹתוֹ זְמַן נִדְמוּ לָנוּ כִּבְעָיוֹת חֲמוּרוֹת הָעוֹמְדוֹת בְּרוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם.

גַּם הָרַבִּי הָרַשַׁ"ב בְּיוֹם הֻלַּדְתּוֹ הָרְבִיעִי (אוֹ הַחֲמִישִׁי) בָּכָה, אֲבָל מִסִּבָּה קְצָת שׁוֹנָה. מַה שֶׁגָּרַם לוֹ לִבְכּוֹת הָיוּ הַמִּלִּים הָרִאשׁוֹנוֹת שֶׁל פָּרָשַׁת וַיֵּרָא - "וַיֵּרָא אֵלָיו ה'". כְּשֶׁנִּכְנַס לְקַבֵּל אֶת בִּרְכַּת סָבוֹ אַדְמוֹ"ר ה"צֶמַח צֶדֶק" הִתְלוֹנֵן הַיֶּלֶד בְּפָנָיו עַל כָּךְ שֶׁהַקָּדוֹשׁ-בָּרוּךְ-הוּא הִתְגַּלָּה לְאַבְרָהָם אָבִינוּ, וְאִלּוּ אֵלָיו הוּא לֹא מִתְגַּלֶּה. כָּל כָּךְ כָּאַב לוֹ שֶׁה' לֹא נִרְאָה אֵלָיו שֶׁהוּא פָּרַץ בִּבְכִי מַר. אֲנִי לֹא חוֹשֵׁב שֶׁמִּישֶׁהוּ מֵאִתָּנוּ בָּכָה אִי-פַּעַם עַל בְּעָיָה כָּזוֹ.

טוֹב, אַתֶּם אוֹמְרִים, הוּא הָיָה רַבִּי, צַדִּיק וְקָדוֹשׁ, וְגַם בִּילְדוּתוֹ הוּא הָיָה שׁוֹנֶה מִבְּנֵי אָדָם כְּמוֹנוּ, וְאֵיךְ בְּכְלָל אֶפְשָׁר לְהַשְׁוֹוֹת אוֹתָנוּ אֵלָיו? לֹא שַׁיָּךְ לְצַפּוֹת מִיֶּלֶד רָגִיל שֶׁיִּבְכֶּה בִּגְלַל דָּבָר כָּזֶה.

הָיִיתִי מַסְכִּים אִתְּכֶם אִלּוּלֵא הָרַבִּי הָרַיַּ"צ סִפֵּר לַחֲסִידִים אֶת הַסִּפּוּר הַזֶּה. רַבִּי לֹא מְסַפֵּר סִפּוּר סְתָם. כְּשֶׁרַבִּי מְסַפֵּר סִפּוּר, הַמַּטָּרָה הִיא שֶׁיִּלְמְדוּ מִמֶּנּוּ הוֹרָאָה אִישִׁית בַּעֲבוֹדַת ה'. מִכָּיוָן שֶׁסִּפּוּר כָּזֶה סֻפַּר לָנוּ, זֶה אוֹמֵר, שֶׁהַיּוֹם אֲנַחְנוּ נִמְצָאִים בִּתְקוּפָה מְיֻחֶדֶת שֶׁבָּהּ גַּם אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לְהַגִּיעַ לְמַצָּב שֶׁהַהֶעְלֵם וְהַהֶסְתֵּר יִכָּאֵב לָנוּ עַד כְּדֵי בְּכִיָּה.

אֲנַחְנוּ בְּהֶחְלֵט יְכוֹלִים לְהִתְעַלּוֹת מֵעֵבֶר לַבְּעָיוֹת הַקַּטְנוּנִיּוֹת וְהַשְּׁוּלְיוֹת, וְלִשְׁאֹף בֶּאֱמֶת לִרְאוֹת אֶת ה' בַּגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה. צָרִיךְ רַק לִרְצוֹת...

(ע"פ לקו"ש חט"ו ע' 129-133)

תנועת הנוער
'צבאות השם' ארה"ק

2
שעת סיפור
ישועה והצלה דרך חייט

4
מעבר לחוף
מעבר לקווי האויב

6
רואים גאולה
מטוס קרב?

8
חיילים בהפסקה
מה דעתכם?

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מאת: מש"י גולד

סיפור לשבת

יְשׁוּעָה וְהַצָּלָה דֶּרֶךְ חַיָּט

סִפּוּר זֶה מֻגָּשׁ לִפְנֵיכֶם לְרֶגֶל יוֹם הַלֵּדֶת שֶׁל הָרַבִּי הָרַשַּׁ"ב - כ' מַרְחֶשְׁוָן תרכ"א

בֵּן יָחִיד לְהוֹרָיו הָיָה בָּעֵרְל קוֹזְנִיצוֹב, וּבְתוֹר שֶׁכָּזֶה לֹא גָּיַס לַצָּבָא הָרוּסִי. הוּא הָיָה פָּטוּר מִשֵּׁרוּת צְבָאִי וְהַסִּבָּה הָיְתָה בְּרוּרָה, אִם חָלִילָה יִקְרֶה לוֹ מַשֶּׁהוּ... וְהוּא בֵּן יָחִיד.

אֶת מַרְבִּית זְמַנּוֹ בִּלָּה בְּבֵית מִדְרָשׁוֹ שֶׁל כ"ק אַדְמוֹ"ר הָרַשַּׁ"ב, שָׁם הָיָה עָסוּק בַּעֲבוֹדַת הַתְּפִלָּה וּבִלְמוּד הַתּוֹרָה בְּשִׁקִּידָה. בַּר מַזָּל הָיָה. לֹא כְּמוֹ רַבִּים מֵחֲבֵרָיו שֶׁנִּקְרְאוּ לְהִתְגַּיֵּס לַצָּבָא הָרוּסִי.

אֹרַח הַחַיִּים בַּצָּבָא הָרוּסִי לֹא אִפְשֵׁר לַחַיָּלִים הַיְּהוּדִים שֶׁשָּׁרְתוּ בּוֹ לִחְיוֹת וְלִנְהֹג כְּיהוּדִים. הֵם לֹא יָכְלוּ לְהִתְפַּלֵּל, כִּי לֹא נִתַּן לָהֶם זְמַן לְכָךְ. הֵם גַּם לֹא יָכְלוּ לֶאֱכֹל בַּצָּבָא מִשּׁוּם שֶׁהָאֹכֶל הָיָה טָרֵף, וְלָכֵן נֶאֶלְצוּ לְהִסְתַּפֵּק בְּמַעַט לֶחֶם וּמַיִם וְלִסְבֹּל מֵרָעָב מַתְמִיד.

הַצְּעִירִים שֶׁגֻּיְּסוּ נֶאֶלְצוּ לַעֲשׂוֹת חֲבָלָה בְּגוּפָם אוֹ לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּתַחְבּוּלוֹת שׁוֹנוֹת כְּדֵי לְהִפָּטֵר מֵהַצָּבָא, אַךְ לֹא תָּמִיד הֵם הִצְלִיחוּ בְּכָךְ וְלִפְעָמִים נֶאֶלְצוּ לְשָׁרֵת וּלְהִתְמוֹדֵד עִם הַחַיִּים הַנּוֹרָאִים בַּצָּבָא.

מַצָּבוֹ שֶׁל בָּעֵרְל הִשְׁתַּנָּה בִּשְׁנַת תרס"ח. בְּאוֹתָהּ שָׁנָה פָּרְצָה מִלְחָמָה בֵּין רוּסְיָה לְיַפָּן וְכָל הַבַּחוּרִים, גַּם אֵלּוּ שֶׁשֻּׁחְרְרוּ בָּעָבָר, נִקְרְאוּ לְשָׁרֵת בַּצָּבָא. גַּם בָּעֵרְל נִקְרָא לְשָׁרֵת. בָּעֵרְל הִתְעַצֵּב לִפְנֵי הָרַבִּי הָרַשַּׁ"ב וּבִקֵּשׁ אֶת עֲצָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה.

הָרַבִּי הִרְהֵר קַלּוֹת וְאָמַר לוֹ שֶׁכָּרֶגַע אֵין בְּיָדוֹ לְהוֹשִׁיעַ, אַךְ כַּאֲשֶׁר יִגָּיֵס, הוּא מַבְטִיחַ לָבוֹא לְעֶזְרָתוֹ. הָרַבִּי גַּם בִּקֵּשׁ מִמֶּנּוּ שֶׁלְּאַחַר שֶׁהוּא יִתְגַּיֵּס, יוֹדִיעַ לוֹ עַל מְקוֹם הִמָּצְאוֹ.

כַּעֲבֹר זְמַן גִּיַּס בָּעֵרְל וְנִשְׁלַח לְמַחֲנֵה צָבָא שֶׁשָּׁכַן סָמוּךְ לָעִיר זִ"יטוֹמִיר. בָּעֵרְל קִבֵּל עַל עַצְמוֹ אֶת הַדִּין בְּאַהֲבָה, אַךְ הִזְדָּרֵז לְהוֹדִיעַ עַל כָּךְ לָרַבִּי, כְּמִצְוָתוֹ. בִּתְשׁוּבָה הוּא קִבֵּל הוֹרָאָה מֵהָרַבִּי לַעֲשׂוֹת בְּגוּפוֹ חֲבָלָה קַלָּה.

איור: מענדי תיות

בָּעֵרְל צִיֵּת לַהוֹרָאָה וּבִקֵּשׁ מֵאַחַד הַחַיָּלִים שֶׁיַּחֲבוֹל בּוֹ. בָּעֵרְל הוֹפִיעַ לִפְנֵי הַמְפַקֵּד שֶׁלּוֹ עִם הַחֲבָלָה בְּגוּפוֹ, כְּסָבָה טוֹבָה לְהִשְׁתַּחְרֵר מֵהַצָּבָא. הַמְפַקֵּד כָּעַס עָלָיו מְאוֹד. הוּא צָעַק וְשָׁאַג לְעֶבְרוֹ: "חֲבַלְתָּ בְּגוּפְךָ בְּכַוָּנָה!" הַמְפַקֵּד מַמָּשׁ רָתַח מִזַּעַם. אֲבָל בָּעֵרְל הָיָה פָּצוּעַ וְהוּא נִלְקַח לְבֵית הָרְפוּאָה הַצְּבָאִי.

לִפְי הַכְּלָלִים אָמוּר הָיָה הָרוֹפֵא הָרָאשִׁי לִבְדֹּק אֶת כָּל הַחוֹלִים וּלְהַחְלִיט מִי מֵהֶם אֵינוֹ רָאוּי לְשֵׁרוּת צְבָאִי. הָרוֹפֵא הָרָאשִׁי הָיָה אָדָם רַע לֵב שֶׁכֻּלָּם שָׂנְאוּ אוֹתוֹ. בָּעֵרְל חָשַׁשׁ בְּמְיֻחָד מֵאַחַר שֶׁהַמְפַקֵּד כִּבֶּר גִּלָּה אֶת הָאֱמֶת...

בֵּינְתַיִם שָׁלַח הָרַבִּי הָרַשַּׁ"ב אֶת הֶחָסִיד ר' וּוֹלְף פַּצ'וֹבֶר אֶל הָעִיר זִ"יטוֹמִיר וּמָסַר בְּיָדָיו הוֹרָאוֹת מְפֹרָשׁוֹת מַה לַּעֲשׂוֹת. ר' וּוֹלְף הִגִּיעַ לְזִ"יטוֹמִיר וּפָנָה הַיִּשֵּׁר אֶל בֵּיתוֹ שֶׁל חַיָּט יְהוּדִי שֶׁהָיָה

נוֹהֵג לִתְפֹּר אֶת בְּגָדֵיהֶם שֶׁל מְפַקְּדֵי הַצָּבָא. מַה רַבָּה הָיְתָה פְּלִיאָתוֹ שֶׁל ר׳ וּוֹלְף כְּשֶׁנּוֹדַע לוֹ מִפִּי הַחַיָּט כִּי בְּדִיּוּק מָחָר אָמוּר הָרוֹפֵא הַצְּבָאִי הָרָאשִׁי לָבוֹא אֵלָיו לִמְדִידַת מַדִּים חֲדָשִׁים. הוּא נִדְהַם מֵרוּחַ קָדְשׁוֹ שֶׁל הָרַבִּי, אַף כִּי הָיָה רָגִיל לִרְאוֹת מוֹפְתִים וְנִסִּים גְּלוּיִים. לְאַחַר שֶׁר׳ וּוֹלְף סִפֵּר לַחַיָּט עַל הַשְּׁלִיחוּת שֶׁהֻטַּל עָלָיו הָרַבִּי, לְסַיֵּעַ לַבַּחוּר הַיְּהוּדִי שֶׁגִּיֵּס לַצָּבָא, הִסְכִּים הַחַיָּט בְּשִׂמְחָה לְשַׁתֵּף פְּעֻלָּה...

ר׳ וּוֹלְף הִמְתִּין מֵאֲחוֹרֵי הַדֶּלֶת בַּשָּׁעָה שֶׁהָרוֹפֵא הָרָאשִׁי הִגִּיעַ לְבֵיתוֹ שֶׁל הַחַיָּט לִמְדֹּד אֶת מַדָּיו הַחֲדָשִׁים. הוּא עָצַר אֶת נְשִׁימָתוֹ וְהָיָה סַקְרָן לִרְאוֹת כֵּיצַד יִפֹּל דָּבָר. בְּעוֹד הַמְפַקֵּד מוֹדֵד אֶת מַדָּיו, סִפֵּר לוֹ הַחַיָּט עַל תַּלְמִידוֹ שֶׁל הָרַבִּי הַמְפֻרְסָם מִלְיוּבַּאוִויטְשׁ, שֶׁגִּיֵּס בְּטָעוּת לַצָּבָא וְכָעֵת הוּא מְאַשְּׁפֵז בְּבֵית הָרְפוּאָה הַצְּבָאִי. הָרוֹפֵא הָיָה מְאוֹד מְרֻצֶּה מֵהַמַּדִּים הַחֲדָשִׁים. הַמַּרְאֶה שֶׁנִּשְׁקַף אֵלָיו מִן הַמַּרְאָה, מִלֵּא אוֹתוֹ שִׂמְחָה וּמַצַּב רוּחַ טוֹב. הוּא הִבִּיט בַּחַיָּט בְּעֵינַיִם בּוֹרְקוֹת וְאָמַר:

"אַל דְּאָגָה יִהְיֶה בְּסֵדֶר". הוּא הוֹצִיא אֶת פִּנְקָסוֹ וְרָשַׁם אֶת שְׁמוֹ וְשֵׁם מִשְׁפַּחְתּוֹ שֶׁל הַחַיָּל. ר׳ וּוֹלְף יָצָא מִמַּחְבּוֹאוֹ בְּלֵב קַל כִּי יָדַע שֶׁבְּעָזְרַת הַשֵּׁם מְשִׂימָתוֹ הִצְלִיחָה.

בֶּעֶרֶל הַנִּפְחָד שָׂכַב בְּמִטָּתוֹ, מַמְתִּין לְגֶזֶר דִּינוֹ. הוּא חָשַׁב עַל הָרַבִּי וְנָשָׂה לְהִתְעוֹדֵד. הָרוֹפֵא קָרַב אֵלָיו מִלְּוָה בְּמְפַקְּדוֹ. הַמְפַקֵּד הֵחֵל לַחְזֹר עַל הָאֲשָׁמָתוֹ כִּי בֶּעֶרֶל פָּצַע אֶת עַצְמוֹ בְּכַוָּנָה תְּחִלָּה, אַךְ הָרוֹפֵא כִּבְּאֵשׁ לֹא הִקְשִׁיב לִדְבָרָיו. בָּרֵגַע שֶׁשָּׁמַע אֶת שְׁמוֹ – בֶּעֶרֶל קוֹזְנִיצוֹב – הֵצִיץ בְּפִנְקָסוֹ וְאָמַר: "הֲלֹא הוּא חוֹלֶה מְאוֹד! יֵשׁ לְשַׁחְרְרוֹ מִיָּד!"

וּבְעוֹד בֶּעֶרֶל מַבִּיט מֻפְתָּע בַּמִּתְרַחֵשׁ, רָכַן לְעֻבְרוֹ הָרוֹפֵא הָרָאשִׁי וְלָחַשׁ בְּאָזְנוֹ: "בְּשׁוּבְךָ אֶל הָרַבִּי שֶׁלְּךָ, הַזְּכֵר נָא אוֹתִי לְפָנָיו לִבְרָכָה"...

פתרון גיליון מס׳ 73:

אין להישאר בתוך התיבה, יש לצאת ולפעול עם הזולת.

חידת תמונה

בתמונה שלפניכם מסתתר רעיון מתוך 'היום יום' באחד מימי השבוע.

זהו את הקשר ושלחו אלינו.

הגרלה תערך בין הפותרים נכונה.

תודה לאלוקים שנתן לי את הזכות לעשות שליחויות עבור הרבי

***בכ׳** חשון שנת תרכ״א נולד אאמו״ר הרש״ב. **שמו** 'שלום' ניתן לו על שם אביו של אאמו״ר הצמח צדק. **ושמו** 'דובער' ניתן לו על שם אאמו״ר האמצעי. **שער** ספריו של הרבי שליט״א מלא המשיח הוא כמו השער של אאמו״ר הרש״ב. **אאמו״ר** הרש״ב נקרא בפי החסידים: ה'רמב״ם' של תורת החסידות. **במוצאי** כ׳ חשון שנת תשמ״ח חילק הרבי שליט״א לנשים ובחורים מעל גיל מצוות את קונטרס 'החלבוו' – רנ״ט, מאחר שנאמר על ידי הרבי הרש״ב. **שנה** לאחר מכן ביקש הרבי שליט״א שכל אחד יכתוב לתומכי תמימים במשך היום של כ׳ חשון. **עקיבות** יפחד היתה הנסיון הקשירי שתנסה בו אברהם אבינו. **ביום** העקידה נפטרה שרה אמנו כששמעה שבנה יפחד נלקח לעקידה.*

מאת: מירי לוין

מעבר לחוף

פרק שני

תקציר: יעקב ויוסף פריירה, הרופא ומשרטט המפות, הצטרפו לשורות המורדים של צבא וושינגטון. השניים נחשפים למידע גורלי; הצבא האנגלי נקט בתרגיל הסחה על החוף, כשכוונותיו האמיתיות לפשוט על מחנה המורדים מן הכיוון הנגדי! השניים מתייצבים במטה וושינגטון ללא הזמנה מוקדמת. באופן מפתיע מאזין המצביא הטרוד לדבריהם. פקודתו להסגת הכוחות אל העמדות האחוריות הגיעה מאוחר מידי. האנגלים פלשו למחנה! הכוחות והתחמושת של צבא המורדים הלכו ואזלו במלחמה העיקשת. יוסף ויעקב פריירה לחמו זה לצד זה, עד שגילו במרחק קצר ביותר מהם – חייל אנגלי! יוסף יודע שלא נותרה ברירה...

מעבר לקווי האויב

צבא המורדים של וושינגטון, פרברי ניו יורק, 29 באוגוסט 1776

לסגת. איזו מילה נוראה! צליל של כישלון צורב נלווה אליה, וריח המוות נודף ממנה... ג'ורג' וושינגטון שמט את המשקפת מידו. לא היה כבר צורך בה. האנגלים היו קרובים כל כך, עד כי רוביהם המכודנים נצצו באודם העז של מדורות הענק שליחכו את קצות שדה המערכה. לסגת.

"זה לא נקרא כישלון! הנסיגה תעזור בסך הכול לכוחותינו לקחת פסק זמן להתארגנות מחודשת. בסיבוב הבא בעזרת ה' ננצח!" עפעפיו של יוסף פריירה צנחו כמעט מאליהם. בגדיו המקומטים ופסי האפר השחורים שחצו את פניו שיוו לו מראה של אוד מוצל מאש. הוא באמת הרגיש כך. לא יחלוף זמן רב, ומאום לא יוותר מן המהפכה האמריקנית הצעירה. הוא תלה בוושינגטון עיניים מצפות. שייכן את הפקודה. כל דקת היסוסים גורלית היא. עוד מעט כבר יהיה מאוחר מידי...

"פסק זמן אתה אומר?" וושינגטון השעין את מרפקו על ברכו, והושיט לפריירה את המשקפת. "הבט! הם כבר בפנים. לו רק היית מגיע שעות אחדות קודם...!"

יוסף פריירה לא הושיט את ידו חזרה. וושינגטון שב ונעץ מבטו באופק השחור. קולות הקרב העמומים הלכו וקרבו. נראה כי שדה המערכה הולך ומעמיק לתוך שטחם שלהם! צריך להזעיק את ראשי המטות להתחלת ביצוע תהליך כניעה. כל רגע עולה בחיי אדם! עיניו הכבויות של וושינגטון נעצמו בהחלטיות. צריך לדעת להפסיד בכבוד. יוסף פריירה יוכל להעביר את הפקודה במהירות האפשרית!

אולם, כשוושינגטון הסתובב שנית לעבר פריירה, הוא כבר לא היה שם...

לשונות האש ליחכו במהירות עצומה את קני הסוף הארוכים. פריירה לא חש בבעירה שנאחזה בקצות בגדיו. הוא חתר במהירות בין הקנים. החום העז ריכך אותם, והוא השתופף בינותם, מנסה להצניע את צלליתו. שלא יתגלה. האויב קרוב כל כך. הפלוגה שלו מחכה רק לפקודתו. הוא יעשה זאת. הוא צפה את המתרחש כבר שבוע קודם לכן, וארגן את כל הדרוש מיורדי הים שבסביבה. עכשיו צריך לפעול!

קו החוף כבר נגלה מול העיניים. הצלליות השחורות של אנשיו משתקפות במים הכהים. הוא הגיע.

הגלים הרטיבו את קצות נעליו. פריירה אף לא חש בכך. הוא פה כדי לפקד על מבצע הצלה, ונעלים רטובות הן מחיר זול מאוד בתמורה להצלחה! מאות הדמויות בסירות גומי קטנות חתכו במשוטיהן את נחשולי המים. הגלים הגבוהים הרטיבו אותם כהוגן, אך גם הסתירו אותם מעיני האויב. מכאן, מן החוף, נראתה בבירור תמונת המצב הנואשת; הבריטים הקיפו את לונג איילנד משלושה כיוונים. שטח המחיה של צבא וושינגטון הלך וקטן, הלך והתכווץ. אם לא ינצל החיל את האפשרות המילוט האחרונה בדרך הים באמצעות סירותיהם, יוכלו הבריטים להרים כוסית ניצחון!

"המפקד!" וושינגטון הסתובב למשמע הרחש שמאחריו. דבר לא נעלם מאוזניו החדות. דמותו של פריירה, שמתנשף מריצתו המהירה, הדליקה שביב תקווה בליבו. אך הניצוץ הדל הזה נעלם כלעומת שבא. טובי יועציו הצבאיים הרימו ידיים מול המצב הנואש. מה יחדש פריירה?

"כל הפלוגה שלי מוכנה. אנו מצוידים בצי של מאות סירות וספינות חוף קטנות. שטח החוף שבשליטתנו הולך ומצטמצם. אם כולם יעלו **עכשיו** על כלי השיט, נחצה בחסות החשיכה אל העבר השני. עד שיאיר השחר נהיה רחוקים מכאן!"

עיניו של יוסף ננעצו בוושינגטון בציפייה. שרירי פניו של המפקד העליון

נמתחו בעצבנות. אין לו זמן אפילו להתייעץ. עכשיו או שלעולם לא. מה עליו להשיב על הצעתו הקורצת אך הרת הסכנות של פריירה הצעיר?

הירח הדק של סוף החודש, שגלש אט אט מנגד לשחר העולה, הכריע את הכף.

"קדימה לנוע!"

וושינגטון נותר על החוף לפקח על המעבר המסוכן. המים השחורים טבלו עדיין בחשיכה. בדממה הושקו הסירות המימה. הפלוגה בראשות פריירה נתגלתה כמיומנת למדי. אלפי האנשים גדשו את הסירות הכהות, והושטו במהירות אל מעבר לחוף. אל החופש הנכסף. אל החירות הגואלת. סירה ועוד אחת. ספינה נושקת לרעותה. וושינגטון הרשה לעצמו לשחרר בדל של חיוך. עוד מעט. עוד מספר גיחות, ונראה כי המבצע יסתיים בהצלחה.

בהצלחה?

יד מסתורית נענעה קלות את כתפו של וושינגטון. המצביא התקשח בזעף. מה לעשות, בשדה הקרב אף אחד לא מקפיד על הבדלי הדרגות...

"קורלנדו? מה אתה עושה כאן? הפלוגה שלך חצתה מזמן את שטח הנמל!"

קורלנדו לא השיב על שאלותיו של מפקדו. בשתיקה הצביע לעבר קו האופק המטושטש מאחריהם. וושינגטון קפא על מקומו. מכל העברים נבטו דמויות כהות, חנוטות בכובעים נוקשים. הבריטים סגרו עליהם! מאות האנשים שעדין נותרו על החוף בסכנת חיים מיידית!

באותו הרגע לא חשב וושינגטון על עצמו...

'לנוע! לא להפסיק! לא להסתכל אחורה!' מוחו של יוסף פריירה שידר את הפקודות לרגליים שכמעט כשלו. המתח חבר לעייפות העצומה והם כמעט הכריעו את החייל המסור. כמעט. חיילים בריטים נראו מסביב, ממהרים לשדה הקרב. יוסף פריירה הקפיד להיצמד לצללים. הוא פשט אומנם את מדיו ולבש בגדים אזרחים, אך אף בריטי לא יטעה בזהותו במקרה שייתפס...

הוא נשא את עיניו קדימה. עוד מספר מטרים. ביתני העץ המוכרים בחזית חוות הולינג נצפו כבר מרחוק. הוא מכיר כל כך טוב את החווה הזאת. ליבו של יוסף פריירה נצבט. רק שבוע קודם לכן הייתה החווה בידיהם. ממרומי ביתן השמירה הוא צפה בעצמו בתנועות הבריטים, שהיו אז רחוקים כל כך. חומת האבן הנמוכה שהקיפה את החווה שימשה מסלול הליכה לילי לשומרים. עכשיו פטרלו מעליה צמד חיילים של הגנרל האו הבריטי.

יוסף איגף את הגבעה הסמוכה לחווה. אסור לו להתגלות עכשיו. הוא השתופף בצמוד לקרקע הנוקשה ועבר לזחילה. הבריטים אמנם כבשו את חוות הולינג, אך הם לא יודעים על האוצר הטמון בסמוך אליה. הכמות הגדולה של חומר הנפץ, שהוחבאה בצריף עץ מט ליפול, לא התגלתה על ידם. הוא כבר בדק זאת. שני השומרים המפוהקים, שנכנסו ברגע זה מבעד לדלת המקולפת של ביתן השמירה, רק ברכו את מזלם הטוב; הם נותרו מאחור לשמירה על מבנים עזובים, בעוד חבריהם מקיזים את דמם בשדה הקרב. לא פלא שהדמות, שזחלה כשפיפון כמעט מתחת לאפם, לא עוררה את תשומת ליבם. על אחת כמה וכמה שלא היו מודעים לתוכניותיה של אותה הדמות...

'לא לחשוב לעשות!' יוסף פריירה התיר את קישוריו של הצרור הצמוד לגבו. התרמיל שהיה מקופל נפרש כעת למלוא רוחבו. כמות מספקת תיכנס לכאן. לפחות בשביל הפעם הראשונה. הוא יצטרך לערוך כמה גיחות כאלה. נראה כמה יספיק טרם יגלו הבריטים את סודו של ביתן העץ העזוב...

זהו. התרמיל עמוס! יוסף חיזק את הקשרים, והידק את התרמיל לגבו. יש לו עוד דרך חזרה. עכשיו מתחיל המבצע האמיתי...

הרעש היה מחריש אוזניים. האש העצומה האירה את הגדודים הרבים של החיילים הבריטים. לא היה ספק בכך, ההתפוצצות העזה, והתלקחות האש בעקבותיה, התרחשו מאחוריהם! האם חדרו האמריקאים מעבר לקווים וכבשו חזרה את השטח שכבר היה בשליטתם?

ב - ו - ם!

ההתפוצצות השנייה הייתה עזה עוד יותר מן הראשונה. הגנראל האו נתן פקודה להיצמד למקום. הכובעים הנוקשים נשמטו במבוכה. נראה כי כל פסיעה שלהם יוצרת פיצוץ נוסף...

והוא לא איחר לבוא... הפיצוץ השלישי היה סמוך אליהם ממש. מפקדי המחלקות התכנסו להתייעצות מיידית. משהו פה מוזר מאוד. ויותר ממוזר הוא מסוכן! מוקדי הפיצוצים היו רחוקים למדי זה מזה. צריך לבדוק מה קורה שם...

קול הנפץ הרביעי, שהרעיד את עור התוף של הבריטים והאמריקאים גם יחד, בישר את פקודת ההתקפלות. הם ימתינו לאור הבוקר. כעת, לא ניתן לעשות מאומה...

וושינגטון חיפש בקדחתנות את המשקפת. רק לאחר רגעים ארוכים הוא מצאה, מתגוללת בעפר למרגלותיו. הוא חייב לאַמֵּת את מה שעיניו רואות. הייתכן שהצבא הבריטי נסוג, כאשר הניצחון היה כבר מונח בכיסו!

מבעד לעיניות השתקפה התמונה החלומית כל כך; גדודי הצבא הבריטי, שגדשו כל פינה בחוף, התכנסו בקצהו. דמויותיהם הלכו וקטנו בעדשות המשקפת. הם נסוגים! וושינגטון השיט את מבטו, ובחן את קו האופק. ביתניה של חוות הולינג נראו כעת בבירור. גם ביתן העץ העזוב שליד החווה. וושינגטון מיקד את מבטו. הוא זכר היטב את האוצר שהוטמן שם, בין רגבי העפר. האם נדמה לו שהוא רואה דמות כלשהי, השוכבת בין הרגבים?

לא היה לו ספק מה שָׂמָה.

וושינגטון קיפל את המשקפת. כעת, לא נותר אלא להמתין ליוסף פריירה, שישוב ממבצע הגבורה שלו.

אך יוסף פריירה – לא שב...

המשך יבוא בעז"ה...

מאת: י. שר״בר

גאולה

מְטוֹס קְרָב?

תַּקְצִיר: מוֹשֶׁה יוֹצֵא לְמַסָּע בְּעִקְבוֹת סוֹדוֹת הַיְעוּדִים. בְּדַרְכּוֹ, נִפְגָּשׁ מוֹשֶׁה בִּיהוּדִי עֲבָדְקָן שֶׁמְּסַפֵּר לוֹ אֶת אֲשֶׁר הֵישִׁיבָה עִמָּנוּ הַגְּאֻלָּה, וְעַל תַּפְקִידוֹ הַמְיֻחָד שֶׁל הַצוֹמֵחַ בַּגְּאֻלָּה – לְסַיֵּעַ לְשֶׁמִּירַת הַמִּצְווֹת. מוֹשֶׁה מִתְכַּנֵּן לְהַמְשִׁיךְ בְּדַרְכּוֹ, אוּלָם קוֹמְבַּיְן אַדִּיר מְמַדִּים נִצָּב לְמוּלוֹ, וְהוּא אַף מֻזְמָן לְבַקֵּר בּוֹ...

זוֹג יָדַיִם חֲזָקוֹת אָחֲזוּ בִּי, וְהֵרִימוּ אוֹתִי אֶל תּוֹךְ פֶּתַח גָּדוֹל שֶׁנִּפְעַר בְּצַד הַקּוֹמְבַּיְן.

עָמַדְתִּי, לְרֶגַע, הָמוּם. אֲבָל בְּכָל זֹאת, הִתְעַשַּׁתִּי. בִּימוֹת הַמָּשִׁיחַ, הַכֹּל יָכוֹל לִקְרוֹת...

לְנֶגֶד עֵינַי נִגְלָה חַדְרוֹן קָטָן, שֶׁעֶשְׂרוֹת כַּפְתּוֹרִים – מְעֻנְיָנִים יוֹתֵר וּמוּזָרִים פָּחוֹת, נִקְבְּעוּ בְּקִרְוְתָיו בְּסֵדֶר מוֹפְתִי. בַּחַיִּים לֹא הָיִיתִי בְּכֶזֶה מָקוֹם... מְאֻבְזָר וּמְחֻמָּשׁ כַּהֲלָכָה, הָיִיתִי מַגְדִּיר זֹאת. 'יְחִילִיק וְיוֹסִי יִצְטָעֲרוּ בְּנַדְאִי עַל כָּךְ שֶׁהֵם לֹא הָיוּ יַחַד אִתִּי בַּגְּזֵרָה', חָשַׁבְתִּי לְעַצְמִי בְּאוֹתוֹ רֶגַע. 'אֲבָל זֶה בְּסֵדֶר. כְּפִי הַנִּרְאֶה גַּם הֵם חוֹוִים דְּבָרִים מְעֻנְיָנִים, וּכְפִי הַנִּרְאֶה, גַּם הֵם חוֹשְׁבִים אֶת אוֹתוֹ הַדָּבָר...'.

בְּתִקְרַת הַחַדְרוֹן, נִצַּב קֻבּוּעַ, צָרִיחַ מְעֻגָּל וְיָפֶה. סֵלֶם קָטָן הוֹבִיל אֶל כִּסֵּא מְיֻחָד שֶׁנִּקְבַּע בְּרֹאשׁ הַצָּרִיחַ, עָלָיו יָשַׁב הָאִישׁ – הַחַקְלַאי שֶׁדִּבֵּר עִמִּי מִקֹּדֶם. רַק כָּעֵת הוּא הִתְיַשֵּׁב עַל הַכִּסֵּא בַּחֲזָרָה, לְאַחַר שֶׁהִכְנִיס אוֹתִי אֶל תּוֹכְכֵי קוֹמְבַּיְן הָעָנָק.

הַחַקְלַאי הַיְהוּדִי שָׁלַט מִמְּרוֹמֵי מְקוֹם מוֹשָׁבוֹ עַל כָּל הַכְּלִי הָעָנָק הַזֶּה.

חָשַׁבְתִּי מֵעַט, וּפִתְאוֹם הֵבַנְתִּי: הַחֶדֶר הַזֶּה, הוּא פָּשׁוּט טַנְק עָנָק! טַנְק, שֶׁכַּנִּרְאֶה פִּתְחוּ אוֹתוֹ מַמָּשׁ לִפְנֵי הַגְּאֻלָּה. טַנְק חָדִישׁ, שֶׁאַךְ אִם הָיָה 'זוֹכֶה' לְהִכָּנֵס לִשְׂדֵה הַקְּרָב, הָעוֹמֵד מוּלוֹ לֹא הָיָה 'זוֹכֶה' לְהִשָּׁאֵר בְּמַצָּבוֹ הָרָגִיל...

"הַגְּאֻלָּה הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלֵמָה, הִיא זוֹ שֶׁשִּׁבְּשָׁה' אֶת הַתַּכְנִיּוֹת שֶׁל מְתַכְנְנֵי הַטַּנְק הָעָנָק", פָּתַח וְאָמַר הָאִישׁ שֶׁבְּמְרוֹמֵי הַצְּרִיחַ. "הִיא זוֹ שֶׁהוֹכִיחָה, כִּי כְּלִי נֶשֶׁק, מְתֻחְכָּם כְּכָל שֶׁיִּהְיֶה, לֹא יָכוֹל לַעֲמֹד אֶל מוּל הַבָּטְחוֹת הַיְעוּד הָאֱלֹקִי 'לֹא יִשָּׂא גּוֹי אֶל גּוֹי חֶרֶב וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה'. יְעוּד שֶׁהִתְקַיֵּם בִּמְלוֹאוֹ, בַּגְּאֻלָּה הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלֵמָה".

שִׁפּוּצִים רְחָבִים שֶׁנַּעֲשׂוּ עַל יְדֵי מֶמְשֶׁלֶת הַגְּאֻלָּה, הָפְכוּ אֶת הַטַּנְק, שֶׁעַתָּה הָיָה לִבְלְתִּי שְׁמוּשִׁי בַּעֲלִיל, לְ'קוֹמְבַּיְן'. קוֹמְבַּיְן עָנָק, וּמְשֻׁכְלָל מֵאֵין כָּמוֹהוּ, שֶׁיִּהְיֶה לְעֵזֶר רַב בַּעֲבוֹדוֹת הָאֲדָמָה...

הַחַקְלַאי, שֶׁעָמַד בַּצְּרִיחַ, לֹא הִסְתַּפֵּק בְּבִקּוּרֵי בַּטְרַקְטוֹר, וְקָרָא לִי, לַעֲלוֹת אֵלָיו לְמַעְלָה. "בֹּא, יֶלֶד חָבִיב. בֹּא תִּרְאֶה מַשֶּׁהוּ יָפֶה".

טִפַּסְתִּי אֵלָיו בְּזְהִירוּת. הוּא פִּנָּה לִי מָקוֹם נִכְבָּד בַּכִּסֵּא הַקָּטָן שֶׁנִּצַּב לְצַד אָחִיו הַגָּדוֹל.

הִתְיַשַּׁבְתִּי, וְהוֹצֵאתִי אֶת רֹאשִׁי בְּזְהִירוּת.

רוּחַ יְרוּשַׁלְמִית קְלִילָה טָפְחָה עַל פָּנַי הַמְּיֻזָּעוֹת קִמְעָה. הַמַּעֲבָר הַמְּצֻמְצָם בֵּין הַחַדְרוֹן הֶחָנוּךְ עִם מֵאוֹת הַכַּפְתּוֹרִים לָאֲוִיר הַקָּרִיר בְּגֹבַהּ כַּמָּה רַב, הָיָה כְּפִי הַנִּרְאֶה מַשְׁפִּיעַ עָלַי לְרָעָה בְּזְמַן הַגְּאֻלּוּת. אַךְ לֹא כָּעֵת, בִּימוֹת הַמָּשִׁיחַ, כַּאֲשֶׁר הַבְּרִיאוּת וְהַטּוֹב הֵם הֶמָּה הַשּׁוֹלְטִים בָּעוֹלָם...

הַחַקְלַאי נָתַן לִי מִשְׁקֶפֶת. "הַבֵּט עַל הַנּוֹף הַיְפֶהפֶּה הַנִּשְׁקָף סָבִיב, טֶרֶם אֶסֵּב אֶת תְּשׂוּמַת לִבְּךָ לִדְבַר פֶּלֶא".

אָמַר. עָשִׂיתִי כְּהַצָּעָתוֹ.

שַׁרְשֶׁרֶת הָרֵי יְרוּשָׁלַיִם נִבְּטוּ מֵעֵבֶר לַמִּשְׁקֶפֶת. עֵינַי עָקְבוּ אַחֲרֵי עֶשְׂרוֹת הַדְּמֻיּוֹת שֶׁהִתְרוֹצְצוּ, מֵעֵבֶר לְעַדְשׁוֹת הַמִּשְׁקֶפֶת, בְּעוֹד מֹחִי קוֹדֵחַ אֶפְשָׁרִיּוֹת וְנִחוּשִׁים לְכַוָּנָתוֹ שֶׁל הַחַקְלַאי – מַה הוּא אוֹתוֹ 'דִּבֵּר פֶּלֶא'?...

"כָּעֵת" קָטַע אֶת חוּט מַחְשְׁבוֹתַי, "הַבֵּט אֶל הַשָּׁמַיִם הַבְּהִירִים. מְעַט שְׁמֹאלָה מֵעַל הַר הַבַּיִת, מַרְחֵק לוֹ בַּגְּבָהִים מָטוֹס. הַאִם הִנְךָ רוֹאֶה אוֹתוֹ?"

הִטֵּיתִי אֶת זָוִית הַמִּשְׁקֶפֶת בְּסִיבּוּב חַד לְכִוּוּן הַר הַבַּיִת, וּמִשָּׁם – הִגְבַּהְתִּי אֶת הַמִּשְׁקֶפֶת, שֶׁשְּׁקִלָּה לֹא מְעַט.

מָטוֹס קָרָב טָס בְּמְהִירוּת גְּבֹהָה בַּשְּׁחָקִים. נִסִּיתִי לְזַהוֹת בְּאֵיזֶה סוּג מָטוֹס מְדֻבָּר..

אִלּוּ הָיָה זֶה בִּזְמַן הַגָּלוּת, הֲרֵי שֶׁבְּמַבָּט קַל חִילִיק הָיָה מְזַהֶה בְּאֵיזֶה סוּג מְדֻבָּר, וְאַף הָיָה יוֹדֵעַ לְצַיֵּן שְׁנַת יְצוּר. וְאִלּוּ אֲנִי – בּוּר וְעַם הָאָרֶץ הָיִיתִי בִּתְחוּם זֶה.

כָּעֵת, אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מֵהֵיכָן וְאֵיךְ, יָדַעְתִּי לְקָרֹא הֵיטֵב אֶת אֲשֶׁר כָּתוּב עַל כְּנַף הַמָּטוֹס בְּלוֹעֲזִית, וּלְאַיֵּת נָכוֹן אֶת שֵׁם הַמָּטוֹס: אֶף-15. מָטוֹס קְרָב מֻתְנוֹעָזִים בְּיוֹתֵר בְּשָׁדֶה הַקְּרָב...

רֶגַע, מַה עוֹשֶׂה כָּזֶה מָטוֹס בִּימוֹת הַמָּשִׁיחַ? יָמִים שֶׁאֵין בָּהֶם מִלְחָמָה, שִׁנְאָה וְתַחֲרוּת?

הִפְנֵיתִי אֶת שְׁאֵלָתִי לַחַקְלַאי הַיּוֹשֵׁב לִימִינִי, שֶׁכֹּל הָעֵת הִנְהִיג אֶת הַקּוֹמְבַּיְן בְּיָד אֻמָּנָה.

הוּא עָצַר אֶת הַקּוֹמְבַּיְן מִמַּסָּעוֹ, וְהֵחֵל לְהִסְתַּבֵּר לִי בְּאָזְנֵךְ רוּחַ...

הֶמְשֵׁךְ יָבוֹא בְּעֶזְרַת ה'...

(מֻעֲבָד מִתּוֹךְ חוֹבֶרֶת לְמוּדִים, קֻעמְּפּ 'אוֹרוֹ שֶׁל מָשִׁיחַ')

פְּקוּדַת יוֹם

"צִבְאוֹת הַשֵּׁם" הוּקַם בִּכְדֵי לְהָבִיא אֶת הַגְּאֻלָּה הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלֵמָה. הֲמוֹן פְּקֻדּוֹת יֶשְׁנָם, אַךְ הַמְכַנֶּה הַמְּשֻׁתָּף לְכֻלָּם הוּא

לִהְיוֹת 'מְאַסֵּף לְכָל הַמַּחֲנוֹת'

כְּמַחֲנֵה שְׁצוֹעֵד לַגְּאֻלָּה הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלֵמָה, עֲלֵינוּ לִדְאֹג לֹא רַק לְעַצְמֵנוּ, אֶלָּא גַּם וּבְעִקָּר לַזּוּלַת, שֶׁגַּם הוּא יִהְיֶה כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ – יִלְמַד תּוֹרָה וְיקַיֵּם מִצְווֹת. כָּךְ, נָבִיא בְּפֹעַל וּלְעֵין כָּל הִתְגַּלּוּת מְשִׁיחַ צִדְקֵנוּ.

(מֻעֲבָד עַל פִּי שִׂיחַת חַ״י תִּשְׁרֵי תשמ״ט – לְצִבְאוֹת הַשֵּׁם)

מאת: ד. לאון

כנס השלוחים – גם לשלוחים הצעירים!

מהנהלת כינוס השלוחים העולמי נמסר לכתב במחנה צבאות ה' על כינוס מיוחד לחיילי צבאות ה', בני השלוחים – 'קעמפ ילדי השלוחים'!

כן, גם אנו - חיילי צבאות ה', אלו שזוכים לגדול ולפעול בשליחותו של הרבי, שותפים בכינוס המיוחד אותו הרבי כה מחבב.

במסגרת הכינוס השנתי שיערך ב770 בראש חודש כסלו, נזכה להיות בתפילות ובהתוועדויות של הרבי, ונשתתף בתכנית מרתקת שתיערך במיוחד עבורנו, ותכלול: מפגש השלוחים הצעירים, פעילויות מיוחדות, ואף טיולים מהנים.

שם, בכינוס המיוחד ב770 בודאי נאגור כוחות לסיים את השליחות היחידה שהרבי הטיל עלינו 'להכין את העולם לקבלת פני משיח צדקנו'.

להרשמה: התקשרו ל789-5231-347 והשאירו את פרטיכם בתא הקולי, או בדוא"ל: yaldeihashluchim@gmail.com

(התכנית לדוברי עברית, אנגלית או צרפתית)

'סאנדיי סקול'

רבים מהחיילים קוראי ה'במחנה' בודאי תמהים למראה הכותרת המוזרה... לא, זו לא טעות. 'סאנדיי סקול' בתרגום מאנגלית לעברית פירושו: 'בית ספר ליום ראשון'.

לצערנו, ישנם ילדים יהודים רבים ברחבי העולם שלא זכו עדיין ללמוד בבית ספר יהודי, והם מבלים את זמנם בבתי ספר של גויים, רחמנא לצלן. בבתי ספר אלו, יום ראשון בשבוע הוא יום חופש, בו הילדים נשארים בבית.

השלוחים היקרים של הרבי, שמחפשים כל הזדמנות להחדיר ולפרסם יהדות, מנצלים את יום החופש הזה, ומארגנים לילדים היהודים 'סאנדיי סקול - בית ספר ליום ראשון'.

בבית הספר הזה, לומדים הילדים תורת ישראל, שומעים סיפורים על נשיא הדור ומנהיגו, ומתחזקים בהחלטות טובות לשמירת התורה והמצוות, לזירוז הגאולה.

בימים אלו החלו תלמידי 'קבוצה ס"ז' – התמימים שבאו ללמוד שנה שלימה אצל הרבי, להפעיל את הסאנדיי סקול בשכונת ג'ורג טאון, הסמוכה ל770.

מערכת במחנה צבאות ה' מאחלת להם, ולחבריהם בכל העולם הצלחה רבה.

התוועדויות לחיילי צבאות ה'

השבת - כ' חשון, לפני מאה ארבעים ושש שנים, נולד כ"ק אדמו"ר הרש"ב מייסד ישיבת 'תומכי תמימים'.

בסניפי צבאות ה' ייערכו השבת התוועדויות ופעילויות מיוחדות, בהם יספרו על חייו של הרבי הרש"ב, ועל ההוראות הנלמדות מהם אלינו חיילי צבאות ה' בדור הגאולה.

מאת: בן אורי

בחינוך

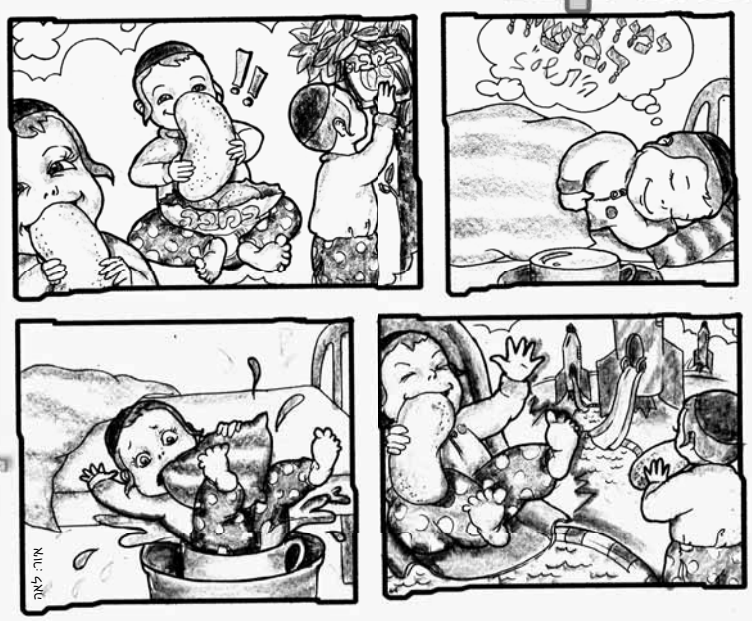

מאת: **שלומי כץ**, ערד

ניתן לשלוח רעיונות לבדיחות קרש, המוצלחים שבינהם יפורסמו בעז"ה

מה דעתכם ?

שלום שמי שמוליק, אני בן תשע וגר באחת משכונות חב"ד בארץ. משום מה, אני מרגיש שההורים שלי דורשים ממני, יותר משאר ההורים של חברי. כמו למשל, בשבת. אבא שלי מושיב אותי לידו ורוצה שאתפלל את כל התפילה מתוך הסידור, בזמן שהרבה מחברי משחקים בחוץ לפחות בחלק מהזמן. זה לא שחס ושלום אני לא רוצה להיות ילד טוב, אדרבה, אני משתדל לעשות רק טוב. אבל נראה לי שדורשים ממני יותר ממה שדורשים מכל ילד אחר בגיל שלי!

מה דעתכם?

דעתנו היא...

שלומי קיבל על עצמו החלטה טובה להתפלל את כל התפילה מתוך הסידור, כמנהגו של הרבי שליט"א מלך המשיח. אולם, לא עבר זמן רב ושלומי גילה שזה לא הולך לו כל כך... מידי כמה דקות הוא מוצא את עצמו פתאום מתפלל בעל-פה. שלומי ביקש את עזרת הקוראים בפיתרון הבעיה.

שמוליק נוטיק, ירושלים: אני מציע לשלומי, שלא רק יסתכל בתוך הסידור, אלא, שיעקוב עם אצבע אחר המילים, זה יגרום לו לזכור כל הזמן שצריך להסתכל בתוך הסידור.

חיים חביב, קריות: בתור הצעה לשלומי, אני חושב שהוא לא צריך להחליט בפעם אחת להתפלל את כל התפילה מתוך הסידור, זה לא תמיד קל להתרגל להנהגה חדשה. שלומי צריך להתקדם שלב אחרי שלב, קודם להתפלל קטע אחד מתוך הסידור, ולהקפיד על זה מאוד. אחרי שהוא יתרגל יוסיף עוד קטע, עד שיתרגל להסתכל בסידור בקלות.

מושקא יעקובוביץ': אני חושבת שהבעיה של שלומי היא, שהוא לא מספיק חושב על פירוש המילים של התפילה, אלא על דברים אחרים, והמחשבות הללו מפריעות לו לשים לב לכך שהוא מתפלל בעל-פה. לכן, כדאי שהוא יתחיל לחשוב על המילים, ואז המחשבות שלו לא 'יסחבו' אותו מחוץ לסידור.

מנדי ר. צפת: רציתי להציע לשלומי רעיון מנסיוני האישי: גם אני קבלתי פעם כזו החלטה, והייתה לי את אותה הבעיה. עד שיום אחד עלה לי רעיון לבקש מהחבר שיושב לידי שיעזור לי בקיום ההחלטה, וכל פעם שהוא ישים לב שאני לא מסתכל בסידור, שיגע בי בעדינות ויעורר אותי. בסופו של דבר לא רק שזה עזר לי, אלא שזה השפיע גם על החבר שלי לקבל על עצמו את אותה החלטה, וביחד היה לנו הרבה יותר קל.

מאת: דבורה לאה

מוהל אברהם

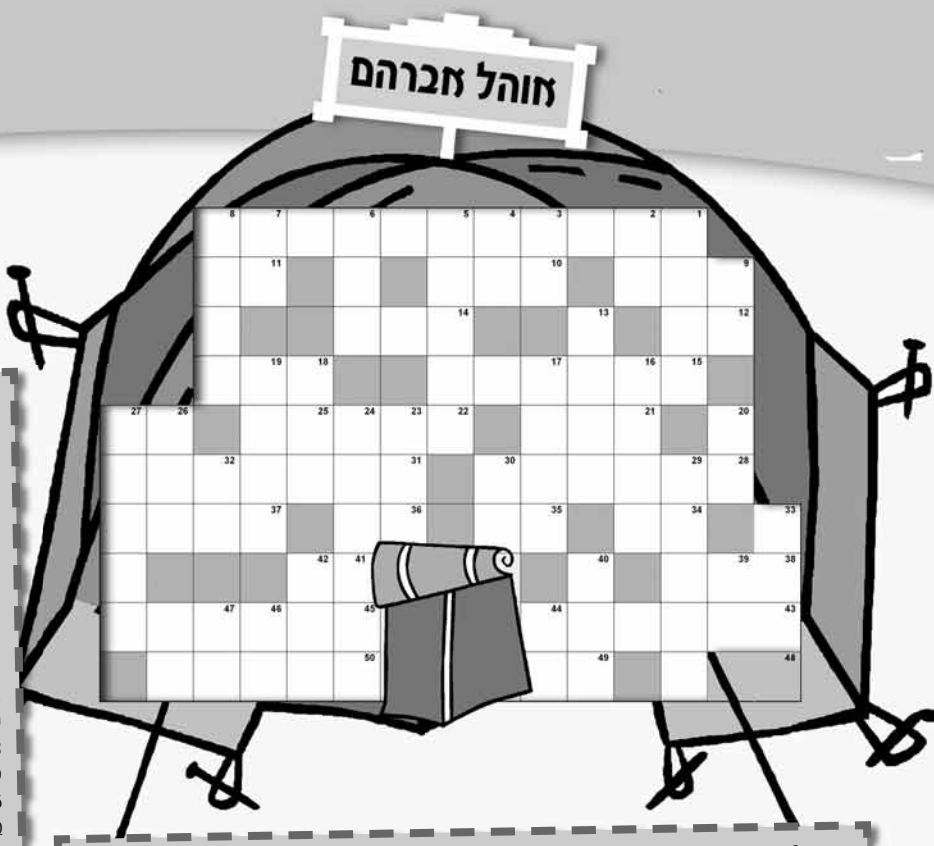

מימין לשמאל (מאוזן):

1. גדולה יותר מקבלת פני שכינה.
9. אחד המשקעים.
10. שוכנת ע"י מצרים.
11. מתנה.
12. ירדה מן השמים למזבח.
14. מגורי הפרה.
15. הזמן בו יראו אלוקות במוחש.
18. שם בע"ח/מילת שאלה.
21. "ו ___ אלוקיך את שבותך".
22. כינוי נוסף לילדי ישראל.
26. פרק התניא שיש לאומרו קודם התפלה.
28. הנפש השנית.
31. התורה נמשלה להם.
34. 'בן' בארמית.
35. 'זה' – בארמית.
36. יופי.
37. מכשיר כתיבה.
38. כלי לאחסון מים המוזכר בתנ"ך.
41. ההפך מאין.
43. אברהם אבינו עמד בעשרה מהם (ביחיד).
45. באר שבע נקרא ע"ש (ברבים).
48. סוג קמח (ממנו לשה שרה עוגות).
49. שמו של התשלום אותו גובה הממשלה מן האזרח.
50. הענקה לזולת.

מלמעלה למטה (מאונך):

1. בכה ע"כ שה' לא מתגלה אליו.
2. מספר ספרי הנ"ך.
3. כלי אחסון.
4. שפה מוזיקלית (ביחיד).
5. פתח את צינור המסירות נפש.
6. משיח הוא מצאצאיה.
7. קריאת התפעלות.
8. קיימה אברהם אבינו בגיל 99.
9. פרשה בחומש שמות.
13. התמודדות בין שתי כוחות.
16. פעולת חיבור והסכמה בין שני צדדים.
17. תחילת אחת מפרשיות שמע.
18. מאכל המוזכר בפרק ק"ד בתהילים.
19. כלי השומר על טמפרטורת המים.
20. מילת שלילה.
23. לא עצוב.
24. מצב בו היין נהיה טוב יותר ויותר.
26. ר"ת של 3 אדמורי"ם.
27. השערות (רש"י בבראשית כ"ו י"ב).
29. להיות בלי אף אחד.
30. היחידה הבסיסית הבונה את היצורים החיים.
32. הרבי מלך המשיח ... וקיים (כתוב את המילה בהיפוך).
33. פרי טרופי.
39. מוכן מששת ימי בראשית.
40. גובה.
42. "יום שכולו _____ לחיי העולמים"
44. פלא.
46. קריאת צער.
47. השיב לשאלה (בלי האות האחרונה).

פשר הקשר

חמשה עשר לחודש השנים עשר + שלשה ימים + שלושים ושלשה + יחי ימים.

מה הקשר בין הימים להשבוע?

הגרלה חודשית תתקיים בין הפותרים נכונה.

פתרונות לשעשועונים מגיליון מס' 74:

'לך לך':

פתגם היום היום בתאריך ט' חשוון.

ניתן לשלוח פתרונות, שאלות והצעות ל:

צבאות השם אה"ק ת.ד. 1035 נצרת עילית, מיקוד: 17110.

פקס: 04 - 6578485

אימייל: bemachane@gmail.com

תא הטלמסר שלנו במערכת 'נחייג ונשמע': 08 - 9493770

בתפריט הראשי הקישו 5. בתפריט הבא הקישו 1.

שימו לב: אנא אימרו את שמכם המלא, הכתובת ומס' הטלפון בקול ברור - לפני שאתם משאירים את ההודעה, כדי שנוכל להכניס אתכם להגרלת הפרסים.